

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No.

Tc
894.23

Book No.

B 553 mk

N. L. No.

100,000—50,000—25,000—10,000—5,000—1,000—500—100—50—25—10—5—1—0.

NATIONAL LIBRARY

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 1 anna will be charged for each day the book is kept beyond a month.

N. L. 44.

MOIPC-55-19 121/57-21-15-57-28,000.

மாளவிகாக்ஞி மித்திரீயம்.

Malavikagnimitram

by
BHANA BHATT

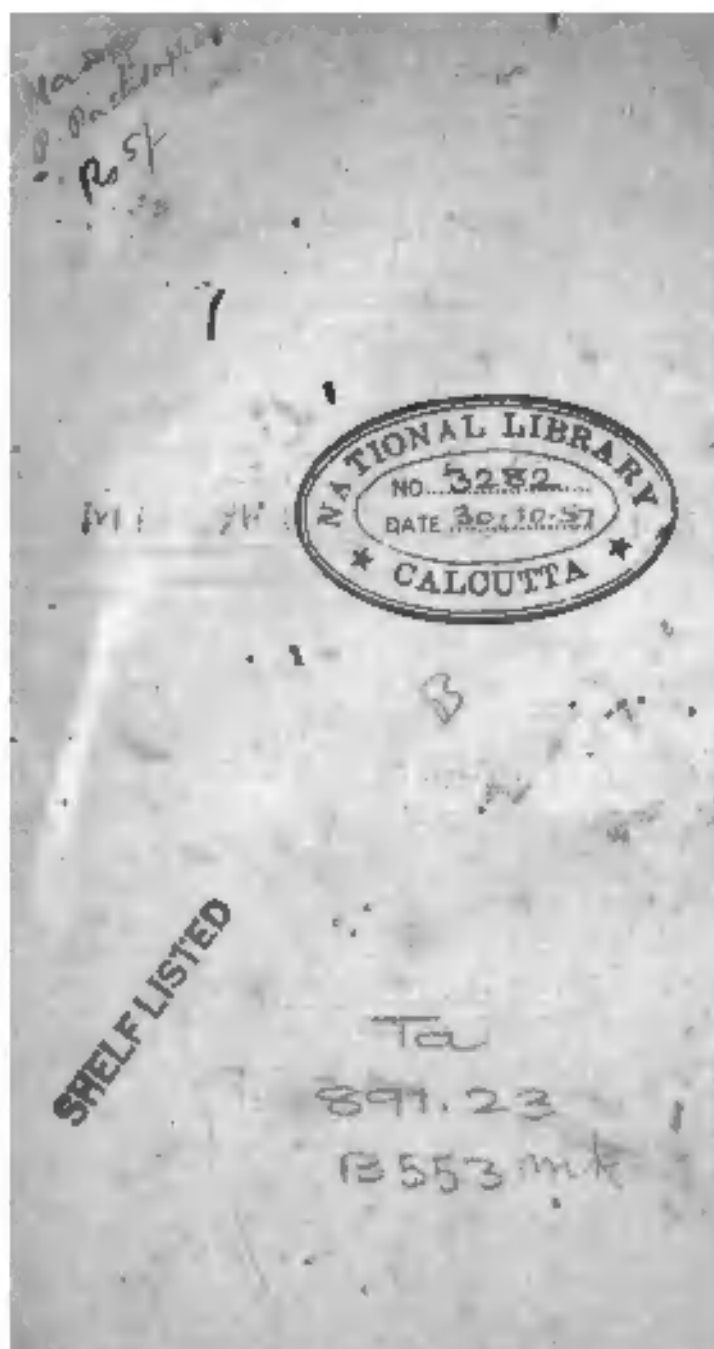
மொழிபெயர்த்தவர்,
கீரினவ பட்ட பாண
பண்டிதர். 11. வே. கிருஷ்ணமாசாசிரியர்.

கும்பகோணம் Kumbakonam
ஸ்ரீ கோமளாம்பா வுச்சுத்தட்டம்

1922.

(1-8-0)

215

முன் னுரை.

இது காலை இத்தியா என்று வழங்கப்படும் கமது பரத கண்டம் மந்தை நாடுகளை விடப் பல்லாற்றாலும் தொன்று தொட்டே நிறப்புந்து விளங்கக் காணாமாயிருந்த பல்வந்துள் ஸ்ரீகாளிதாஸருடைய மேன்மையும், தையாபவொன்றென் பதை மறுப்பாரிலில், மேன்மைக்குக் கலைமனது பென்மை யும் வன்மைக்கு வாய்க்கின் ஆன்மையும் ஒருக்கு சேர்ந்த தோர் அவதாரமென்றே இவரைக் கற்றறிந்தோர் உறுவர். இவருடைய ஊங்கலை மொழி பெயர்க்காத காகரிக பாஷை யோ, இவருடைய பெரும்புகழைச் செவியுறாத காகரிக தேச மோ கெடபர.

இவ்வாறு எங்கும் உள்விருள் நீங்க எழிற் றான விளக் கேற்றிய மறாக்கிரிடம் கமது கன்றியறிதலுக்கு அடையாள மாக தாம் செய்பக்கடியது என்ன? பொற்கோலினென் னைக் கட்டி அதில் கவந்தினம் படுத்த இவருடைய தங்க கிராஸ்தத்தை வைத்துப் பூரித்தாலும், இஃது ஓரதிரயச் செ யலாருமோ?

இத்தகைய மறாக்கிரிடின் கவிதைக் கவைகளை வட மொழி பரிணாத தமிழரும் அனுபவித்துக் களிப்புறமாறு இவ ருடைய கிரந்தக்கலைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் வெகு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எனக்கு உண்டாயிருந்தது. ஆயினும் எனக்குத் தமிழில் விசேஷப் பரிநிலில்லாமைமால் பயந்து அதற்குத் துணியவில்லை.

சிறுபிரயத்திலும் மஹாபாரதப் பண்டிதனுயிருந்த காலை வினும் தென் மொழியில் சிறிது பரிநிலை என் செய்து லந்த காமபாலும், சில வகுஷங்கரை காலாரி திய்ய பரபரத்ததை யும் அதனாகையுமே பரிநிலித்து வருவதாலும், வடமொழி ஊங்கலைத் தென்மொழியில் ஒருவாறு மொழி பெயர்க்க முடி யுமென்ற எண்ணம் முனைக்கத் தொடங்கிற்று. அதன் பயனாக வனது வம்ச கடல்தரையே ஸ்ரீ பாணமட்ட மறா கலிலிற் றுள்ள கரித்ததை மொழிபெயர்த்து அதன் முதற்பாகத்தை அச்சியந்துவித்து வெளியிட்டேன். சென்னை கர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் புத்தக சபையுள் சங்கத்தார் இப்புத்தகத்தைப் பாட

மாக வலத்து ஆரரித்திலிருந்து எனக்கு வந்தும் நாமுட
க்கு வலத்து வந்ததுடன் 1911 காளிதாஸருடைய இருபதாவது
மொழி பெயர்க்கியெண்ணெயென்ற என் உன்னத்திலாழ்ந்துறங்
கிக் கிடந்த எண்ணமும் உடனே எழுந்த, என்னவட்டத்தில்
வளர்ச்சி பெற்றது.

என் இக் காளியத்திலுறங்கத் தொடங்கும்போது, முன்
பேசின இக் காளியருடைய சில கொத்துக்களுக்குச் செப்தி
ருந்த மொழி பெயர்ப்புக்களும் என் கண்பர்கள் மூலம் எனக்
குக் கிடைத்தன. இவற்றை என் பரிசேசெதித்திலி சிலவற்
றில் சில குறைவிலிருப்பினும், இப்பொழுது வெளியிடுவதும்
மாணிகாக்கினியத்திரிய மொழி பெயர்ப்பு கிரீசு பரடமும்
மரபுள கருத்தும் கணக்கற்ற தவறுகளும் கிடைத்து, குருமு
மாகக் கற்றறிந்தோரின் மனத்தைப் புன்படுத்தவதாயிருப்
பதால் அந்த கட்டகத்தையே முதன்முதல் மொழி பெயர்க்க
வேண்டுமென்று எண்ணினேன், உணர்வாசிரியரைய 1911 அரு
ணகிரி ஓதருவட்டி அழகிய கருத்துக்களை வெளியிடவேண்டு
மென்று எருதியோ குமாரசம்பல காளிதாஸரார், எழுத்துக்
கொண்டேன்.

மேலும் மொழி பெயர்ப்பு மரத்திரம் வெளியிடப்பட்ட
டால், முதல்தின் அருமைபாண கருத்துக்களும் கைசம்நகரா
திகளும் வெளியிட்ட என் 1911 கிணத்த என்னுளாவது சில
குறிப்புக்களும் எழுதியுள்ளேன். என் உடைய குறிப்புக்களைக்
குறிப்பாகப் பார்த்து முடிந்தது எனக்குக் கருண்டாருளது
தமது அறிவையத்தை எழுதி உடையது இரு மொழிப் புனைவர்
ஸ்ரீமான் ம. வி. இராமசுந்தர சாஸியர் கவரயிக்கும், மகிபாளன்
பட்டி கித்தவன் கதிரோசக் செட்டியாசுவர்களுக்கு என்
கன்றியைச் செதுத்துகின்றேன்.

இம் மொழி பெயர்ப்பில் எனக்குப் பற்பல உதவிகன்
புரிந்த வனது கண்பர் கேயுல் னைஸ்கல் தலைமைய பண்டிதர்
ஸ்ரீமான். பி. ஸ்ரீவிவானுபயர் அவர்களுக்கு என் கன்றி செது
த்துவதாகச் சொல்லதை விட, நிறந்த அப்புவவர் இவியும்
இவ்வாதே எனக்கு உதவி புரியுமறு கேட்டுக் கொண்டவையே
என் முதலியமாகக் கருதுகின்றேன்.

ஸ்ரீ முனிதாசுமகிசம்,
கும்பகோணம்,
1-9-22.

ரா. வே. கிருஷ்ணபாசாரியார்.

மாணவிகாங்கினிமித்திரியம்

— ௧௧௧ —

எந்தப் பரமசிவனார் தம்மை அடிபணிபவர்க்குப் பலவகைப் பட்ட புயங்களை அளிக்கும் ஓர் ஐசுவரியம் தமக்கிருப்பினும் தாம் மாத்திரம் (தம்மிச்சைப்படி) (யானைத்) தேனலை உடுக்கின் றாரோ, எந்தப் பரமசிவனார் தமது தேவரத்தில் தம் பத்தினி யானை என்ரு அணைத்திருப்பினும் உலகப் பற்றற்ற மனத்தின ரான யோகிகளின் முன்னிலையில் நிற்கின்றாரோ, எந்தப் பரம சிவனார் தமது எட்டு மூர்த்திகளில் உலகமனைதையும் தாம் தாங்கி நிற்பினும், இவை எம்முடையவை” என்னும் அபிமானம் கொள்ளுவதில்லைபோ, அந்தப் பரமசிவனார் நீங்கள் எல்லாப் பகை உலகளுடைய திருள் குழந்தைகளையெல்லாம் அகற்ற விராக.

குறிப்பு

உடமொழியில் சாலியர்கள் பொருளில் 'சூர்யம்' (பார்க்கத் தக்கது) என்றும், 'சூர்யம்' (சேட்கத்தக்கது) என்றும் இருவகைப்பாடுப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சூர்யகாலத்திற்கு 'சூர்யம்' என்ற மது பெயருமுண்டு. சூர்யகாலமும் 'பிரதான சூர்யகாலம்' என்றும், 'உபசூர்யகாலம்' என்றும் பிரித்திருக்கின்றார்கள். பிரதான சூர்யகாலம் காடகம் முதலியன. இவை பத்து. உபசூர்யகாலம் கார்த்திகை முதலியன. இவை பதினெட்டு. இந்த சூர்யகாலங்களை முதலில் காணப்படும் மகன் கலோசுதன் 'கால்தி கலோசம்' என்று கூறுவார்கள். சாலியர் இந்த கால்தியில் தமது இஷ்ட தேவதைகளைக் குறித்தி விதிப்பது பெரும்பான்மை யாகக் காணப்படும். மேலு காண்பதற்கு இஷ்ட தேவதை சில பிராணிகளால் அப்பெருமான் இங்கும் புகழப் படுவதால்.

ஓர் ஐசுவரியம்—தப்பற்ற ஐசுவரியம் : ஒரு பொருளை மாத்திரம் உடையவராய்க்காது. ஒரு பொருளை மாத்திரம் உடைய இவர் தம்மை உணவருவோருக்குப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பலன்களை அளிப்பார் என்பதில் பொருத்தாது. ஆகவே, இது கிரேசுமுன்னுபேசுவதி.

தோன்றும். 'ஒப்பந்த ஐவரியம்' என்ற உண்மைப் பொருள்கள்தான் வி
 ரோதம் கிண்குமின்றது. ஆகையால் இங்கு விரோதாபாசம் என்ற அன
 ல்காரம் இருக்கின்றது. இங்குதான் பன பவங்களை வளிக்கச்செய்தி வாய்
 த்தவர் மறாப் பிரபாகா இருக்கவேண்டுமானாலும், இவர் ஒன்றாயித்
 தாத தரித்திரனைப்போலத் தோலை யுடையதும் விரோதமுடையது.
 தம்பிக்கைப்படி அதனை உடையதால் முற்கூறிய விரோதம் கிண்குமின்
 னது. அதுவானைக் கொண்டு அதைத் தோலைத் தரித்ததால் பரா
 ணம் உதும். இதனால் இவருக்கு ஒன்றிலும் ஆசையில்லாமை வெளி
 யாகின்றது. யோகினிக்கு முன்னிலையில் திற்பதாகது—நிபாங்குசெய்
 யும்அவர்களுக்கு முன்பில் தோற்றவதும், அவர்களுக்கு நெத்தவாசிப்
 பாயயோகிபாச விசங்குததால், பத்தினியை அணைத்த திற்பதும் பாய
 யோகிபாசு விரோதமுடையது. இப்பலங்காரமும் அடக்கியாலும் திற
 மையுள்ள பவானுக்குப்பத்தினி அருந்திருப்பதால் யாதொருசெய்யும்
 யோகாட்டாநெய்துடக்கூற்றது. "யாத்தவர்க்கெனச்செய்யும் பதார்
 த்தங்கள் கவிப்பித்திருப்பினும், அவர்களுடையவனும், கைக்க முதலில்
 லையோ, அவர்களை நீ யுருஷ்சன்" என்ற சூயாசைப்பவத்தில் இங்
 காகிரியோ உறுதிக்குள். எட்டுமுத்திரை— பிருதிவி, அப்பு, நேஜ
 ல், காய, ஆசை ஆகிய பஞ்ச பூதங்கள், சந்திர வசுரிவர்கள், யாசு
 செப்பவன். ஒரு சீரமுள்ளவர்க்கே அபிமானம் அதிகமாக இருக்
 கையில், எட்டிச் சீரகவிரும்பினும், அங்கையால் உயமெனாதத
 யும் தாங்கி நிற்பினும், அந்நிலம் அபிமானமில்லாமல் விரோதமுடைய
 தது. புன் என்னும் ஐயப்பற்றம், என்ன என்னும் புறப்பற்றம்
 திவாந்தரர்களுக்கே உண்டாகக் கூடியவகையால் பாயாத்தவானு
 லையோகிக்கு அபிமானமுண்டாததது விரோதமுடையதனது. "என்
 கழிவான்" என்பது இம்மையிலும் மதமையிலும் பொருத்தி நிற்கும்.
 திருள்—இம்மையில் அறிவின்கை, மதமையில் அறிதைய, இந்த என்
 திலில், வரும் தாபாதத்தத கூடுதலை செப்பவேண்டுமென்பது ரூப
 கையுள்ளமெழுதியவர்களின் கொள்கை. இதை அதுவரித்த ஒங்கு
 கு எந்திலிலும் பலரும் பலவிதமாகத் தாபாக்களைப் புலிவெது வழ
 க்கும். மேல் வரும் கதைகள் முழுதும் கிருபாநித்திருந்தால் அவர்
 கர்மகம்போனபடி கதைகள் புலிடலாமானாலும், தனிவர்களை
 இவனைப்பற்றி எழுத விருப்பமில்லை. கட்டமொழியில் "கைமார்க்கா
 லோகாய" என்றிருப்பது "எங்கழிவான்" என்ற மொழி பெயர்க்கப்
 பட்டது. காட்டியம், "மார்த்தம்" "நேசம்" என இருக்கின்றது.
 மாளவிகை காட்டில் காட்டியம் மார்த்தமாயலும், அது இங்கு வசுரி
 க்குப்படுகின்றதென்பது அறிவத்தக்கது. அனாஸுபகம் செப்ப

(நாத்தின் முடிவில் கூலத்தொடரின் பிரவேசித்ததும்.)

கூலத்தொடரன்— (தொடர் பக்கமாகத் திரும்பி நோக்கி) தான்
வனே, இங்கு வருவாயாக.

(பிரவேசித்து)

கூலனவன்— அறிஞசே, இதே வந்தேன்.

கூலத்தொடரன்— “காவிதான், கதைகளை அழகாகத் தொடு
ந்த அன்குபெழுதிய மாளிகாக்கிவித்திரீயம் வந்தும்
சரிசத்தை இந்த வந்தேதான் காலத்தில் நீ கூட
வேண்டும்” என்று கைபயோகால் கட்டிவிடப்பட்
டேன். ஆகையால் பாட்டுப் பாடத் தொடங்கவேண்டும்.

கூலனவன்— அவ்வாறன்றி, பாணன், கெளயில்லகன், கவிபுத்
தின் முதலிய புழேறிய கவினின், இவ்வீசத் தவிர்
ந்து, இன்று ஓயிருடன் வாரும் காவிதான்குடைய
தனில் கைபயோகாக்கு வெருமானம் உண்டாகக் கா
ணம் என்ன?

கேண்டமாளும், சேனாருளமும் தமோருளமும் அடக்க வந்தவரு
ளும் தலை திறத்த விவக்கவேண்டும்.

நாத்தின்— காந்தி முதலியவற்றின் கிரியை இவர்களுக்கள்
இங்குக் கூறப்படமாட்டா. சேனாதான் “கூலத்தொடர்படியால் இது
“காந்தி” என்ற பெயர் பெற்றது என்ற கூறுவர்.

கூலத்தொடரன்— கூலத்தொடரத்தத் தரிக்கின்றவன். ஆட்டக்
காரர்களின் தலைவன். கூலத்தொடரவது சேனாக்களின் கவிசையாகும்.

கூலப்பக்கமாக— கூட மொழியிலுள்ள “கேபத்யம்” என்ற
பதத்திற்கு “ஆட்டக்காரர்கள் தம்மிற்குக்கும் அதை” என்ற பொரு
ள் கூறப்படுகின்றது. இதனை அணிவதை என்றும் கூறுவர்.

கூலனவன்— “பாசிபாச்சிதன்” என்பதுவடமொழிச்சொல்.
கூலத்தொடரனுடைய பத்தத்திலிருந்துகொண்டு அவனுக்கு உதவிசெ
ப்பவன் என்பது அதன் பொருள். ஆகையால் இங்கே துணைவன்
என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

மாணவி காக்கிவித்திரீயம்— மாணவிகை என்ற தலைவியையும்,
அக்கினி கித்திரன் என்ற தலைவனையும் குறித்து எழுதப்பட்டது. நாட
கம்— முக்கியமாக நாடக காலகன் புரணாநிகழில் பிரகித்தனாகியிருக்க

மாணவிக் கிண்பித் திர்பம்:

**ஸுதீந்திரதர்சன்—இ பருத்தறியுருதர்த் பேசுகின்றாய்.
பார்—**

பழையன என்பதைக்கொண்டே எல்லாக் காவியங்களும்
சிறந்தவையாகமாட்டா; அவ்வாறே புதியன என்னும் கார
ணத்தால் மாத்திரம் அவைகள் இஃதே தக்கவைகளுமல்ல.
அறிவுள்ளார் கன்கு ஆராய்ந்துபார்த்தே ஒன்றைக் கைக்கொ
ள்வார். அறிவியன்றோ பிறர் வார்த்தையை கம்பி அதன்
படி நடக்கும் புத்திப் போக்குடையவன்.

துணைவன்— ஆம்; ஸைபியோக்கின் வார்த்தையே நயக்கு
மேற்கோள்.

பெண்கும். இந்த காவியம் விஷ்ணு புராணத்தில் உற்பபட்டிருக்கின்
தான். ஸுதீந்திரதர்சன்— காமன் பண்டிகை. இது பண்டிகை கால
த்தில் வெகு சிறப்புடன் எம்மக்களும் கொண்டாடப்பட்டதாகப் பல
துணைவியுர்தம் தெரியவருகிறது.

பாஸிம்— பாஸிமுதலிய கவிதைப்பற்றி முகவுரையில் கிரி
காச ஆராய்ப்பும், "காவ்யாதிதயின் துணைக்கண்கூறிய பழைய கிரந்த
கார்த்தம். 'தேவதம் என்பது பதம் அர்த்தம் முதலியனவையில் வாத்
கூறும்' என்று மொழிந்தார்தோ தவிர, தன் முழுவிதனுமே வாத்கூ
டிய, தேவதமொன்றிருப்பதாகக் கூறவில்லை. ஆனால் அவ்வாறுள்ள
ஒரு தேவதமும் உண்டு. அதாவது வர்த்தம் எழுதிய ஆசிரியன் உயிரு
டனிருப்பதே" என்று வெவ்வார்க்கவத்தில் ஸ்ரீ நீலகண்ட நிகழிதர்
எழுதுகிறார்.

கலியாணியங்கோ— "மூர்த்தகன் பிறரால் பூஜிக்கப்பட்டவனை
யே காவ்யாநிவாசம் தாமும் பூஜிப்பார்த்தம்" என்று மஹா பாசதம்
உதயோக பர்வத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "தங்கொரு காவி
யரும் அதுசொய்யப்பட்ட மையத்தில் புதியதே, காவ்யசொல்லச்செய்வ
வல்லாம் பழையனவே. ஆகவே பழமையனவும் புதுமையானவும் ஏற்ற
மேல தாழ்கொ பாடுதொன்றும் உண்டாகமாட்டாத" என்று ஸ்ரீ நேதா
ந்தேவதம் எழுதுகின்றார். இந்த கலோகத்தில்பேர்க்கை உற்றவோர்க்கி
ஆர்த்தம் இந்த காலகம் கலிதாண்டம் முதல முதலில் எழுதப்
பட்டதென்பது பெறப்படும். இது முகவுரையில் கிரிகாசப் பேசும்
பதம்.

வாழ்த்தித்தரான்—ஆகையால் நீ இவிக் காரியநிறைவில்கிம்
படத்தலென்றும்.

அண்டித் தொண்டிபுரீவதில் வல்லமை வாய்ந்த தாழிணி
தேவியாரின் இட்புணியாளர்கள், கத்தேவிவாரின் ஆணை
யைச்சிரத்தால் வலுநீத்துச் செய்வ லிசும்புவதுபோல, ஈனனும்
முன்பு சிர்மெற்கொண்ட ஷபாவாஸிகளின் கட்டளைவை
நிறைவேற்ற லிசும்புகின்றேன்.

[கேள்விகள்.]

பிரயத்தாவனை முந்நிற்றா-

(பிறகு வேண்டிய லி வேந்தி பிழைக்கின்றான்.)

வேலைக்காரி— “புதிதாகக் கற்கக்கூடியதும் ‘கவிதம்’ என்ற
காட்டிய சிவதயத்தில் டீராயினவரின் பரிமதி எவ்வாறு இரு
க்கின்றது?” என்று காட்டியவராரியலாவி ஷீர்வானதான
காகக் கெட்டறிந்து வருமாறு தாழிணி தேவியால் கான்
கட்டளைபெரிபட்டேன். ஆகையால் கவந்தே காலையைத்
குறித்துச் செல்லின்றேன்.

[புடக்கிசுதல்.]

ஷீர்வா—வாய்போரும் பாதநிலைகளை (வேஷக்காரர்கள்) வலி
சனை செய்வதென்பதென்று இவர்களை துல்காரிவிருப்பதால் இவ்வாறு
உணவை உறப்பட்டது.

பிரயத்தாவனை— கட்டக்கேண்டியா காரியங்கள் கருக்கத்தில் பிர
யத்தாவன்கம்படுவதையால் இரதப் பாதம் “பிரயத்தாவனை” எனப்படு
கின்றது.

கவிதம்— இது கர்மிஷ்டம் செய்தது. இதில் மனவுணர்ச்சி
களைக்காட்டக்கூடிய அபிவயங்கத்தாக் பெருமபாறும் கிணற்றங்கள்,
ஆகையால் இவை ஆடுகது அரித. இதனை ஆடுவார் தவறுதலானிது.
“ச (10) கவிதம்” என்ற கட்டளைநீர் சொத்துக்கு கமர்த்தம் தன்மை
புண்பது கவப்பது பொருள்.

(பிறகு வேறேத வேலிக்காரி கையில் ஓர் ஸ்பாஷத்துடன்
அவ்வெச்சிக்கொள்.)

முதலாமவன்—(அவ்வாறு மனம் தேக்கி) கௌமுதினே, என்
காடி உனக்கு இவ்வளவு இடம்மா? நீ என் னாபமாகவே
என்னைக்கடந்த செவ்வெல்லாபிதும் இந்தப் பக்கம்
உன் பார்வைவைச் செலுத்தாமல் செவ்வெல்லாபே?

இரண்டாமவன்—தேவா வகுளாவலிகையா! கௌமுதி
கையுள்ள, தேவியின் இந்தமோதிரத்தைத் தட்டாவிடமி
ருந்த இப்பொழுதுதான் வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்.
அதன் அழகை உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தேன்
இவ்வாறு நீ குறை கூற வேந்தது.

வகுளாவலிகை— (பார்க்கு) உனது பார்வை தக்க இடத்
தத்தான் புற்றி நிற்கின்றது. பூந்தாறுகள் போன்ற கொண்
க்கை விடும் இம்மோதிரத்தால் உனது துணிகளை பூத்தி
ருப்பதுபோலப் புலப்படுகின்றது.

கௌமுதினே— தேவியே, எங்குப் புறப்பட்டாய்?

வகுளா—தேவியின் கட்டளைப்படி காட்டியாசாரியான கௌ
தாஸிடம்போய். “கற்பிப்பதைக் கிரகித்துக் கொண்
தில் மாணவிகை எவ்வாறு இருக்கின்றாள்” என்று வினவு
வதற்காக.

கௌமு— தேவியே, இவ்வாறு கல்விப் பழக்கம் காணாமல்
மாணவிகை (தேவியாரின்) னாபத்தில் இவ்வாறு இருக்கும்
அவளை மறந்தாள் பார்த்து விட்டார்களே!

தாசு முத்திகை— பாயின் உருகும் அமைத்துள்ளது. இந்த
மோதிரம் காங்காமக்கத்தின் உபயோகப்படுகிறது. காலிகா கையார்
கௌமுதிய முக்கான கோக்கைக்கு இது பெரிதும் உதவுகின்றது. கா
கந்தவத்திலுள்ளதுபோல முதலக்கத்தில் பொதுமையில் இவ்வுருகப்
பிரஸ்தாவிக்கப்படும் இம்மோதிரவிலும் முகத்தில் காலியத்தில் முகவிய
காலிகா வெளிப்படுத்தப்படுகிறது குறிப்பிடத்தக்கது. “இந்த காலிகா
காலிகாருகைவதன்” என்று உறுபெரி இதனைச் சித்திக்கவேண்டி
வும். விசிய முகவியைச் சித்திக்கவேண்டும்.

வகுளர்— ஆம். சித்திரத்தில் தேவியின் பற்கள்திசில் (மாளகி-
கை) வளைப்பட்டுருந்தான். ஆகையால் மதராசாஜா
பார்த்து கோர்த்தது.

கெளமூ— அஃது எங்கனம்?

வகுளர்— மதராசாணியார் சித்திரகாமிக்கு வந்த, அக்கு
நாட்டியாசாசியரின் சித்திரத்திற்குப்புதிதாக வர்ணம்
நீட்டியதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அநேக கையத்
தில் மதராசாஜாவும் திகிலென அக்கு வந்த கோர்த்தார்.

கெளமூ— பிறகு பிறகு.

வகுளர்— பிறகு தேவியார் மதராசாஜாவுக்குமுறைப்படி உப-
சாரம் செய்தபின், மதராசாஜாவும் மதராசாணியும் ஒரே
ஆஸனத்தில் அமர்ந்தனர். அப்பொழுது மதராசாஜா சித்-
திரத்தில் தேவியாருடைய பல பணிப்பெண்களின் கடு-
கில் தேவியாரை அடுத்த எழுதப்பட்டிருக்கும் ஒருபணி-
ப்பெண்ணைப் பார்த்து அவரைக் குறித்து தேவியாரை
கினகினார்.

கெளமூ— என்னென்று?

வகுளர்— “தேவி, உனது ஸரீபத்திலுள்ள இப்பெண் புதிதா-
கக் காணப்படுகின்றாள்; இவள் பெயர் என்ன?” என்று.

கெளமூ— அழகிய உருவங்களில் ஆசை இடம் பெறாமலேயே
பிறகு பிறகு.

வகுளர்— பின்னர் தேவியார் மதராசாஜாவின் வார்த்தை
வைப் பாராட்டாமல் மறுமொழிகளுதிருந்தபோது மதரா-
சாஜாவுக்குப் பலவாறு கைச்சாப்பங்கள் உதிச்ச, மேன்மேலும்
தேவியாரை வற்புறுத்தத் தொடங்கினார். அப்பொழுதும்
தேவியார் மறுமொழி கூறவில்லை. ஆனால் ஸரீபத்திலிருந்த
சாஜா குமாரி வகாஸஸிமி “அப்பா இவள் மாளகிகை,”
என்று உதிரிட்டாள்.

ஆழகிய உருவங்களில்— இங்ஙனம் பொதுவாக ஆசை என்று
ஆம், அது அஜாசாசத்தின் முடிவு பெறுவதே.

அப்பா— கடமொழியின் “ஆசை” என்பதற்கு பாடமுண்டு

தெனமு— (புகுச்சிப்புடன்) இது குழந்தைப் பருவத்திற்கு
ஈந்ததாதான். அதற்கு மேல் நடந்ததைச் சொல்.

வருளா— வேறு என்ன? இப்பொழுது மாணவிகை மறாநா
லாவிக் கண்ணிற் படாநவாது மிகவும் ஊக்கத்துடன் பெரி
தும் காப்பாற்றப்படுகொன்.

தெனமு— ஸீ, உணக்கிட்ட கட்டளைரை நீ கிறையெந்து,
காலும் இம்மோதிரத்தைத் தேளியினிடம் சொப்பிக்கின்
றேன்

[சென்றாள்.]

வருளா— (சிறிது தூரம் நடந்து) காட்டியபாசாரியசான ஆர்வகளை
நாஸர் ஸங்கீத சாலையினின்றும் புறப்பட்டு வருகின்றார்.
அவர் வந்தால் காணாமாறு சொல்லுகின்றேன்.

• [தடக்கின்றாள்.]

(பிரவேசித்து)

கணநாவலன்— உலகத்தில் எவனும் தனது குலவித்தைவை (அது
எவ்வாறு இருப்பினும்) வெருமதித்துப் புகழ்ந்து பேசுவது
இயற்கைதான். ஆனால், என்ன குலவித்தையாவிய காட்
டியத்தைப் பற்றினோ நாள் மொய்ப்பொருமை சொன்ன
யிவ்வீ. ஏனெனில்—

பாதர் முதலிய முனிவர் இந்த காட்டியத்தைத் தேவர்கள்
கண்ணாக்கண்டு களிக்கும் அழகிய யாகமெனக் கூறுகின்ற
னர். இங்காட்டியத்தைப் பாமசிவனார் பார்வதியுடன் கூடி
ய தமது தேவைத்தில் இரு கூறுகப் பிரித்தருளினார். இந்த

அந்தப்பதத்திற்கு ஸ்ரேஸாதீபந்தா (அத்திப்பேர்) என்பதொருமும்.
நில நுழந்தான் தம் தம்பனான் காமாஎன்றும் மற்றும் உரிஅமைப்ப
தைபொப்ப இவ்வாறு அமைப்பதும் பொருத்தம்.

பாதர்— “பாதர்” என்ற குலி காட்டிய சாஸ்திரம் செய்
தவர். பாவம், சாகம், தாசம் ஆகிய மூன்றிலுமுள்ள முதலெழுத்துக்களைக்
சேர்த்து “பாத” என்று இவருக்குப் பெயரிடப்பட்டதா அறிவிக்
கோம். மற்ற பாசன்னிப்போம் இதில் பிராணி நலிவை இவ்வாறு
பாத் இவ்வீ அழகிய யாகமென்றார். பாசனிகனார் புருஷ காட்டியபா

காட்டியத்தில், ஸத்வம் ஜ்ஞன் தமஸ் என்ற முக்குணங்க ளால் ஏற்படும் உலக ண்டுகள் யாவற்றிப்பல உணர் க்சிகளுடன் காணப்படுகின்றன. இந்த காட்டியமொன்று தான் வெவ்வேறு சூசியுடைய பலனையும் பல வித்தத்தினம் ஒதுக்கி மகிழ்விக்கும் தன்னையுடையது.

வசு— (அனுக்) ஐயா, நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

தண— அம்மா, நீ நீடுழி வாழ்க.

வசு— “பாடங்களைக் கிரகிக்கிற விஷயத்தில் தங்களுடைய பிள்ளை அதிகம் தங்களைச் சிமப்படுத்தாமலிருக்கின்றா ள்?” என்று தேவியாள் தங்களை வினாவினாள்.

தண— “மிஞ் ஈமத்திலுமும் நெந்த புத்தி உடையுமுடையவன்.” என்று தேவியிடம் விண்ணப்பக் செய். அதிகம் பேசுப் பயன் என்?.

உள்ளுணர்ச்சிகளை வெளியிடும் அபினைக்களை என் அவசு க்ருத் சொல்லிக் கொடுப்பதுண்டு. அவைகளைக் கற்பித்த மா திரியினும் மேலான மா திரியில் சிறப்பாக அவள் அபினைத்துக் காட்டுவாள். அப்பொழுது அவள் அவைகளை எனக்கே திருப்பி உபதேசிக்கின்றாளா என்று எனக்குத் தோன்றும்.

வசு— (மனத்தின்) இவன் இராவணியை மீறி விட்டான்

செய தாண்டகத்தையும் கந்திரி காட்டியமீறிய வாய்வத்தையும், முறை பே தம் மூலமாகவும் பரக்கதி மூலமாகவும் வெளியிட்டாகொன்று காட் டிய சாஸ்திரத்தில் உறப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்தில் ஒருவனுடைய கடத்தை, அதன் விளைவை அனுசரித்த மற்றவர்க்கு ஓர் உணர்ச்சி வையே உண்டாகக்கூடியது. காட்டியத்திவோ அந்த அங்காற்றிப் பல அணர்ச்சிகளையும் உண்டாக்குகின்றது. இது எவ்வளவுக்குமட்டும் அனுபவத்திற்கும் விஷயம்.

மீதுணர்ச்சியும்— இதை அபினைப்பதில்.

ஞானநிலை— இதை ஊன்றிப் பார்க்கவேண்டிய வாதமென் னாட்டியப் படிப்பில் இராவணியும் இவன் நெந்தகாரவிட்டான் கந்த பேரால் வெளிப்படையாதது. இப்பே என் னானேயுள்ளது

(பிறகு அவன் பிரவேசித்திருக்க. வேலைக்காரிகளும் உட வந்து தந்தைக்குரிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். மையில் ஒரு பத்திரிகையுடன் மத்திரியம் வந்து அவரை அருகே நிற்கின்றார்.)

அரசன்— (பத்திரிகையை முன்னரே படித்தறிந்த சித்திரம் மத்திரியம் பார்த்து) வாழ்ந்தனா, விதர்ப்ப நாட்டின் ஒப்புக் கொள்வது என்ன?

மத்திரிய— தேவ, தனது அழிவுதான்.

அரசன்— அவன் எழுதியிருக்கும் செய்தியைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

மத்திரிய— இப்பொழுது அவன் அடியில் வருமாறு விடை எழுதியிருக்கின்றான்—“ உன்னுடைய செறப்பன் இவ்விதமாக மாதவஸேனன் தனது சுதேஷாதரியை எவ்வுருமண முடிப்பதற்கு உடன்பட்டபடி, தன்னுடைய மனைவி சுதேஷாதரி மத்திரிய மாதவஸேனனையும் அழைத்துக்கொண்டு இவ்விடத்திற்குப் புறப்பட்டு வருவதில் ௩0 கழியில் உனது எங்கைக்கோட்டைகார்ப்போன் அவனை வதனில் தடுத்து, பிடித்துக்கொண்டான். நீ மனக்கார அகலி மனைவி சுதேஷாதரிகளுடன் விட்டுவிடவேண்டும்.” என்று மேன்மை பொருத்திய தாங்கல் எனக்குத் தட்டிவிட்டிருக்கிறான். ஒரு மாதிரியான தாயாதி அரசர்கள் தம்முடன் எத்தனைய உணர்ச்சியைக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாததன்று. ஆதலின் இந்த

உன்னுடைய— இதுகுறித்து “விட்டுவிடவேண்டும்” என்பதற்கு அவன் காரணம் அச்சிவித்திரியமே. “ஒரு மாதிரியான” என்றதோடும் “சுதேஷாதரிக்குத் விட்டுவிடுகின்றேன்” என்பது அவன் தனது விதர்ப்ப நாட்டின் மதமொழி.

மனைவி சுதேஷாதரிகளுடன்—சுதேஷாதரிக்குத் தனியாக மனைவியும் விட்டுவிடுமென்பது குறித்தும். மனைவியைக் கொடுக்கும் பொழுது முறைப்படி தம்பதிகன் சென்ற கொடுக்கவேண்டுமானால், அதனை உத்தேசித்தாலேயும்.

விஷயத்தின் தாங்கள் எடுக்கின்ற மனைய வறியப்பதாதான்
என்றது. மாதவனேனானுடைய உடன் பிறந்தாரே அக்
தக் குழப்பத்தில் காணாமற்போயினான். அவனைத் தேடத்
தக்கவாறு முயல்வீடுமேன். அநேகம்; எவ்வாற்றாலும்
மாதவனேனான விடுவீர்த்தே ஆவேண்டுமென்று தாங்கள்
வற்புறுத்துவதாலும் என்னும் வற்புறுத்த விரும்பும் எனது
அபிப்பிராயமொன்றைத் தாம் கேட்கவேண்டும்.—

தங்களால் சிறையிலிட்டப்பட்டவனும் மௌரிய மக்திரி
யுமாதிய என் னைத்துள்ளதைத் தாங்கள் இப்பொழுது சிறையி
லிட்டிருக்க விரும்புகளானால், என்னும் உடனே மாதவனேனானைத்
சிறையிலிருந்து விட்டுவிடுகின்றேன்."

அரசன்— (கேட்பதும்) என்ன; இவன் தன்னைத்தான் அந்
பரமம் என்னிடம் காரியமாற்றக்கொண்டா பேசுகின்
ருன்? காதுதவர, கவதர்ப்பன் அடுத்த காட்டாளுகை
பரம் கமக்கு இவர்களைப் பகைவன். மேலும், இப்பொ
ழுது கமக்கு விரோதமாகக் காரியங்களை நடத்தியும் வரு
கிறான். இவன் காம் எதிர்க்கவேண்டிய சினைமைக்கு வந்து
விட்டான். ஆதலின் காம் முன்னரே முடிவுசெய்தவன்
காம் இவனை வேருடன் கணவதற்காகப் படைகளுடன்
அங்குச் செல்லும்படி விசேஷணத்திற்குத் கட்டிவிடுக.

மக்திரி— தேவரீருடைய ஆணைப்படி.

அரசன்— அல்லது, நீர் என்ன அபிப்பிராயப்படுகின்றீர்?

மௌரியமக்திரி—மௌரியகம்சத்தாசனாடைய மக்திரி. இங்குச்
சரித்திரையம்பந்தமுள்ள விஷயம் முடிவுகளில் விரிவாக ஆராயப்படும்.

காரியமாற்றம்— தாங்கள் என் னைத்துள்ள விட்டால் என்
தங்கள் னைத்துள்ளவோனை விடுவான் என்று எழுதியபடியால் இது
காரியமாற்றமாகின்றது. காதுதவர என்பது மக்திரியின் பெயர்.

அபிபுது— அரசன், கவையத்தலித்தி அநாவது கவையகாரியம்
கவையகவற்றையும் தானே கேள்வி ஆராய்ந்த தன் மனப்படி முடிவு
செய்து கடப்பவன் என்றும், கவையத்தலித்தி அநாவது கவைய பர
மகவையும் மக்திரியிடம் குப்பித்துவிட்டுத் தான் பாட்டுக்கொத்த முடிவு

மந்திரி— நீதி முறைப்படியே தேவரீர் சொன்னீர்கள்.—

ஒரு மரம் வைக்கப்பட்டு அதிக ஈளாகாமையால் வேரூன் குதிக்குக. அதனை அனாதைப் பிடுங்கிவிடுதல் எவ்வாறு எனினோ, அவ்வாறே இஃ பனைவன் அரசியல் ஏற்று அதிக ஈளாவதற்குள் அவனுக்கும், அமைச்சர்முதலிய அங்கத்தினர்களுக்கும் குழிகளுக்கும் தம்முள் நல்லுணர்ச்சி உரம் பெற்றீராதாதலின் அப்போது அவனை வேற அழித்துவிடுதல் எனினாம்.

அரசன்— ஆம், நீதிநூலாசிரியர்களின் கோங்கை பொருத்தப்போயதன்மூலம். ஆதலின் இந்த ஓர் எழுதியுள்ளதையே காரணமாகக்கொண்டு, எமது சேனையை அங்கு அனுப்ப வேண்டும்.

மந்திரி— அப்படியே.

(செங்குதல்.)

(பரிஜனங்கள் உத்தமத்தரிய உரிமையினர் சென்றுகொண்டு அரசனை நிர்த்தம் நிமிஷஞ்செய்து.)
(பிரிவுச்சிக்கு)

விஜயகுமார்—“கௌதமர், நான் தற்செயலால் தென்னிந்திய

வகையாளர் எடுபடுபவன் என்றும், உபயாயத்தாலித்தி அதாவது மந்திரியுடன் கலந்து காரியங்களைச் செய்பவன் என்றும் மூன்றறிதமாகப் பிரிக்கப்படுகிறான். எமது அங்கீகரித்திரன் உபயாயத்தாலித்தி என்பது நிற்கு கொளியாயிற்று.

ஒரு மரம்— இதனால் விதர்ப்பகோட்டத்தை அரசியலுற்ற அநித காரணத்தினால் என்பது தெரிந்தது.

ஒரு— ஒரு—பத்திரிகை, எம் எழுதிச் செட்டதற்கு உடல் படாமல் சமமொழி அனுப்பியிருப்பதே, அவனுடன் எம் போர்தெர உச்சப் பொதிய காரணமாகமென்பது கருத்தா.

விஜயகுமார்— “சென்னைக்கான கையாணுக்கு மந்திரியுடைய கத் துணையுடையர், “பீடமர்த்தன், விடன், சேடன், விஜயகுமார் என்பத காவலாளர், நுகருக் பீடமர்த்தன், காவலாளிததில் பத்திரிகைகளும், கையாணுக்கு உட்கொடுப்பவனும், குணக்கொண்டு கையாணு

கண்ட மரங்களிலிருந்து கிளிக் காண நீ ஏதாவதொரு வழி தேட வேண்டும்." என்று மேன்மை தங்கிய அரசர் என்னிடம் சொல்லியிருந்தார். நானும் தக்கவாறு ஸ்ரீராம யம் செய்திருக்கின்றேன். அதனை அரசரிடம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

[தடக்கிழங்கு.

விடச்சிவிது குதர்த்தமலும், எய்களிடம் அன்புப் பிணக்குக்கொண்ட காயகெயத் தெளிவிக்க வக்கமையுள்ளவனுமாயிருப்பான். கரம சாந்திரப் பரிநிதியும் கலுநாணமுருஞ்சுவன் ருடனெனப்படுவான். சிவ்வரோடகரோர் சொர்துதவெப்பதில் சத்தியயத்தனாவிருப்பரன் சேடன். விதவதன், மகாரமுள்ள அன்பு தானாக விகாரப்படுத்திக் கொண்ட தனது அலயவத்தாலும் பேச்சாழம் வேவத்தாலும் பிறரை வைக்கச் செய்வனாக விரும்பான். இந்த சாங்குக்கும் வேண்டிய குணங்களைவிட துடதவதம் பொழுதடியுறச்சொழுததம், பேசில் இனிமை, சல்தெரிவிருத்தம், பகச்சுழண்டர்த்துதில் கவலமை, சொன்னபடி சொல்பம், சேரியமான விதயத்தை வெளிவிடாது காத்தல் முதலியனவாம்." மூன் வடவாசிரியர் உதவன். எனவே, "சமக்கு வேறு காரியத்தில் துனை புரிபவன்" என்ற அரசனுடைய காக்மியத்தில் வேறு காரியமாகவது காமமெழும் சேரியமாமென்பது வெளிப்படை.

. நானும் தக்கவாறு—காரிதான் சமது மூன்று சாட்க்களினு முள்ள காலிதகளுக்கும் சாலகர்சுளுக்கும் சாநுருமார்களுக்கும் பரம்பரம் அழகிய சில வெதுபுரொகளை சாட்குயருப்பதுபோலவே, விதவதர்களுக்கும் வேறு பாட்டைச் சாட்குயிருக்கின்றார். இந்த சாட்குதில் விதவதன் அரசனுக்கு உபகாரியாவும், விக்கிரமேசுவரத்தில் அபகாரியாகவும், சாகுதனத்தில் பின்னாக்கு முகவர்த்தனாகவும் சாட்டப்பட்டிருக்கின்றான். இவையானுக்குள்ள காரணங்களைப்பொது முகவரையில் விசுவாகக் கிறகெசம். இரூசெட்டும்; சாட்குயாசிரியர் களுடைய இச்சண்டையின்பயனாக, இவர்களின் மானவிகன் வெளி வரக்கூடுமென்பதை விதவதன் எண்ணம் ஒதிப்பார்க்குகாம்? மான விகளின்றியே இது முடிவடையாதென நினைக்க விதவதனுக்கு அகற் கண்ணுண்டோ? ஆம்; இஃதொரு எல்ல கேள்வி. இந்தக்கு வமாதா னம் இவ்வாறு-இந்த விதவதன் பொதுமாக மற்றவளை விடச் சிறந்த துள்ளலிருக்கவன். இதனை "பாஜ்ஞாசகா:—கூனக்கன்" என்ற

ஆரதன்— (விதூஷகனைப் பார்த்து) எமக்கு வேறு காரியத்தில்
தலை புரிபவன் இவோ வருகின்றான்.

விதூஷகன்— (அடுத்த செல்பு) சீக்கன் வளர்ந்தோங்குத.

ஆரதன்— (தலையடிக்கத்து) இங்கே உட்காருக.

(விதூஷகன் உட்காத்தான்.)

ஆரதன்— தோழ, உவது ஞானக்கன் (அக்காரியத்தில்)
வழியைக் கண்டு பிடித்ததா?

விதூஷகன்— நான் செய்திருக்கும் சூழ்ச்சியின் பயனை
கிணங்க.

ஆரதன்— தோழ, எவ்வளவு?

விதூஷகன்— (காதல்) இவ்வளவு.

ஆரதன்— என்ப, என்ன; நிறையபாகவே சூழ்ப்பது செய்
திருக்கின்றாய்? யாம் மாளவிகையைக் கண்ணாள் காண
வது அரிது என்று முன் எண்ணினோமாயினும் இப்போ
ழுது அது கைகூடாமோவென்று எந்நிர் பார்த்துக்கொண்டும்.

ஆரதன் வளர்ந்தவரால் நாம் அறியலாம். சூதவின் மறிதட்பமுள்ள
இவன் முன்னரே இவ்வாறு முடிவு எதிர்ப்படக் கருதி. அரங்கு வேண்டி
பகவான் பண்டிதசெவ்வெய்யும் சனது பத்திராதிபதிகள் தன்
காரியத்தில் தலைபுரியுமாறு துணைவித்திருந்தான். மாறவெனக்
கந்திரியின் அநேகாதிரியன் வெளியிலே, "மாறவிகை மன்னாள்
குரியவன்" என்பதை எங்கு அறிந்தவனாதான், தனக்குப் பெரிதும்
பிரியமான இக்காரியத்தில் விதூஷகனின் வேண்டுகோளை மறிப்பவன்
போல வடித்தத் தாலும் துணைசெய்ய வேண்டினான். அப்பொழுதே
ஆரதன் பேரவேண்டியது துணை, வெளியிலும் விதூஷகனும் இவ்
வாறு பேரவேண்டிமென்று தன் அதுதிப்புகும் உட்கிருந்தான். இ
தன் அழகை ஆக்காங்குக் காட்டுகோம், எனவே, "எனனும் தக்கவாத
தன் உபரயம் செய்திருக்கின்றேன்" என்று விதூஷகன் வளவெழுச்சியு
டன் உதிரது பொருத்தாததன்.

பகவான் வினாவு—சூதவ் உபரயம் பலன் தருத்தவையிலிருக்க
உபரயத்தை வினாவுதல் வேண்டாம் என்பது கருத்து.

காதல்—மேல் சூதவர்களுக்கும் விதூஷகனும் வெளிப்படைபுகல்
சொல்லவாகும், காதல் சொல்லுது காட்டுகோகது.

என் ?

ஒருவன் நான் பிடிவாயினும் துணைவிடுதலால் மட்டுமே தண்டிப்பட்ட பொருளை அடையமுடியும். ஒருவன் காணா ன்ளோனாயினும் காணும்பொருளை நுகரில் விளக்கின்றிக் காணமுடியாது.

(அவியலாண்டி.)

மேன்மேலும் தற்புதஞ்செய்வது வேண்டாம்; வேண்டாம். எமக்குள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் அரசர் முன் விசேஷம் வெளிபாசலாமே.

அரசன்— எஃப, உனது அழகிய தந்திரமெனும் மால் பூத் துவிட்டது.

வினாஷ்டன்— பழக்கதையும் பாசப்பிரகம்.

(இந்த கதையை விவரிக்கின்றான்.)

தஞ்சை— அரசன், "அரசுமன் சுட்டின கைதேற்றப்பட்ட து." என்று மத்திரி வணக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றார்.

பா (101) வங்களை உருவெடுத்து சேரில் வந்தாற்போல, துறத்த கணதாளிகளென்றும் காட்டியாசலியர்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் வெல்லும் கருத்தினாய்த், தேவ ரீதாக்க காண வக்கத்துடன் வந்திருக்கின்றனர்.

துணைவிடுதல்— இந்த இக்கருத்து, இந்த காடகத்தில் மேல் வரும் ஏகவொரு பாத்திரத்திலும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரமும் பிரதி பலிப்பதை மனமுன்றிவிட்டே.

கதையை— அரசன் என்பவன், அந்ருணன் பொருத்தியவனும் அவ்வாத் காலமல்லியும் அமர்த்தனும். இதனும், அந்தப்புரத்தில் அஞ்சிப்பவனுமான பிரபலன்.

பா (102) வங்களை— பழக்கதாவது உன்னுள்க்கின். இவ்வா னை உன்னுள்க்கி அங்கு குறிப்பு கணதாமிதாமிதா உறவு. இந்த பாத்திரம் "கந்தாய்ப்பாத்திரம்" முதலியவையால் பல உறு சொன் டன. சந்திரன் தாயைப்பூ முதலிய பாத்திரங்கள் அபிவிருத்தி கட்டுதல் அவ்வாறு அட்டமுள்ளதன். உணர்ச்சிகள் அபிவிருத்தி வெளிப்படுத்தல் அரிதும் அரிது. இவர்கு முளும் முடியவாத் தன்மும் சொன்னபடி ஆடுவதும். பா (103) காபிவந்தை கா னாமிதிகள் மிகச் சிறப்பாக விருத்திக்குள்ளே, இத்தனைச் சிற

ஆரசன்— அவ்விருவகாரும் அழகுத்த வர்.

சஞ்சகி— தேயிர் ஆங்குப்படிசே.

(சென்று அங்குடன் வந்து)

பெரியோர்கள் இவ்வழி யாவேண்டும், இவ்வழி வர்
வேண்டும்.

ஹாதத்தன்— (அங்குண்டிப்பது) என்னென்னவரின்மடம்!

என்தில் அனுகரமோ? ஆம்; அய்யாதே—

இவ்வரசர் எனக்குப் பழக்கம் இல்லாதவரும் அல்லர்;
அச்சத்தும் சூகிருதி அமைத்தவரும் அல்லர், சூயினும் நான்
அச்சத்தடன் இவராகு சேல்கின்றேன். இவர் கடலை
ஒப்ப கொடிதோறும் கண்களுக்குப் பதியவளாதவே தோன்
றுகின்றார்.

புத்த பாவாய்வயத்தத தாகன் செவ்வாட்டுவதிலும் மாணவர்க
ளுக்குப் பயன்பட உபதேசிப்பதிலும் துயிலிருக்கும் வெரு காம
ரத்தியமுள்ளவரென்ற புத்த, சஞ்சகி உட அறியப்படி வந்தும் பர
ய்க் கிடக்கின்றது. ஆகையால் தான் இவர்கள் "இவர்கள் உருவ
மெய்த் பாகவன்" என்ற கருவியால் உட உத்தேசிக்கப்படு
கிறார்கள். இங்கு வாயோசிறமான இவ்வளியின் அழகே அநுரு
கோபம், பொருமை ஆன்ற பாகவன் உருவெடுத்த வாதார்போ
வ என்ற உதிலும் இங்குப் பொருத்தம்.

அங்கு— மன்னவர் மாட்டி—மட்டினைப் பொருத்திய மன்ன
வர், உயிர்த்தவர்களைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது இவ்வாறு பேசுவது
தான் அநுரு. இந்த ரீதியைத் தோர்தாவளிலும் பாஷாத்தாவளி
தும் காணலாம்.

இவ்வரசர்— இவரின் "உருவத்தன் அச்சமுதத்தபவர், செ
ய்வாவால் அச்சமுதத்தபவர், மலிமையால் அச்சமுதத்தபவர் என
முன்றுவரை உண்ட. பகாசாவுலாநியர் முதலவர், சிபந்த பாக
வாமாதியர் இரண்டாமவர், அக்கினியித்திரியப் போன்ற அரசர் முன்
முமவர்." என்ற சிவசூபரவன் எழுதுகிறார். முதல் இரண்டு மாட்டி
வடகையம், இவ்வரசன் முத்திய இரண்டு கருப்பிலும் சேர்த்தவன்
வன் என்பது முவளியிடப்பட்டது. என்தில் எவனும் அனுகர் உட
வகருயிருப்பதும், ஒருவனும் ஒருவனும் அனுகுமபாதவருயிருப்

கணநாவான்— பெரியதோர் ஒளி அன்றோ மனிதவடிவம்
கொண்டிருக்கின்றது. ஆம்; அப்படித்தான்.

நான் வாயிற்காப்போனது அனாமதிபெற்றே உட்செல்லுகின்
றேன். என்னை அரசிடம் அழைத்துப் போவேனாம் சிங்க
தனத்தின் அருகே நடமாடும் கஞ்சகியே. இங்கனமிருக்கும்
இல்லவரது பேரோலி எனது ஸர்ணவணைத் தடுத்தப் பேசு
சில்லாமல் தானே, என்னையும் உள்வா விடாது தடைசெய்
வது யோலிருக்கின்றது.

கஞ்சகி— இதோ யிசு; நீங்கள் இருவரும் ஸப்தத்திற் செல்
வீரம்.

இருவரும்— (கி.டி) தேவரீர் ஒங்கி வாழ்க.

அரசன்— உங்கள் வரவு என் வரவு ஆகுத. (பெரியாளைப்பா
ர்ந்து) இந்த ஆன்றோரிருவர்க்கும் ஆணவங்கள் கொணர்ந்
து இருக்க.

(இருவரும் ஆணவங்களில் அழைந்தனர்.)

அரசன்— மாணாக்காகக் கற்பிக்கவேண்டிய நயவாயில் ஆரி
ரியர் இருவரும் இப்போ இவ்வாறு நுள்ளி சேர்ந்து வந்தது
யதோ?

பதம் அரசுக்கும் பொருத்தமானவரென்ற இக்கருதினை இருவரும்
சத்திலும் இந்தக் கவி வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்தக் கருத்தைத் தரு
கி எழுதவந்த பாவி, தனத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனை வர்ணித்தவிடத்
தில் "இவனுடைய கைபலத்தைக் கண்டு எவனும் முக்கி முதலில் அ
ருத்தச் செல்லும்போது அச்சமே கொங்கான்." என்று உதிர் சிறிது
தாழ்த்தியிட்டான். "தரு வந்து கொடுதோறும் புதிதாகக் காணப்பட
வதம் தான் அருமென் இவர்க்காம்." என்று மாககவி எழுதுகிறான்.
"கவோ கவோ" என்ற பதச்சேர்க்கை வெதத்திலுள்ளது.

பெரியதோர்— "அரசன் பரவலுயிலும் அங்கு மனிதன் என
கின்றது இவர்க்குடையது. பெரியதோர் தவறாதது அன்றோ மனிதவரு
கத்தான் சிந்தித்தது." என்றும், "அரசன் எவ்விதஜன்மங்களுய்" என்
தும் எழுதுகிறார்.

மாணாக்கன்— "சிவபொய்தோ" என்ற கடமொழியில் "சிவ
யா" என்ற பெயரையும், "சிவ்யா" என்ற ஆன்பாதும்கூடப் பிரிக்கத்

மரணி க்கிவித்திரியம்.

கனகதாசன்— நேவ, கேட்டேவெண்டும்—நான் கல்லாகிரிய
ரிடம் அபிஷய விநயதலபக் கற்றுணர்ந்திருக்கிறேன்; சந்
பித்தம் இருக்கின்றேன்; அசாரதம் அபிபாரதம்
ஆதரிக்கப்பட்டும் வருகின்றேன்.

அரசன்— கங்கு அறிவேன். அதற்கென்ன?

கனகதாசன்— இவ்வாறும் என்கிற இந்த ஹாதத்தன் சிற
ந்த மனிதர்களுக்கெதிரில் " இவன் எனது கார் தூதரும்
கொள்க " என்று இவ்வுத்தரம்.

ஹாதத்தன்— பிபுலே, இவருக்கும் எனக்குமுள்ள தீராதம்
யிலும், கடலுக்கும் சிற குட்டைக்கும் உள்ள தீராதம்யில
ம்போன்றது என்று இவர் தாம் முதலில் என்னை எதிர்ப்பே
யிலவர்; ஆதலால் தேவரீர் இவரையும் என்னையும் காந்தி
த்திறும் அதை உபயோகிக்கும் வழிகளிலும் அனந்தரில
யேண்டும். தேவரீரே எங்களுடைய எந்தத் தீழ்வுகளை
ஆராய்ந்த அறியுமிடக்கடிவவர்.

உதம். " இங்கு காத் காணம் என்ன? " என்று மட்டும் கேட்டேவெண்
கூபதாரிசுக்க, " மாணுக்களைக் கற்பிக்கவேண்டிய ததயாவில் " என்று
அரசன் கேட்டது, அரசன் மனத்தில் மாணுக்கியாகிய மரணிகைகிஷ
யம் உழந்துகளைக் கட்டிவிட்டது.

கல்லாகிரிய— ஒருவர் கத்தினால் புத்தியையாவிரப்பினால்
தானும் காந்தியம் புத்தியைப்பா பாசாயல், ஒருமுறைகே நெரிந்த
கொண்டது தான் காப்புகையதென்பது இங்கு பெறப்படுகிறது.

அரசனும்— " புலகர்களும், மக்களாகும், கொள்களும் பந்
தக்கோடித்தித் கோபிக்கமுட்டா. " என்பது பழமொழி. ஒரு புலவர்
கல்லாகிரியரிடம் கத்தப் பகையையும் கத்தித்த, ஓர் அரசனை அங்குதித்
பது தான் கத்ததென்பதை இதிலிருந்து அறியவேண்டும்.

இவருக்கும் எனக்கும்— இவ்விருவருடைய பெய்கிலிருந்து, கன
தாசன் ஹாதத்தின விட வயது சொந்தகனென்பதும், கனகதா
னிடம் ஹாதத்தனுக்கு கல்ல மதிப்புண்டென்பதும் தெளிபாகின்றது.
இவர்களுடைய கால்களுள் ஹாதத்தனுடையது ஒரு கடுமையுள்
கது. இங்கு முதல் முதலில் ஹாதத்தினக் கனகதாசன் தங்கித்திருக்க

முதல் அங்கம்.

DBA000003282TAM

விதூஷகன்— இந்த முடிவு ஆண்மைமிகுடையது.

கணதாலன்— இவ்வேற்பாடு முதன்மைப்பானதே. பிரதீபம், தேவரீர் மனமிருத்திக் கேட்டவேண்டும்.

அரசன்— இஃது இருக்கட்டும். தாம் உட்படியதாகத் தேவியார் கீளிக்கக்கூடும். ஆதலின், மண்டித கென்கிவிபாகும் கூட விருக்கத் தேவியாரின் எதிரில் இவ்வாறு நடப்பதுதான் நிபாயமானது.

வேண்டும். இதுவும் பலருடைய முன்னிலையில் சித்திபெற்றது. கணதாலன் இவ்வாறு முதலில் இவ்வுத் தக்கபடி உதவதொரு தந்திரம் விதூஷகன் செய்திருக்கவேண்டும். கணதாலன் சொன்ன இந்த இழிந்த சொல்லு விதூஷகன் ஸாதத்தனிடம் தெரிவித்துச் சிறு வயதானவனும் இரத்தர் சொற்புஷ்பவதுமானது அங்கு கொண்டு பிரதான புருஷர்சொருடைய முன்னிலையில் கணதாலனைக் குறித்து மிகத் தாழ்வான கவசமொழிகளைச் சொல்லும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கவேண்டும். பிரதான புருஷர்சொரு முன்னிலையில் சொல்லும்படி செய்தது, கணதாலனுக்குக் கேட்கக்கூடிய உண்டாவதற்காக. இவ்வளவு தாம் சூழ்ச்சி சித்திபெற்ற விதூஷகன் இங்கு ஒன்றுமறியாத கன்போலக் கம்பா கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். விதூஷகனுடைய உண்மையை அறிவாத இவ்விருவரும் அவ்விடம் முழுமையினைக் கொண்டிருப்பதால் இந்த மையத்தில் விதூஷகனைக் கெளரவிப்பதற்கு வில்லை. ஆகவே, விதூஷகன், வேறு மனிதனைக் கொண்டுவந்து இவ்வேறு இருவருக்குள் பிணக்கினை உண்டாக்கிவிடுக்கவேண்டும். மேலில் "ஆட்குக்கடர் சண்டையைப் பாப்போம்." என்று விதூஷகன் சொல்லுமாறு இவ்விருவரும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதினால்தான் விதூஷகன் பிறமனிதர்மூலம் சண்டையைச் செய்திவிட்டிருக்கவேண்டுமெனக் கொண்டது என்கு பொருத்துவதே.

இந்த முடிவு— "தோஷத்தனமில்லாமல் பெருகத்தகுந்திருக்கின்றது" என்று சொல்லி இருவரையும் சண்டையில் உதவாறப்படுத்திவிடுக.

இவ்விருக்கட்டும்— மாணவியை அவ்வுத்கத்திற்குக் கொண்டுவருவது கவரில் முன்னரே முடிவு உட்படியாய் விட்டது. இவ்வாறு செய்யும்போது ஒரு மையம் தாவினக்குத் தன்மீது ஐயப்பாடு உண்டாகக்கூடும். ஆதலின், அரசன், தனக்கு ஒன்றும் தெரியாததென்க.

வினா— தாங்கள் சொன்னது மிக்க பொருத்தமுடையது. ஆகிரியர்கள்— பிரபுநின் மனப்படியே.

அரசன்— மெளந்தன்ய, இங்கு நடந்த செய்தியைத் தெரிவித்துத், தேவியாரைப் பண்டித கௌகிவிராடன் அழைத்தான்.

சுருத்த சுருதி, அதற்காக இவ்வாறு தாரிணியை வரவழைத்தானென்பது வெளிப்படை. இந்த விஷயத்தில் பவவிதத்தாலும் தாரிணி தடை ஏற்படுத்தாதிருப்பதை அரசன் கங்கு அறிந்தவன். தாரிணியைத் தன் மூன் வரவழைத்தாவிட்டால் அவன் சொல்லும் தடைகளையெல்லாம் போலத் தக்கபடி நடத்த கீழ்க்கிட முடியும். அந்தப்படித்திடுவோய் தாரிணி இருக்க, இங்கு அவளை வேரில் வரவழையாதிருந்த இந்த விஷயத்தைச் சொல்லியனுப்பினால் அங்கிருந்துகொண்டு அவன் கூறும் தடைகளை அரசனும் மறக்க முடியாது. அங்குமாவின், விதக்காணுடைய பிரபந்தினைக்கொண்டவன் பவன்பட்டியல் போய்விடும். அங்கு விதக்கான் போகமுடியாது. அவனுப்போது ஏற்றபடி பேசி இவ்வாறிரியர்களுடைய கோபத்திலை சூட்டவும் முடியாது. பண்டித கௌகிவிக்கும் அங்கு அதிகம் வாய்ந்தது. இவ்வெய்வெனத்தையும் கங்கு ஆராய்ந்து தான் அரசன் பண்டிதகௌகிவிடின் தாரிணியை இங்குத்தானே அழைக்கின்றான். "செந்திரத்திகொழுதிய மாவலியை வயப்பற்றி வான் விளங்கு" மறமொழி கூறாமலும் என் வாரித்தையைப் பாராட்டாமலுமிருந்தனரே. சான் அவனைக் காணக்கூடாவண்ணம் பெரிதும் காணப் புரிந்தனரே. இப்பொழுது என்ன செய்வாய், உன் மூல்பாடுவே நானவியைவு அங்கத்தில் கொண்டுவந்தவிட்டேன். பாரித்தனாய்" என்ற தாரிணியை மறைப்பொருளாக உணர்ந்தவர்தானே இங்கு அவளை அரசன் அழைக்கின்றனவென்பது ஆழ்ந்த சுருதி தெனச் சொன்னது. இதுமுதல் மெய்வரும் ஒவ்வொரு வாய்மையும் ஆழ்ந்த சுருத்தையதானவின், இனி மனமிருத்தி அபிப்பிராயத்தைச் சித்திக்கவேண்டும்.

மொத்தம்—அரசன், அப்பொழுது அங்கு வந்திருக்கும் எட்டிலாசாரியர்களுக்கும் கஞ்சலிக்கும் உடத் தனது எண்ணம் தெரியக் கூடாதென்ற சினைத்து, "ஓ விவகா" கழிப்பவன்போலப் பேசுகின்றான். "தொண்டுகளாக தேவி சினைக்கலும். துண்டாய் தேவி விழுகடைய முன்னிலையில் தான் இந்த காது உட்ப்பது சிவபவமானது" என்பது அரசனுடைய வார்த்தை. "கீழ்க் இருவரும் தேவியின்

கஞ்சுகி— கட்டளைப் பிரகாசமே.

(கெண்ட தெவியுடனும் பிக்குணிபுடனும் வந்து)

தேவிபார், இவ்வழி வானேண்டும் இவ்வழி வானேண்டும்.

அரசி— (பிக்குணியைப் பார்த்து) பகவதி, தாதுத்தருக்கும் கனதாதுக்கும் இப்பொழுது கெழ்த்திருக்கும் இந்த வானைப் பற்றி கேட்கக் கண்ண கண்ணென்றிருக்கள்.

பிக்குணி— தேவி, தமது கவி தாழ்த்த பிராருமே என்ற கவிதை வேண்டாம். கனதாது எதிராளிக்கு என்னவையும் இதைத் தவிரலர்.

அத்தப்பூத்திற்குப் போய் அங்கு உல்களுடைய திறமையைக் காட்டுங்கள். என்ன முடிவு எதப்பட்டாலும் அதனை என் அங்கீகரிக்கின்றேன். இங்கு எட்டாவது திரைக்காட்டியதாக தேவி கினைப்பானே தவிர, அங்கு எட்டாவது என் திரைக்காட்டியதாக கினைக்கமாட்டேன்." என்ற ஒரு த்தம் இவ்வாக்கியத்திற்குப் பொருத்தம். இவ்வாறு மறவருத்தப் பொருத்தம்படி பேசியது, "ஒரு காலம் இங்குத்தையே கொடுத்த இவ்விருவரும் அத்தப்பூத்திற்குச் சொல்லப்படுகின்றனரா? இவர்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன? " என்று ஆராய்வதன் தனது கவி கவிதைமைய கடித்துக் காட்டுவதற்காக, அங்குபோக அங்குமுது புறப்படவில்லை. "தேவியே எங்களுடைய வந்தத் தாழ்க்கை ஆராய்ந்து அதிலிடக் கடிவார்" என்று மூன் சொன்னபடி இன்னமும் அரசிபோல முடிவு சொல்பவளுக அவர்கள் கிருப்பவதாய் அங்களுடைய காக்கியக்கனிவிருத்தம் கெளரியாமித்த, ஆகையால் தாரிணியையும் இங்கு காக்கிதர்க்க அரசன் முயன்றதிலிருந்து அங்களுடைய கவி கவிதைக் கடிப்பு இப்போது உடைத்திடவில்லை.

கவிதை வேண்டாம்— "கெழ்த்திருக்கும் இந்தவாதினைப் பற்றி கேட்க என்ன கினைக்கின்றீர்கள்?" என்ற அசெய்யுடைய கேள்வி இவர்களுடைய கொற்றி தேவிய்களை ஆராய்வதிலும் அதற்காகக் கவிதைப் படுவதிலும் கேட்கக் கொண்டதல்ல; அதன் கருத்தே "இவருக்கு இப்போதேற்பட்டிருக்கும் விவாதம் எவ்வளவுகூறு சொல்லப்பட்டிருக்குமா, அவ்வது காலதவம் தானா? இந்த விவாதத்தை கவிதையால் தடுப்பதற்கு வழி என்ன? அப்படித் தடுத்தால் கெழ்த்திடுமா? இதற்குத் தக்க உபாயத்தை கீழ்க் கொள்ளுவிடுவா?" என்பதே. அரசி

அரசி— நீங்கள் சொல்வது உண்மையானது; ஆயினும் நான் தந்தர் அரசவரசர் சேர்ந்தவராகையால், அவருக்குத்தான் மேம்பாடுவிடைக்கக் கூடியது.

பிக்குணி— அம்மா, நீங்கள் அரசி யென்பதை மறந்துவிட்டு மாதவா! அதனை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். பாராளுங்கள்.—

மெய் தூக்கமுத்த கொடுக்கி அங்கு அறிவான். ஆயினும் அவன் அரசியின் கருத்தைத் தழுவி மறுமொழி கூறினான், மாணவிகையை மன்னவன் பாப்பதற்காக விதவையானும் அவளும் முன் செய்திருக்கும் குழப்பங்கொண்டவன் மெய்யிட்டுமென்றே. ஆகையால் கொடுக்கி, எடுத்த வாரியத்தை கிடைசெய்தற்குத், அந்தச் சேர்ந்தவரது அரசியினுடைய கேள்விக்குக் கருத்தையமத்து மறுமொழி கூறுகின்றான்.

நீங்கள் சொல்வது— அரசி அரசனுடைய தன்மையையும் போலவரும் அறிந்தவராவதின், நித்திரத்தில் மாணவிகையைக் கண்டு அவன் வினவிவான் தோட்டே பெரிதும் கங்கைகளாயினும். கங்கை விதத்திலும் அரசன் மாணவிகையைப் பார்க்கவாராதென்பதே அரசியின் மனத்தில் புண்ணுதலும் என்னும். அதனின், மாணவிகையின் ஆசிரியனைப் பற்றிய வாரியத்தில் கூட அரசியினுள்வந்தில் மாணவிகையிடையே முன் வந்து கிட்டுவதும். அது சொன்னது தான், தூத விடைதம் அரசவரசர் தருகின் மாணவிகையை எப்படியாவது அரசன் பார்க்க வாரியமேகென்று அஞ்சி தூதன்னைவை சிறந்தவழியுண்டா கென்று கொடுக்கிய வினவினான். கொடுக்கியோ கேள்வியின் கருத்தையே மாத்திரி மறுமொழி கூறிவிட்டான். அரசிக்குத் தன் கருத்தை கொடுக்கி திரித்துப்பேசுவது தெரியவந்ததாயினும், அப்படியானுத கொடுக்கிடம் கந்தேசன் கொண்டு இடங்கிடை. ஆகையால் அரசி, கொடுக்கியோகருதியே போய்த் தனது மனத்தைப் பூர்த்தி செய்ய எண்ணுகின்றான். "ஹாதத்தர் அரசவரசர் சேர்ந்தவராகையால் அவருக்குத் தான் கெத்தி பற்பதும். மறு கவி தொற்கும். ஆதலின் தூத விவாதத்தை வளையிடாமல் உறுத்திவிடுகதே உதெய். அதற்கு நீங்கள் (கொடுக்கி) எண்ணுடன் சேர்ந்த முயற்சி செய்ய முய்க்கும்" என்பது அரசியின் கருத்து.

அக்கன், தன்னைக் கதியவன் கைக்கொண்டனம்பலம்,
பெர்னும் ஒயர்கின்றான். அவ்வாறே சந்திரனும், தன்னை
இவ் வற்றையையால் ஏற்றம் பெறுகின்றான்.

வினாக்கள் — ஸ்தோ! ஸ்தோ! தெய்வம் கந்தத்திலேயை
முன்னிடத்தொண்டு வருகின்றார்.

அக்கன்—அரசர் சொந்த கதியைப் பின்பற்றிக் கொண்டு அகலா
வெய் வருத்து கிறதென்ற முடியாத செய்து தனது பண்ணத்தையப்
புத்திச் செய்யும் பண்டை கொடுத்தின் மதிப்புறும் பேசத்திறமை
யும் மதிப்பிற்கும் விடப்பிற்றுமுண்டை. அக்கன் பொழுதில் காலியன்
தனது தேஜஸை அக்கனிடக்குப் கொடுத்திருந்து எந்த வேதம் உறும்.
இக் கருத்து வருவத்திலுமுண்டு. மூலத்தில் காலியன்குறிகளும்
"அக்கன்" என்ற பதம் ஆன்பாலும் இரகசங்குறிகளும் "அக்கன்" என்ற பதம்
பெண்பாலுமாகையால். அடமொழி கருக்குப்படி அப்பதங்களின் பொ
ருத்தையும் ஆன்பாலாகவும் பெண்பாலாகவும் கொள்ளல் வேண்டும்.
எனவே, காலியனுக்கும் அரசனுக்கும், இரகசங்கும் அரசிக்கும் உருமை
பொருத்தம் உண்டு. காலியன் இரகசங்கு ஒப்பித்துக் கூறதல் காலிய
னின் அபிப்பிராயம். இரகசங்கு காலியன் அபிப்பிராயத்தினால். கொ
ள்கி, இரகசங்கு அக்கனிடக்கும், இரகசங்கு அக்கனிடக்கும் இரக
சங்கு உறிக், அரசிக்கு ஒருவாறு அக்கனிடக்கூட முயல்கின்றான். இரக
சங்குமையால் காலியனுக்கும் காலியனிடக்கும் பொருத்தமில்லாததேயால்
அரசனுக்கும் அரசிக்கும் சிறிது உறப்பொருத்தமில்லாதது இவ்வுற
தொள்கின்றது.

இரகசங்கு — "அக்கன் அக்கன்" என்ற பிரகிருதர் சொல்,
இவ்விதத்தேற்றவாறு ஆக்கியத்தையும் இவ்விதத்தையும், கியை
வத்தையும் குறிக்கும். இவ்வுறத்தையும் அரசுக்கு குறிக்கின்றது. "பீட
மந்திரன்" என்ற வடசொல் "அக்கனிடக்கூட" என்று கொழிப்பெயர்க்
கப்பட்டது. பீடமந்திரனின் இவ்வுறத்தையும் மூலப் பீடமந்திரன்குறிக்கி
றது. பெண்பாலாகும்பொழுது பீடமந்திரனை என்ன சொல்லப்படு
கிறது "கொள்கி ஒரு காலியன் காலியனையால் அகலாக்குப் பீட
மந்திரன் பெண்பாலாகும். அவர் அரசுமையிடுப்பதால் இவ்வுற
தொள்கி என்ற பொருள்தான் அக்கனிடக்கூட உபயோகிக்கப்பட்டிருக்க
ின்றது" என்ற சொல் உறவு. கொள்கி பீடமந்திரனாகும், அரச
மியோடு உறவு உறவு பொருத்தம் தன் விஷயத்தில் உதவிவாயிடுப்ப
தையும் கிணத்து விஷயம் என்னம் செய்கின்றான் என்பது கேளு
மு. 4

அரசன்— ஆம்; பரீட்சிக்கிறேன்.

தேவியார் மங்களகரமான அலங்காரம் செய்துகொண்டு, ஹரி வேடம் புண்ட கொள்கியவருடன் வருவது, வேதவீதத்தை உபநிஷத்துடன் கூடி உகுவமேடுத்து வருவது போலிருக்கின்றது.

சிலரின் கூற்று. நான் அரசனிடம் வந்து கொங்கவதைப்போலக் கொள்கியும் அரசிடம் வந்து கொங்கதர சீனைத் துங்குமாறு விதங்கள் பேசியிருக்கவாயென்பது பிறதொரு காரணின் கொங்கை. விதங்கள் பேசும்பொழுது "பீடமர்த்தினை" என்று கொள்ளுபின் அவ்வது இன்னுருக்குப்பீடமர்த்தினைகளன்று குறிப்பிடவில்லை. இதனால் கொள்கி அரசன் விஷயத்தில் உத்தியோகருக்க உடன்பட்டதை சீனைத்து, விதங்கள் அவரைக் குறித்த அரசனிடம் இடங்காது கூறுவதில் ஒரு குத்தமொன்றைக் கொக்க.

இவ்வாறு அரசினைய ஏமாற்றக் கருதி அவன் செங்கும் வழியே வேயே சென்று தனது எண்ணத்தை கிறையெற்ற சீனைத்துத் திரைமயுடன் பேசும் கொள்கியில் பேச்சும், கொள்கியின் வஞ்சகொழியை அநியாமமும் அனாமிடம் இடப்பாடு, குறையும் இடம் எவ்வகையினாலும் தாரினி, பிசுபி பேசின மரீக்கச் செய்து கொண்டு தன் பிசுபி, தந்தைப் பூர்த்திசெய்யவாருக்கு எண்ணப் பெரிதும் முடிவில் அவன் படாமற்போன பேச்சும் சூக்கு சிறத்தப் படுவின்னை, உருவத்தை யோ, உதாரணத்தையோ, பரம்பரையாகவழங்குதலோ "புனிதத்தையாவிட்டால் கங்குவிடாது" என்று நேரன் மரபடியான இடம்வறையில் அநகாய் மேன் மேல் வளர்த்திக் கொண்டுப்பாய், அந்நகாய்த் திவ் எம் தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்த வேற எலம் முதலியுறையகளைப் புவிட்டு முன்னகைகளை மறைத்து அவ்வது சிறத்தலியுறையில் மறை காசி. தாஸ குக்கு மர்த்திசம் சிறப்பாகவுள்ள ஸாமர்த்தியத்தை அவ்வது ஒவ்வொரு உடகத்திலும் உய்த்துணர்வுவர் அறிவக்கூடும். இந்த எந்தர்ப்பமும் அதற்குத் தக்கதொர் உதாரணமாக சிற்பென்றது.

மங்களகரமான— குங்குமம் துற அறமும் புல் முதலியவற்றும் செய்துகொள்ளும் அவ்வகை, மங்களகரமாகக் கணப்படுகும். பரவருத்தி தம்மத்திலிருக்கும் அரசினைய அந்தர்ப்பத்தை தெரிவிக்கும் கர்ம கண்டத்தொடும், சிங்குத்திதர்ப்பத்திலுள்ள கொள்கியை அந்தர்ப்பத்தைப் பெரிக்கும் ஞானகண்டமெனும் உபரித்தத்தொடும் ஒப்பிட்

அரசன்— பகவதி, ஆன்ஞோதிய தூதர்த் தனதானிரு வரிடைபிற் கல்விப்பொருளை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆத லில் இந்த விஷயத்தில் தாங்கள், ஆய்ந்த பார்த்த முடிவு உதும் மந்திரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

பிக்குணி— (புகளுகையுடன்) கிருகு என்னை உயர்த்திக் கூறி எனது செப்பவேண்டாம், பட்டணமிருக்க, கிராமத் திலா இரத்தினப் பரீகைச் செய்தது ?

அரசன்— ஆவநான்று, ஆவநான்று. தங்கள் பண்டித கௌரிவிவாரங்கலோ, ஏனும் தெரியாரும் இவ்விஷயத் தில் ஓசம் பேசக்கூடியவர்களே.

புகளுகையுடன்— கௌரித் தத்தவன்மைதயாலிருந்தால் மட்டுமே அரசனது உண்ணம் ஏளிதில் கிளையேதும். ஆகையால் அரசன், அ கர்கள் வந்ததும் கௌரி ஊர்த்தமையைப் பேசி விளக்கம் செய்வாமல், கௌரிக்குப் பரீகைநிலாந்தானத்தைக் கொடுக்கென்குள்.

கிராமத்தினர்— தத்தவன்மைதயாலிருந்தத் தனக்கு மனமார் உண்ண யிருப்பினும், பிரியம்வந்தவனைப் பேசுக ஈடிக்கின்றான். இரத்தினப்ப ரிகை—தூங்கும் உய்யாதற்பரிகை தான்.

அகிலநாடு— கௌரிமெய சிர்ணயாதிசாத்தில் கைப்பதற்கு, "தாங்கள் பண்டித கௌரிவிவாரங்கலோ" என்று அரசன் பேசுவதில் குற்றமொன்றுமில்லை. அதோடு சிற்சாமல் "ஏனும் தெரியாரும் இவ் விஷயத்தில் ஓசம் பேசக்கூடியவர்களே" என்று அரசினையும்கேள் துப் பேசியதில் கருத்தென்கு. இது கருத்தாம்—பிக்குணி "பரிதா பிக்கலாகாத, பட்டணமிருக்கக் கிராமத்திலா இரத்தினப் பரீகைச் செய்தது" என்றுபேசியதில் அரசனையோ அரசினையோ குறிப்பிடவில் லா. பொதுவாகவே பேசியிருக்கின்றான். அவன் தன்னைக் கிராமத்திற் செப்பிட்டுக்கொண்டதாக காம் நிச்சயிக்கலாமாயினும், பட்டணத்திற் கொப்பாது அவன் பாணங்கருத்தின்குள் எழுபது ஈன்கு கௌரிவாகவில் லா. அரசனெழுதிசொல்லாததும் குள்ளேற்பாட்டிருந்தும் அவனையேஅங் காத கருதியிருக்கவேண்டும். ஆயினும், அவன் அதனை வெளிப்படை யாகச்சொல்லாதது, அரசினையும்குறிப்பிட்டதுபொய்ச் காட்டித்தான் ஈன்குவினையான் கன ஈடிப்பதற்காகவே. அரசனோ தனது முழுத் தன ஈனையும்குளவினையிவ்விஷயத்தில் சொத்தியிருக்கின்றான். ஆதலின், பிக்குணியில் பொதுவாக சொழிவாக் கேட்டவுடன், "தருதாம் அகில

ஆசிரியர்கள்— தேவ, தேவரீர் பொருத்தமாத புருந்திர்
என். பகவதிராரே நடுநிலைமையில் நின்று எங்களுடைய
குணநோஷங்களை அளந்து உதவாராக.

அரசன்— ஆரீன், வாத தொடங்கலாமே.

பிஞ்சுணி— தேவ, காட்டிய கால்திரும்ப அபிவந்தனை
பஞ்சு தலைமையாகக் கொண்டது இஃகே யாய்ச் சன்
வடக்கு இடமில்லையோ?

அரசன்— தேவி, உன் கருத்து என்ன?

வே தானே அந்த மத்தியஸ்தபதத்தை உத்தமநவாபே" என்றபய
மும் அங்கதிகாரத்தை அரசியே ஏற்றக்கொண்டான் மூலத்தில் ஸாதத்
தனைப் புகழிட்டுவோ வேறு வதாவதொரு தந்திரம் செய்வோ மாணவி
கையை காலிடாமல் தடைபெய்யக் கருகொன்ற கையையும் அகலாப்
பிடித்துக்கொண்டீர். ஆகையால், பிஞ்சுணி பேசியவுடன், அரசன்,
தானும் அரசியிடம் அந்தத் தானத்தை வதரீக்கத் தருதியுடையவர்களைக்
கர் என்று அரசியையும் சேர்த்துக்கொண்டு விவரத் தெரிவிக்கும்.

புகந்திகள்— ஆசிரியர் இவ்வருள்வரும் பொருளாகும் வே
பத்திற்கும் ஈடுபட்டுவிட்டமையால் இவ்விருவரும் ஆய்ந்தோர்க்கும்
கத்தியை அடிபெயர்த்து, விதவகனே அரசருே யார் கைதக்கொ
ன்னுளும் ஆம் ஆம் என்று தவிர்ப்பட்டிப் பதவியுள்ள கித்திக்குள்ளும்,
கத்தும் அறிவிக்கொரு இயக்களுடைய கைதனை இவ்வதப்பாதி.

தொடங்கலா—மூன்றே தவிர்ப்பட்டிப் பிரகாரம் இவ்விருவருடைய
காய்ச்சல்களுடைய அரசன் ஈருமடையிலும், அடி கிணையவை கடிப்
பதற்காகவும், மூன்செய்திருக்கும ஸந்தோஷப்படி மாணவிகையை அங்க
த்திற்காகவும் வழி உண்டென்பதுவதற்காகவும் இவ்வாறு பேசுகொள்.

இடமில்லையே— பிஞ்சுணி எத்தனை அழகாகத் தந்து காரியத்தி
லிறங்குகின்றவொன்பதாத் காண்க.

உன் கருத்து என்ன— ஒன்றே அரசனது தந்திரம்! பிஞ்சுணி
தொல்வதைத் தான் ஏற்றக்கொண்டதவன்போலப் பேசுகின்றான்.
"பிஞ்சுணி அங்கும உதவிக்கும். எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. உ
னது அபிப்பிராயம் என்ன? இவர்களைச் சாந்திரத்தில் மட்டும் பரி
ஷிப்பது போதாதா? பிடியோகத்தில் ஏன் பரிஷிப்பென்றோம்" என்று
கருத்தும் அரசன் காலவெத்திற்குப் பொருத்தமன்றோ. இவ்வருத்

ஆரணி— என்னைக் கேட்பதானும், இவர்களுடைய கிவாதமே
எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

கவந்தரவரணி— தேவி, துரே வித்தையிற் பயின்ற எதிராளி
விடமிருத்தான் அவராகியவர அடையும்படி வினவது
தங்களுக்குத் தகாதது.

கவந்தரவரணி அரசியும் ஒரு தடை சொல்லியிட்டால் மேல் எடக்க
மேண்டிய காரியம் சித்தனம்பெறாதோவெனின், போகாதி—துணி
வர்களுடைய கம்பாவத்தையும், விதவகளுடைய ஏற்பாட்டையும்
கொள்கியின் புத்தொதுக்கத்தையும் அரசன் அறிந்தவனாகையால், இ
னி கேலி வள்ள தடைசெய்தாலும் இவ்வாறு கிள்கொதென்பது அரசு
வத துணிபு. "ஐயோ, இவ்வாறு கிழித்த விட்டதே, செய்கதென்?
மாளவிகையையம் உரவழிப்பாரேனோ" என்ற மனமுடையது எனது
கருத்தம் அரசினாற்பார்த்து, புண்ணில் கோவிட்டாற்போல இவ்
வாறு அரசன் பேசுவது, சித்திரத்தில் மாளவிகையைக் கண்ட வினவி
யதற்கு மறுமொழி உருகல் தன்னைப் புறக்கணித்த அவளை விரைவ
மாக அரசு கருதியெய்யாது.

பிடிக்கவில்லை—அரசன் கேட்க கருத்தப்படி பேசியவையே அக்
கிளிரது இவ்வாறு அரசு சொல்லுகின்றான். "எய்தக்கண்ட சென்
டாம், அபிசயம் வேண்டி வந்து பிக்குணியார் கருதுகின்றார். தாம்
கனோ அபிசயம் வேண்டாமென அபிப்பிராயப்படுகிறதாகத் தெரியவ
ருகிறது. காடு இருக்கும் வேண்டாமென விளக்கின்றேன்." என்
பது அரசியது உரையெத்தின் கருத்தது.

விந்நதரவரணி—எனக்க படிப்பாளியும் தெய்வமும் தனது கத்தியில் எம்
பித்தையுள்ளவனுமான கவந்தரவரணி, எவ்ருவாறு கின்றவிடுமோ என்
து கவையுந்து எப்படியாவது வாது உடத்தித் தனது உய்வனமறையத்
காட்டி, வெற்றி பெறவேண்டுமென்ற போவாலினும் துண்டப்பட்டா
ளும் இவ்வாறு புலங்கின்றான். "பிக்குணியாரும் அரசரும் உடன்படத்
தாமகம்மாத்திகம் கதிரையிருக்கொகாதென்கிறான். துரதத்தனுடைய
கயிர்க் இழிந்த சொல், இவன் மகந்தை அறக்கின்றது. "கமாள
வித்யத" என்பது பாடம். "அவமானவித்யத" என்ற பாடமாளும்
"தேவி, வித்தையினை கவந்தரு கிள்கவாத எதிராளிவிடமிருத்தான்
அவமானந்தது அடையும்படி தாம்சன் விடவாதது" எனப் பொருள்
கொண்டது.

விதூஷகன்—கடக்கட்டுமே. ஆட்டுக் கடாச் சண்டை
வைப் பார்ப்போமே. யினுச ஹிபம் கொடுப்பதில்
பயன் என்ன.

அரசி—கம்மாவிரு, சண்டை முட்டுவதுதான் உனக்குப்
பிடித்த காரியம்.

விதூஷகன்—அவ்வாறன்று. மதம பிடித்த ஒரு மாரிசுடன்
ஒன்றோடொன்று போர் தொடங்கினால், அவைகளுள்
ஒன்று தோல்வியுறாத வகையில் சண்டை அடங்குமோ?

அரசன்—பகவதி, இவ்விருவரும், தமது அய்யவங்களை அழகு
பொருத்த ஏற்றவாறு உபயோகித்து அபிவிருத்திபு
தங்கள் பார்த்திருக்கக் கூடுமோ?

இடங்கட்டி சண்டையை—இதனைப் பார்த்தவர்களுக்கு மாத்திர
மே, அக்கடாக்களின் வகையினம் சொல்லும் வகையிலும் தெரியவரும்.
ஒன்று தோற்காதவரையே அவைகளுள், உ சண்டையுட் டியாது. இம்
குத்தக்கமையம் பார்த்து விதூஷகன் சண்டையைக் கிளப்பிவிடுகி
ருள். அரசி பேசிய பிறகு கணதானனுடைய மன நிலைமை எப்படியி
ருக்கின்றது என்பதைக் கூறாதிட மின்போ தான் பேச? கண்டமெ
ன்றிருந்த விதூஷகன், கணதானனுடைய மனநிலைக்குக் குறைபாட்டி
ல் என்பதை அறிந்தவுடன் தக்கவாறு பேசுகின்றான். “யினுச ஹி
பம் கொடுப்பதில் பயன் என்ன?” என்பது அக்கவிருவருடைய உள்
சத்திலும் விழுகுவிப்பாபரமல்லாது.

கம்மா விது—இதற்குத் தான் அளியில் மனத்தில் ஒரு ஐயப்
பாடு உதிக்கின்றது. விதூஷகன் ஏதோ தந்திரமொன்று செய்திருக்
கின்றான் என்கிறாற்போது அவனை அடக்க முயல்பவன்.

மதம்பிடித்த—அரசி தன்னிடம் கம்மவங்கொண்டிருப்பதையும்
கொடுப்பதையும் குறிப்பாறணந்த விதூஷகன், “இவ்விருவரில் சித்
பதில் பயனில்லை” என்று நினைத்தல் படியின்றி கெளிப்படைவாருமே
தக்கதொருவருமையுடன் சண்டையை முட்டிவிடுகின்றான். முன்பு ஆ
கிரியர்களை ஆட்டுக் கடாக்களால் கொல்வதில், அவர்களுக்குத்தோள்
தட்டைய அருவருப்பைக் கொடுத் ததற்குப் பரிந்துரைமாய்ப்பு இங்கு
அவர்களை மனக்கொடக் உறிஞ்சுவதைக் கொள்.

பார்த்திருக்கக் கூடுமே—அரசியின் அபிவிருத்திபுத் தைப் பின்பற்ற
கிறவன் போலப் பேசுகிறான். “மனத்தோ அபிவிருத்திபுப் பரிந்துரை

விதுஷகன்— ஆதிபர்களை, பகவதின் வார்த்தையைச் செவியுற்றீர்களா? குற்றக்குச் திறமையைக்கொண்டுதான் முடிய சொல்லவேண்டுமென்பது அரசு மொழியினது திரண்ட பொருள்.

ஹாதத்தன்— இவ்வுரையைக்குப் பெரிதும் வறந்தே.

கணதாஸன்— தேவி, இவ்வாறு வந்து சென்றிருக்கிறது.

ஜயீகனே— விதுஷகன், சனது தந்திரம் தக்கபடி பயன்படுத்தித் தொடங்கியதைச் சண்டை யிழித்து தள்ளித்தள்ளியாகவும், பிக்குனி விரிவு கொண்டுக்குத்தான் சென்றில் ஒரு வியாக்கியானம் செய்த அவசர பொதுமொழியை இவ்விருவரிடமுங் பொருத்திப் பேசுகின்றான். அரசின் எதிரில் விதுஷகன் இவ்வாறு முன்வந்து பேசாததற்கு, நான் உறியபடி அச்சம் கீழ்வதும் அமைதிப்பெய்யே காரணமாகும். இதனும் விதுஷகனைப் பிழைஞா என்று பேசுகிறதைச் காண்க.

வந்தே— அவ்வித்திரமையில் ஒருவர் கிழவனாகிய கணதாஸன் வெவ்வேறுபாடுகளாகும். ஏற்பிக்குத் திறமையைப்பற்றிப் பரிசுஷிக்கு வந்ததன் கொண்குக்குத்தான். உதையும் மாணக்கர் மூலமும் வந்தாடத்தவென்றும். கணதாஸனுடைய மாணத்தியோ கதிப்பத்தில் தான் ஏதத்தொடங்கியவன். ஆகையால் இது விஷயத்தில் தனக்கு கொத்தி கொடக்குமென்று உதவியொண்டே திரித்தான். மாணவருக்குப் பிடிபட உடனே இதுனை ஒப்புக்கொள்.

வந்து நினைந்தது— எட்டியாசாபிபிரிசுருகன் வந்து முதிர்க்க கணதாஸனை அரசு ஏற்ற வகையில் கொடுத்த கருவிகுள். இவ்வாறும் அரசிக்குப் பூர்ணமான கம்பிக்கையுண்டு. மாணவிகையை அரசன் காணுமாறு இடத்தாலாகாத வந்து இவ்வாறும் அரசு முன்பே சொல்லி விருக்கென்றும். அரசன் செந்திரத்தில் மாணவிகையைச் சன். பின்பு, இவ்வாறே வந்துவந்திருக்கவேண்டும். உவ்வாறிலும், இப்பொழுது அரசின் முன்னிலையிலே அரசன் மாணவிகையைச் காணும்படி வந்து விட்டதே என்று, இவற்று என்ன காரணமாகிக்குமென வந்தும் வந்தி வந்தி கணதாஸன் இவ்வாறும் அபிவிடம் செரிக்கின்றான். "ஆத வந்து வந்தவாறு முடிவதென்று தெரியாமல் தொடக்கிவிட்டான். இப்பொழுது என் செய்வது என்று" என்று பதவருத்தது. இவ்விதம் கணதாஸன் கருத்துவதன் தான், அரசுவி

அரசன்— மாணுக்கு ஒருகால் புத்தி குறைந்தவனாகியிருந்து, கற் பித்ததைப் பழுதுபடச் செய்தால், அஃது சூகிரியாத குற்றமாகுமோ?

அரசன்— தெயி, இது பொருத்தம்.

சனாதானன்— சூகிரியன் தகுதியற்ற பாதிரித்ததைக் கைக் கொண்டால், அஃது அயனது புத்தித் குறைவையே எழு த்துக்காட்டும்.

கையில் புத்தி வர்ணமால் தனக்கு வெற்றி கிடைக்குமென்ற அவ னுக்கு விரைய விருந்தபொதினும், செலவிடும் விதங்களும் உதரிய கார்த்தவாகுக்கு முன்போல முன்கூறி உதவொழி உதவியன.

குந்தமாதிரி— ஆகவே, அகையாக் துப்பொழுது துக்காத கற்பிக்குத்திறமையை மாணுக்கரையினரே ஆராய்வது சாது. எனவே ஒன்று காதினையே நிறத்தல், அவ்வது துக்கினையே பலகலையிலும் பரிசுகளெய்த முடியுத உறுத என்பது எருத்த. கண்ணே! அநெயின் புத்திராதரிசும்.

பொருத்தன்— அரசனது துக்காக்கியம் துருவகையில் பொருத் தம்— "அரசி சொல்வது உண்மை. மாணுக்கர் மூலம் ஆராய்க்க டாத தான்" என்ற அநெயின் எருத்ததத் தழுவிதான் துத்திக்குக் கருத்தம் உடையம். "குந்தமாதிரி" என்ற அரசி உதரியவுடன் "இது பொருத்தம்" என்று சொல்லியிருப்பதால் "அரசி உதரியபடி குற்றமாவதே. குந்தம் தான்" எனவும் துக்காக்கியம் எரு த்துக்கொள்ளும். துக்காத துரு எருத்தப்பட அரசன் உதரியத தன் துருவினமை எருப்பினே கெளிப்பாடயாவ உடைக்காமெனிருப்பதற்கு உடு.

எருத்தமுகம் துரு— துக்கம் பாயும். சனாதானன் எபடமத்தகன். துருத்துக்கு வெருத்ததெய்வம் பால். அரசன் காக்கெயத்திற்கு முற் உதரிய துண்டாம் எருத்ததயே சனாதானன் எக்கெண்டான். அத பத்தி வெருண்டான். துக்குத் சனாதானன் உதரிய கார்த்தவைய அரசனே உதரியதாகச் சேர்த்துள்ள ஒரு பாடம்உண்டு. அஃது அரசனின் துப்பொருதய எருவினமை எருப்பிற்குப் பொருத்தாத. துக்காதே அரசனது காக்கெயத்தில் "பெரு சுபத்யதே" என்ற பாடமும் பொருத் தது. "துக்காததான் ஆகும்" என்றவுகோ அதன் பொருள். அவ்வாருயின் அஃது அநெயின் எருத்ததத் தழுதாயல் பேசுவது போன்றதாகுமவகை.

அரசி— (மனத்துள்) இனி எப்படி? எவ்வாறுபிதும், அரசுக்கு மனவெழுச்சியைத் தரும் அவாறு இவ்வெண்ணாத நிறைவேற்றலாகாது. (கண்ணைப் பார்த்து வெளிப் படைவாந்) படைமில்லாத இக்காரியத்தினிதும் ஒழிவடைக.

விதவையுள்— தேவி, சீக்கன் சொல்வது எல்லா. என்ன தானே, அந்தேம் சந்திக்கத் தொட்டிய கால் முதற் கொண்டு வானிதேவிக்கு வழிபாடாக வைக்கும் மோதனங்களைக் கடித்தத் தின்று காலம் கடத்திவரும் சீர், தேவகி எனிதில் ஏற்படக் கூடிய இத்த வாதக்கு என் வருகின்றீர்?

இனி எப்படி— இதுமுதல் “சிறைவேற்றலாகாது” என்பதவரை அரசிதின் மனத்தன் மெழி. “(மனத்தன்) இனி எப்படி? (கண தானைப் பார்த்து, சலையலாக) அரசுக்கு.....காணாது. (கெளிப் படைவாந்) பயனில்லாத இக் காரியத்தினிதும் ஒழிவடைக.” என்ற பொருள்சொண்ட ஒருபாடமும், “(மனத்தன்) இனி எப்படி? (கெ ளிப்படைவாந்) ஆரிய பத்திரிக்கு (அரசுக்கு) ஒழிவடைக.” என்ற மந்திரொரு பாடமும் காணப்படுகின்றன. அரசன் முதலியவர் முன்பில் அரசி கணதானேனு கொத்தமாகப் பேசுவது உடாதாண யால் முதலில் காட்டிய பாடம் என்றன்று. இரண்டாம் பாடமே அடி யோடு பொருத்தாதென்பது தெளிப்படை.

சீக்கன் சொல்வது— “வந்தொபதேசே” என்று மீட்டார்தா முன்பு. “சந்தேமெனும் கியாஜத்தால்” என்பது அதன்பொருள், கொத்தமென்பது கொளுத்தாட்டை என விதற்கும் தின்பொருள் என்பர். விதவுகன், இவ்விருவருடைய என்வடைய களத்தையும், கணதானை க்குக் கொபத்தை ஸுட்டையும் கெளிப்படைவாநே தனித்தவிட்டான். காரணம் முற்கூறியதேயாம். “நிர்த்தகாத்” என்பது அரசி வாக்வி பத்திரிவா கடைகொள். இதற்கு “இனி வரும் பிரயோஜனமொன்றுகில் வாத” என்றும், “இது தனது திருத்தி வரும் பயன் போகக்கூடிய” என்றும் பொருள் கூறலாம். “விரும்பிய பகளை அனியாமல் விபரீத பணத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய” என்ற பொருளும் துவிளிந்து பெற லாம். எனவே விதவுகன் இங்கு தம் மூன்றனையும் காட்டுகின்றான். “மோதனங்கள் முன்பே விடைக்கின்றனமையால் இனி வரக் கூடிய பய னென்றும்பின். நேரற்றுவேர் விடைத்தக கொண்டிருந்த மோதனங் களை இழக்க வேண்டும். கொத்தியைப் பயனாகக் கருதிப்பறப்படை, காளுகத்

கணதாலன்— ஆம். உண்மை, தெவி பேரையதில் கருத்
தம் இதயே. ஆகவின் இப்பொழுதுக்கேற்றதொரு
வார்த்தை சொல்லுகின்றேன். கேட்கவேண்டும்.

எவனொருவன், "நான் பதமும் புகழும் பெற்றிருக்கின்
றேன்" என்று எண்ணி வாங்கு அஞ்சி எதிராளி செய்யும்
இழிவினைப் பொறுத்துக்கொண்டு தனது சாந்திரப் பரிற்சி
யை வெளும் பிழைப்பிற்கு மாத்திரம் உபயோகிக்கின்றானே.
அவனைப் பெரியார் அறிவினை விற்கும் செட்டி எனப் பேசு
கின்றனர்.

அரசி— ஐயா, உம்முடைய மனனாக்கி செறித காவத்திற்கு
முன்புதான் என்னை கற்க விடப்பட்டார். ஆகையால் அவ
னது பரிந்தி, கிண்பொருகிருக்க, அதனைக் காட்டிச் சொப்
வது அடுத்ததன்று.

கணதாலன்— இதனாவ தான் நான் வற்புறுத்துவதும்.

தோவியி பற்படவாம்." என்று தம்முடைய பத்திரம் கருத்துச் சொ
வேண்டும். உன் திறமைக்கு நேரமாகவே நடையம் என்று சொன்
மாய்ப் பேசிக் கணதாலனை கஞ்சகரிகா கெஞ்சிக் கொய்த்தியை
முட்டிவிடுவான் விதவகன். "பயனில்லாத" என்றும் சொல்லி,
"பயன் இல்லாத" வீணும். "பயன் கில்லாத" என்றும் பிரித்த
முற்காலிய பொருள்களைக் கொள்ளக் கிண்கும்.

ஆர். உணவா— கணதாலனை மனவெண்ணம் இக்கு நீயும்
செய்வது.

அடுத்ததன்று— அரசி "பயனில்லாத துக்காலியத்திலிருந்து
ஒழிக", என்று சொல்லியதன் சொன்னதற்கு விதவகன் வேறு கருத்
தாயத்துக் கணதாலனைக் கிண்பிவிட்டான். அதனும் அங்காதே
கிண்பிவிடுக. அத்தோ, அரசியின் கிண்கு எரியதாசிரிப்பது. ஆதி
தும் புத்தியுடைய அரசினைத்தான் விடாமல், ஆசிரியனுக்குக் கோ
பம் காலோ விதவகன் திரித்துப்போவோ இடமில்லாததது தனது
கண்காத்த கிண்குதேற்றம் கருதி, என்கு பொருத்தம் தனவோள்
கைச் சொல்லுகின்றான்.

இதனும் தாக— "செறித காவத்திற்குள்ளேயே இவ்வாறு கற்
பித்திருக்கென" என்ற தன்னைப் புத்திதகாப்பாய்க்கொள்ளும். தன

அரசி— அப்படியானால், நீக்கின்றவரும் உக்கனாடைய சத்
யிக்குத் திறமைவைப் பகவதிலீடும் காட்டுங்கள்.

பிக்குணி— தேயி, இஃது உபதமந்து. எல்லாநிலைதவறு
மீதும் ஒருவன் தனித்து ஒரு உபதமத்தை முடிவுபெறப்படு
வதற்குமேவாம்.

அரசினர் (மனத்துன்) அறிவின, புகழின, நன் விழித்துக்கொ

கரு வெற்றி விடைச்சாமலிசாதென்றம் கண்ணாயன் கருவென்றும்,
மாதவிசைவின் ஸமோத்தியத்தா கெருவறித்தெனாதுவின், திவ்வா
தம்புவின்றும்.

கப்பலுடையது— என்ன சொல்லியும் கணதானது பிடிபடும் பெருமையாகத் தெரியவில்லை. என்ன தனது சொன்னதும், தந்தோ தகாததோ மறமொழியொன்று உதவியுள்ளது. இவன் கூறியிருந்த கிந்தனையை நிரூபணமாட்டான் என்பதைக் கண்டறிந்த அரவி, “இனி உங்களை உதர்த்தப் பிரயத்தினம் படுகிற பணிகளை, அரசன் மானவிருவையப் பார்க்கவராதென்ற கம்மெண்ணத்தை வேறு விதமாகவே சிவதேவதந்திரங்களும்” என்று உதர்த்தப் புதியதொரு வழி கண்டுள்ளது. பகவதிலும் காட்டுவதாக கிச்சரித்தால், பகவதி தனித்திருக்குமிடத்திற்குச் சென்றோ, தானும் கூடவிருக்கக்கூடிய அந்தப் புரத்திற்கு வந்தோ காட்டும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டான். ஆகவே துய்விடத்திறமேயே பிரதிபலிப்பு மாதிரியும் உதர்த்திவிட்டிருந்தான். அரசனும் பேராய்விட ஏற்பாடு செய்துவிட்டான். எனவே, மானவிருவைய அரசன் காணமுடியாதபடி செய்தல்—வந்திர எகப்பத அரசியின் கருத்தே.

உத்தரவு— "ஒருவர் தனித்த முடிவுசெய்யக் கூடாது என்பதும், என் மாதிரியே பரிந்து செய்யவேண்டும். உத்தரவுகளுக்கும் ஒருவரின் சொந்தமான சொத்துக்களுக்கும், ஒன்றாகவும் ஒன்றாகவும் இருக்கிறதில் தாக்கவாதலின் மத்தியக் குழு மத்தியம் உத்தரவுகளுக்கும், ஆகையால் இப்பொழுது இருக்கிறதில் மத்தியக் குழுமத்தியம் முன்பின் தான் பரிந்து கூடக்கூடும்." என்று ஒருத்தரின் பரிந்துரை.

அறிவி— “எனது உபதந்த அளி அநியமாட்டாம் என்று
நிலைத்தாவல்லவா. இதை உனது அறியாமையேயுடைய பிழைப்பின்
மூலம் நீ தவிர்த்தாய் என நினைப்பதில் ஆரம்பிக்கும் ‘தமிழகமெழுந்த

ஊட்டிக்குடும்பொழுதே, என்னைத் துக்குநவனாக நிறைத்
து ஈட்க்கிளையு.

(கொதுப்புடல் முகத்தைத் திருப்புகின்றான். ஸாசன் ஸாசனைப்
பிக்குவந்தது காட்டுகின்றான்.)

பிக்குணி:—(பார்க்கு) ஏ மதிமுகி, நீங்கள் மென்மை பொருத்திய
அரசன் பக்கமிருந்து, காரணமின்றி ஏன் முகத்தைத் திருப்ப
வேண்டும்? நற்குடி மகளிர், தங்களுடைய கணவர்களிடம்
எவ்வளவு செல்வாக்குள்ளவர்களாயிருந்தபோதிலும், காரண
மிருந்தால்மட்டுமே அவர்களிடம் கோபங்கொள்வார்கள்.

வினாவுதல்:— காரணத்தோடு கூடியே. தனது கவிதைப்

தருமா? என்பது அரசியின் கருத்து. சென்னைவின் உட்கருவாகக்
ருண்டு அவளிடம் அரசிக்கு முனைந்த எம்சலம் இப்போது வேறுபாடு
வாயிற்று. “ஏ பிக்குணி, நீ என்னை மொத்தம் கருதுகின்றாய். உனது
கருத்தின் என் அப்பெடேன். என் விழிப்புடனிருக்கின்றமைவாகத்
தக்கைய மேலும் தடைகளைச் செய்யாதுவிட்டேன்.” என்று அரசி முன
ததுக் கிறைக்கின்றாய். இவ்வாற்றத்தைய மொத்தமாக அரசி சொல்வி
பதாய்ச் சில புத்தகங்களில் பாடம் காணப்படுகின்றது. ஏதாவதொரு
அரசி எவருடன் பேசினாள்? என்பது தெரியவில்லை. பிக்குணிபுட
னோ, திருக்கருவியாக, கையலில் இவ்வாறு வெளிப்படைவாய்ப்பே
கொளும், “அதிலில்” என்று பிக்குணியை விளிப்பதம் அரசிக்குத்
நகரதனவன்றோ.

மதிமுகி:— அரசிக்கு இப்போது சோபம் உண்மையில் தன் மீது
தானென்பதை அறிந்தவையிலும், சென்னை, அதனை மறைத்து, அரசி
சனிடமுன்வந்தாள் பேசி, அதனைத் தணிப்பவன்போல கூறுகின்றாய்.
உண்மையை மறைக்காமல் ஒப்பினால் சென்னைக்குப் போவாயிற்று.
“உனது முகம்மைய சந்தனைக் கோபமென்னும் ஒரு பிடிக்கையானது”
என்ற கருத்தின் “மதிமுகி” என்ற பதம் கிற்றின்றது. “அபகணி
தாது நெடித்தமண்டவா.....” என்று நான்சொல்லத்தின் இவ்
வித மந்தப்பத்தின் சொல்வப்படிருக்கின்றது.

காரணத்தோடுகூடியே—அரசியின் சோபத்திற்கு அஞ்சிக் கண
தரவன் ஒருவன் அடங்கிவிடுவானோ என்ற கவலைபடைத்த விதம்தான்
காரணமாகக் கொப்பிவிட, சென்னை விவசாயகாரனைக் கருதுகின்றாய்.

காப்பாற்றவேண்டுமென்பதுதான் காரணம். (கணதானியப் பாதிப்பு) கணதானியம், கொபத்வதக். சீட்டி. தேவியார் உம்மைக் காப்பாற்றியிட்டார். இதை உமது யூச்சியேமே. ஆமாம். எத்துணை சிறப்பாகத் தாம் கற்றிருந்த போதிலும், கற்றிப்பதில் தெர்ச்சி பெறவும், அதனை வெளிப்படுத்தவும் வாய்ப்பு வராமல் இயங்காது.

கணதானியம் — தேவி, தேவருக்கள். உலகத்தார் இவ்வாறு நினைக்கின்றார்கள். ஆகையால் இப்பொழுது,

இந்த விவாதத்தில் நான் எனது பரிந்துரை நிறைவேற்றக் காட்டப்போகின்றேன். இதற்குத் தாங்கள் அனுமதி அளிக்காவிடின், தாங்கள் என்னை விவாதிப்பீர்கள்களென்றே கருதுவேன்.

(ஆவணித்தல்சூது எழுந்ததற்கு முயல்கின்றான்.)

ஆராய்ச்சி — (மனத்துள்) யழி என்ன! (பெரிப்பவன்) ஆராய்ச்சி ருக்குத் தம்முடனாகக் கருதுவதும் கடந்ததும் உரிமை உண்டு.

விவாதிப்பவர்கள் — என் விவாதிப்பேன் என்பது கருத்து. ஆகையால் பேசாதது அரசியின் கொள்கைக்குக் கருதியே. “என் இந்த காற்றின் விழி. என். என் நிறைவேற்றக் காட்டவியல் என்னது இழிவே உண்டாகும். தாங்கள் எம்மதி கொடுக்காவிடின், எம்மதி கொடுக்கவேண்டிய நிலைமையை அதுத்தவிர்த்து என் உலகத்தினான்கு தப்போகின். உத்தியே திருக்கன்.” என்பது கணதானியம் ஆழ்ந்த கருத்து.

குறிப்பிடுகிறார் — என்ன தக்கதது முன்னியே; ஆகையால் தங்க விவாதிப்போவ என்னை உத்தத் தகையென்ன என்பது வெளிப்படை. முன்னியை வெளிக்குகக்கொண்டமென்று என் பவருளையென்ற விஷயம் கொள்க. இந்த விவாதிக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். இப்போது கூட என் முன்னியைக் கொண்டு கா கருமதிக்முடியாது. அவன் தக்கதது மருளுக்கொள்கையின், அந்த முறைமையில் தாங்கள் எது வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம், என்னை தென்பாடு. இவன் என்பது வெறுப்புடன் கூடிய அரசியது. ஆழ்ந்த கருத்து.

கணபதிகுலகன்— கிணில் கொடுகோம் ஐயப்பட்டு அச்சங்கொண்டேன். "(அரசன் கோங்கு) தேவியார் அனுமதி அளித்து விட்டார்களா, ஆதலின் தேவரீர் கட்டகோபிடவேண்டும். எனது உற்பிக்குத் திறமையைக் காட்டி, வந்த விசுவந்தர அபிஷேகத்தைச் செய்வவேண்டும்?.

அரசன்— பகவதீயார் எதனைக் கேட்டக் கட்டகோபிடுவீரோ, அதனை.

பிக்குணி— தேவியாரின் மனத்தில் என்னவோ இருக்கின்றது. அதுபற்றி எனக்கு ஐயமும் அச்சமும் உண்டாகின்றன.

அரசன்— உசாமல் சொல்லுங்கள். என்னுடைய ஏவலுக்கள்

கிணில்— இயோ கணபதிகன் சிந்தித் தவடநிலவா தபமலாத.

தேவியரின்— "தந்திரா" என்ற கிடசொல்லுக்குரிய ஐயம் அச்சம் என்ற இரண்டு பொருள்களையும் இவ்வுச் சொந்த மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. "தேவியர்களுக்கு ஏதோ ஐயப்பாடு ஏற்பிடுவதற்குப்பதாரத் தோன்றவில்லை. ஆதலால் நான் சொல்லக் க்கிக்கொண்டேன்". என்ற கருத்து மறைந்துள்ளது "தேவியார் மனத்தில் என்னவோ இருக்கிறது. அதுவது—இங்கு ஆடவேண்டியதான குறிப்பிடக்கூடிய விஷயமொன்று தேவியாரது மனத்திலிருப்பதாக நான் நினைக்கின்றேன். ஆதலால் நானே வினாந்து மூன்றாவது தருவிக்கத்தக்க குறிப்பிட அஞ்சுகின்றேன்" என்பது அவ்வுச்சியத்திற்கு வெளிக்கொந்தாம். இக்கருத்தும் பொருத்தமாகத் தெளிவிடுபெறுவது. இவனைக் கேட்டபின் அரசியது மனப்போக்கு எவ்வாறிருக்கின்றது என்பதை உரத்தணர்வதற்காகவே. இவரை இவ்வாறு சொல்லியின் உவசியபதிகையுள். பேசும் திறமையைவும் விளக்குகின்றன.

உசாமல்— "நான் ஒன்றும் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. தங்களை விஷயமொன்றைக் குறிப்பிட வும். தங்களை குறிப்பிடும் விஷயத்தை யெ ஆதம்பக காலயினைக்கு நான் கட்டகோபிடுவேன். அதுன் எனது கணபதிகுலகனவால் அனை அங்கு ஒரு தண்டனைக்கு உரிமை உண்டாகலாம்." என்பது வெளிப்படையான கருத்து. "உசாமல்சொல்லுங்கள். நீங்கள் சொல்லுகும் என்ன தந்திரம் செய்து மானகினைவது அரசு

விஷயத்தில் என் இஷ்டப்படி எடக்க வனக்கு உரிமை உண்டன்றோ.

அரசன்— தேவி, என் விஷயத்திலும் என்து கூட்டிச் சொல் லாத.

சன் பார்த்தும்படி எத்பாடு பண்ணுகபோதினம்! அவன் என்னுடைய வேலைக்காரியானாயின் பிரத அந்நீத தண்டப்படுத்தவே, அரசன் கானமுடிபாகண்ணம் அடக்கியாரோ எனக்கு உரிமை உண்டு. அவ்வுரிமையைக் கைக்கொண்டு உண்ணது என்னம் முழுதம் கிறை விக்குதபடி செய்துவிடுவேன்." என்பது அரசியது உட்கருத்தாக னுள் ளுந்து. இக்கருத்தையே வெளிப்படைக் கருத்தாகக் கொி உரை எழுதுகின்றான். அவ்வாறு சொல்கது தகாது. "கொள்கியாரோ மக்குணி, அரசனோ வனது ஆண்டவர், கனதானோ ஆளியர், இம் மூவருக் க்குத்தக்கிதகம். வனது கட்டுப்பாட்டிற்குட்பட்டவர்களுவர். மானகினை வனது புரிஜனங்களுட்கொத்தகனாவிலும், இப்போது ஆளியிருக்கு மானகியர்க்குக்கேவனது வகமை வாதாவிட்டது. ஆகையால் வனது மந்தரப் புரிஜனங்களில் வன் வார்த்தை பயன்படுமே யன்றி உங்கலில் பயன்படுமோ? எனது உரிமை வேலைக்காரிகளிடம் கனது உங்கலிடமுண்டோ?" என்று தன்மனவருத்தத்தை அரசி உரிமைவாயாத் தெரிவிக்கின்றனெனக் கொள்ளலாமாம். இக் கருத்த் அரசனின் மேல்வாங்கிவந்தான் அறியக்கிடக்கின்றது

என் விஷயத்திலும்— முதலிய மூன்றாய் கருத்தினைத் தழுவி அரசன் இவ்வாறு கூறுகின்றான். "நீ உனது வேலைக்காரிகள் விஷயத்தில் போன வன்வடிவத்திலும் உரிமைபுன்குகின. ஆகையால் என்னை ஒதுக்கி வேலைக்காரிகளைப் பற்றி கொத்திரம் பேசவேண்டாம்." என்று அரசியின் கருத்தத்தை வீக்குவனப்போல அரசன் பேசுகின்றான். "என் விஷயத்திலும்" என்ற உண்மையைக் கருத்ததைத் குறிப்பிடுகாதாகக் கொண்டாம் (கொள: அ.உத்தரமுச்சாயக:). பிக்குணிமுதல் போனதும் இங்குக் கொக்கக் உரும். இதயக் கரசனது தத்தாப்பேசு. செ. "கண்ணிடமும் உரிமையில்வாதக்கொளும். கத்திரத்திலெ முதல் கண்ணிடத்தி கண்ணியபோது மனமொழி கூறியிருப்பாயவந்தே. அங் காய் செய்யாதது உரிமையின் மயினைகொண்டல்வகா" என்று அரசன் கருதுகின்றும்போலும். "மமம் குறிப்புகுறி" என்பது முகநாத்தி யம். இத்த "மம்" பதத்தை அரசியின் வாய்வத்தில் இத்தாகவேயுதவி ட்டவால் "அப்போது உசாரத் சொல்லுக்கே. வன்னுடைய வகையாந் தன் விஷயத்திலும் என் விஷயத்திலும் எனனிஷ்டப்படி எடக்க வன

அரசி— பகவதி, இப்பொழுது நான்கள் சொல்லலாமே.

பிக்குணி— காலத்தினாலான "சனிதம்" என்ற காட்டியம், சூடு வதற்கு எளிதன்று எனக் கூறுகிறார்கள். இயங்கி சூடு வரும், அதிலிருந்து சூடு கிடிபத்தை எடுத்துக்கொண்டு சூடச்செய்து, சூழ்ப்பதில் தந்தமக்குள்ள நிறைமையைக் காட்டவேண்டும். அதிலிருந்தே படிப்பிப்பதில் இவர்களுக்கான வேற்றமைவை அறிவலாம்.

இருவரும்— பகவதியைச் சொல்லுகிறபடியே.

வினாவுகை— எனவே, இரு வர்க்கத்தினரும் காடகசாலைக்குச் சென்று, ஆட்டம் பாட்டு வரத்தியம் என்ற மூன்றையும் இதைவித்தாக்கொண்டு, அரசருக்கு ஓரண அனுப்பவேண்டும். அல்லது, விருதங்கத்தின் தொனியே எங்களை எழுப்பியிடக் கூடும்.

சூடு உரிமை உண்டான்றே" என்பது அவ்வாக்கியத்தின் பொருளை விளக்கியவராவது, "என் விஷத்திலும்" என்பது அரசனைப் பற்றி, அரசனையே எடுத்துக்காட்டும். எனவே "உனக்கு உன்னையும் உன் வேலைக்காரனையும் அடக்கியா உரிமையே தவிர, மற்றவர் எனைக் கட்டுப்படுத்த எய்வித உரிமையுமில்லை" என்று அரசன் அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகை என்பதுமென்றது. அரசனுடைய அப்போதைய சிவமையில் இக்கருத்தம் பொருந்தாததன்று.

இப்பொழுது— வெளிப்படையான கருத்தில் இதைக்கு குறிப்பிடக்கூடிய பொருளொன்றும் இல்லாது. பேச்சுவழக்கில் வரும் சொல்லே இது. "இந்த சூதிக்குக்காரியம் வந்தபின் என் தயக்கமென்னும்? சொல்லலாகாத காலம் கடந்தவிட்டது. இப்பொழுது சொல்லலாமே" என்று பிக்குணியையும், "அரசர் எனக்கு ஸர்க்கம் தந்திரிடம் கொடுத்தவிட்டாரே. இப்பொழுது நான்கு சொல்லும்படி செய்ய எனக்கு உரிமை வந்தவிட்டதன்றே. நான்கு இப்பொழுது சொல்லலாமே" என்ற கருத்தில் அரசனையும் இதைக்குக் கூறுகின்றனனாக சொச்ச.

சனிதம்—இப்பொழுதுதான் இதைச் சனிதத்தை மாணவிகையின் வகுக்கதான் அகல் மறக்காமல் என்ரு அபிவிக்கக் கூடும் என்பதையும், மேல் ஆடப்போரும் அந்தப்பாலில் மாணவிகையிடயரும் குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்ட கூடுமென்பதையும் அறிந்தே பிக்குணி இவ்வாறு கூறுகின்றான்.

ஹரதத்தன்— அப்படியே.

[எழுந்திருக்கின்றான்.]

ஆசிரியர்— கணதாஸன் அச்சையைப் பார்த்தீர்களா? (சிறிதளவு வெற்றிக்கு நான் இடைபூதன் நிற்பவனாக
ன்.)

[அந்நேரம் புறப்பட்டார்கள்.]

பிக்குணி— ஆசிரியர்களே, இங்கே வருக.

இருவரும்— (நீரும்.) இதோ வந்திருக்கின்றோம்.

பிக்குணி— முடிவு சொல்லவேண்டும் அதிகாரம் எனக்குத்
கொடுத்திருப்பதால், அவ்வுரிமையொன்று பேசுகின்றே
ன்—“அபிவிருத்திக்குக் கால் எல்லா உதர்ப்புக்களுடைய
சேர்வைகளையும் ஆராயவேண்டுமாக்கூடால், கோலத்தாற்
குறைந்தே பாத்திரக்களைக் கொணர்க.”

இருவரும்— இஃது எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதன்று.

அப்படியே— இதுவரை வாயைத் திறந்த ஹரதத்தன், தன
து மாணவியாகிய இராவதி மொழிவாராகக் கத்தவருவதால், அவர்
மூலம் தான் வெற்றி பெறாமையெனக்கொண்டு தீவிரமாக முன்வைத்த பேசு
கின்றான்.

ஆசிரியர்— கபடமறிவாத கணதாஸன் கோபத்தால் சில வார
த்தகவலைக் கூறிவிட்டான், மேலும் தவிர்பத் தனிய இயற்கையையுள்ள
சாத்திரியமையை அடைகின்றான். ஆகையால் அரசியல் அபிப்பிரா
யத்திற்கு எதிராக டேக்கே சேரிட்டதே என்று கருத்தப்பட்டு, அவ்வு
ருத்தத்தவர்த் தனது பார்வையால் அரசிக்கு அறிவிக்கவே, “இனி த
டை செய்யக்கூடாது” என்றும், “முடிவாது” என்றும், “மரணவிரை
வை வேறு வழியில் தடுத்தவிடலாம்” என்றும் தீர்மானித்து, ஆசிரியரு
க்கு உதவாததும் பிறர்களுமாறு பேசுகின்றான். “அரசாது வெற்றிக்குத்
தண்டமால் நிற்பவனல்லாது, ஆசிரியாது வெற்றிக்கு இடைபூதன்
நிற்கமாட்டான்” என்பது உட்கருத்தாம்.”

கொணர்க— உன்மையின் மாதகியின் ஒங்கொரு உதர்ப்பும்
அரசாதுக்குப் புறப்படவேண்டுமென்ற எண்ணத்தொன்றே இக்கூ
து உதர்ப்புக்குறித்தது.

அரசன்— (அசைப்பாடித்து) இவ்வாறு எண்ணிய கருமத்தை
புடைத்த வழிதேடும் வல்லமை, தங்களுக்கு அரசியலிற்
பிராந்தம் என்னும்.

அரசன்—

மெல்லிய மனமுடையவனே, நீ வேறு விதமாக கிணக்
கடிகூடாது. இது நான் செய்ததன்று. ஒரே வித்தைவிட
வல்லவர் பெரும்பான்மையாகத் தம்முள் புத்தியில் பொருமை
கொள்வானவர்.

(தொகுத்து மீதங்கத் தொன் எழும்புகின்றது. பின்னர்)

(செவியக்கிணர்.)

பிக்குணி— ஓ தோ, எத்தெம் தொடக்கப்படலாவிறது.
ஆம், அவ்வாறே.

அரசியலிதம்— இது பரிநாககார்த்தவல்லது. கோபமும் தக்
கமும் உறுப்பும் ததாபித்திற்கும் கார்த்தை இது. "இதற்காவே தாய்
புருடத்திலும், இதற்காவே பித்திலிடத்திலும், அரசியற்புடையமைப்பைப்
பெரிதும் உற்றிவிட்டுத் தாம் உணவற்றிருக்கும் கிண்கிணின் பயனே
இது" என்ற மறைபொருளாக இத்ததக்கதென்றது.

மெல்லிய— "மெல்லிய" என்பது மூன்றிலுள்ள கார்த்தை. இத்
தப் பதத்தை விசயமனமுள்ளவர் என்ற பொருளிலும், உடன்கு
கண்ணியுமையாகச் சித்தம் குற்றம்பொருத மனமுடையவர் என்ற
பொருளிலும் உபயோகிப்பார்கள். இக்கிண்கி பொருள்களுக்கும்
பொருள்தம். இதனை என்னியே "மெல்லிய மனமுடையவனே" எ
ன்ற மெல்லியென்பப்பட்டது. "எருளை கிணத்தி, கணமல்லவா
மெல்லிய மனமுடையவனாகையால் நீ குறுகினமனத்தினையொப்
புதுகின்ற கிண்கிணரே" என்ற அரசன் புகழ்த் பெரிது
காண்க. "மனமென்கையால் மனமுடையவனுக்கு இருந்ததெல்லாம்
பயனாகையால் உனக்கு ஒன்றில்லாத விஷயமெல்லாம் பெரிதா
வ்த தோன்றுகின்றது" என்று இத்தத பெரிதுகொண்டதாம். இது
வித்தவதில்— இத்தத மதவதி தமது அறுபவத்தை மெல்லியவனாக
கிண்கிணம்; "பெருமையின்கையால்" என்ற சொல்வதும், தமது
தமது அருள்கிண்கி என்ற தெரிவிப்பதற்காகவெனும்.

மேகத்தின் முழக்கம் என்ற மயங்கி மயில்கள் கூழ்த்த உயர்த்திக்கொண்டு அகல, அந்தச் சப்தத்தோடு சேர்ந்து, மந்தியம் சுவரத்தில் சும் சும் என்று கம்பீரமான முழக்கத்துடன் மிகுதல்குத் தின் வாலிலிருந்தெழும் "மாயூரி" என்ற ஊர் ஊர், மனத்தை மகிழ்விக்கின்றது.

அரசன்— தேவி, அங்குச் சென்ற ஸபையினரை இரூப் பேரமே.

அரசி— (மனத்துள்) அந்தோ. என்ன ஐயரின் அடக்காத தன்மை?

(என்னாரும் எழுந்திருக்கின்றார்கள்.)

வினாசுதன்— (மனமளவு) தேவமுே, கூதரியத்தடன் அநுபிராக உடக்க. தாமினி தேவி இனி எற்பாடுகளைக் குலக்கொட்டின.

மேகத்தின்— மார்ஜுளையாகது—மிகுதல்கம் வாரிப்பகன், பாட்டி நோடு இளையிப்பதர்—மிகுதல்கத்தில் கவந்த கையின் கிடுக்கினைப் பாட்டி உண்டாக்கும் தொணி. மாயூரி, அந்தமாயூரி, கார்மாதவி என மார்ஜுளையர் மூன்றும். மிகுதல்கமாயில் இடப்பாகத்தில் கர்த்தாசன் காலும், கவப்பாகத்தில் கட்டிலும் காலும், மேம்பாகத்தில் கத்தியுள் கவரலும் கற்படுத்திக்கொண்டால் அது மாயூரிமார்ஜுளையாம். கூடுத மபதவி என்ற எழும்குரங்கில் 'ம' என்பது மத்தியமஸ்வரமாம். இது கவங்காமனை மத்தியத்தினை" என்ற கிள் உறகர். இங்கு கவந்த சாஸ்திரமும்பந்தகரகப் பவலிவயங்கள் எழுதகெண்டிருப்பினும் கிளி கருதி விவந்தோம்.

அந்தோ— அரசன் பரிநூலிப்பகன்போலத் தன்னை அகழ்த்து காதப் பற்றி அரசி கூறியது உண்மையே. இதனை வெளிப்படுத்தி அரசி உருத்ததற்குப் பவகாரணத்தையும் உண்டாவகா.

தேவமுே— "ஒருகாய் அரசி எற்பாடுகளைக் குலத்தவிடுகாரோ என்றருதி கிளையில் இக்காரியத்தை ருத்ததுவிடக் கருதி கெகமரீ உடக்ககெண்டாம்" என்கிருள். "பரபரப்புடன் சடக்கெண்டாம். இம் தப் பரபரப்பைக் கண்டு கெகமரீகெண்டோ அரசி காரியத்தைக் கெடுத்ததுவிடக்கூடும். அக்கூறு கெடுத்தாமலிருக்ககெண்டேயல்வகா" என்ற கருத்தில் மூல காரணியத்தை மொழியெயர்த்ததாயும். இது அபகா—தா ரணப்பேச்சு; அநாதது— கன்னத்தில் காவை கவந்த ருத்தத

அரசன்—

“உனது எண்ணம் கைகூடும் வழியில் நித்தின்றது”
என்று தெரிவிக்கும் சப்தமோ இது என எண்ணப் படுமா
யுள்ள இந்த மிகுதங்கத் தொனி, என் நைரியமாயிருக்க
முயன்றும், என்னை மன சூரணமப்பட்டு விழைந்து செல்லத்
தொடங்கின்றது.

[எல்லாருங் செங்கீரணம்.]

முதலாம் அங்கம் முடிவு பெற்றது.

தொகுத்துக்கொண்டு குறிப்பன்சாமனிதரோடுமட்டும் போகிறது. இதனை
கூட “மறைவாக” என்று மொழி பெயர்த்ததாம்.

உனது— “சப்த: கங்குலோததம்பவ” என்பது மூலம். “காளிவு
வித்தியார்க்கையில் பூதங்கும் மனோதமென்ற தைத்தின் சப்தம்போன்
ற” என்று மொழி, “மனமென்னும் தைத்தின் சப்தம்போன்” என்
துமேலுமெனும் உதவல், இதனைப் பதம்பொருளாகாமல் தொனிய்
பொருளாகவது நிறுத்ததாம்.

முதலாம் அங்கம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அங்கம்.

—*—

(பாட்டு முதன்முதலாக ஒன்றோடொன்று இரண்டிக்கப்பட்ட சீசன், லாசன் லாசர் பித்தன் விதாஷகன் லுடைய குவர்கள் பிரேசிக்கத் தந்தாதிதரீய லுலாஸ்களில் லாசுத்தன். இலாஸ்க்கு ஏற்ற மாத பரிசுளங்களுள் லாசுத் தந்திது நித்தியதன்.)

அரசன்— பகவதி, சான்றோராய் இவ்விரு ஆசிரியருள் எவருடைய திறமையை நான் முதலில் பார்க்கலாம்?

பிக்குணி— அறிவு முதலிச்சி இருவருக்கும் ஒத்துமதேவையினும், கணதாஸர் வயதில் முதலித்தவரானவரால் அவரைச் சதான் முதலில் பெருமைபாடித்தல் வேண்டும்.

அரசன்— ஆகையால், ப. மொககல்ய, சி சென்று ஆசிரியரிடம் இகலித் தெரிவித்துவிட்டு, உன் காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிரு.

கஞ்சகி— லாசுகின் கட்டளைப்படியே.

[சென்றல்.

(பிரேசிக்க)

கணதாஸன்— பிரபுவே, காலடிளில் மத்திய வயத்துடன் சீயிஷ்டை செய்த பிரபத்தமொன்றுண்டு. அந்த காலடி.

பகவதி— ஒரு ஸமயம் அரி ஹாதத்தனுடைய விஷயத்தை முதலாகக் கொண்டு வருவாட்சன் என்றஞ்சி, இத்ததிடயில்காமத் செய்ய பிக்குணியை அரசன் இப்பாது மனவுகிலுள். பிக்குணி வதாகது ஒரு காலகாலி கணதாஸன் உயயியவத்தையே முதலிக்கொண்டு வருகுகளென்பது அரசனுக்குத் தெரியும். இப்பொழுது கூட அரசன் லுலிஸ்கமையை வடிக்கெடு முட்கில்குள். அரியோ விவம்பிதரும் கலாசுருமட்பட்டு நம்கில்கும். “இனித் தடைசெய்தும், பல னிலிய. இத்தத் தத்திரம் பழித்த திருக். ஆயினும் மேல் டெக்கி குக்கும் காலியுக்கோ டடகாமல் தடுத்தவிடுகோம். இப்பொழுது வது வேண்டுகோளுதும் கட்டாட்டு” என்று ஒருதி அரி ஒன்றிலும் ஸம் பத்தப்படாமதும் குதக்கிடாமது மிருக்கில்குள். இத்த அக்கத்தில் அரி பிசிய வக்கிலுக்களும் இத்தே வக்பதம் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரபுவே— சீயிஷ்டை என்பான் கிருகபர்கா என்ற அகால காலுத புதல்வி. வயமென்பது தான்க்கினிளிடக்காலம். இவ்ருத

கருணைடய பொருள்கள் அநையித்திச்சாட்டப்படுவதைத்
தங்கள் மனமிருத்திக் கேட்கவேண்டும்.

அரசன்— சூகிரியிடமுள்ளவன்கு மதிப்பினும் அவ்வாதே
செய்கின்றேன்.

•(கருணைடயன் (கேள்வன்).)

அரசன்— (கருணைடயன்) கேள்வன்.

நீரையினுட்புமிருக்கும் அந்த மாணவிகேக்கியைக் காண,
பெரிதும் அவாக்கொண்டேன் என்கண், வாலத் தாழ்த்தலைப்
பொருமல் அத்திரையை நீக்க முயல்கின்றது போனும்.

வினாவுதல்— (மனமலர்) ஏ, கண்ணாற் பருகும் தேன் மிட்
பிடுகுகின்றது. தேனையும் அதேன் கிழிந்தது. ஆக
லின், தயதததுக்கிடம் கொடாமல் இப்போது தங்கள்
காண்க.

(பிரத மாணவிகையும், மாணவிகையின் உறுப்புக்களது தேனமைய
தோக்கிக்கொண்டு கருணைடயனும் பிரவேசிக்கின்றனர்.)

வினாவுதல்— (கருணைடயன்) பாருங்கள். இத்திரத்தினும்
இவ்வது இனிமை குறையவில்லை.

காட்டிப் பட்டியல் இருக்கையதைப் பற்றியிருப்பதால் வயம் மத்
தவமாகின்றது. இஃது மூலத்தில் பல பாட்களும், பல கருத்தளவு
விவாதிப்பாறுக்கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு உமக்கு உதேனத்
தோன்றிய பாட்களையும் கருத்தையுமே தயவு இக்கு வருகின்றேன்.

சூகிரியிடம்— இஃது ஒரு கேள்விப்பெண்.

நீக்கான்— “காழுத்தவருடைய மனம், அவர் கண்ணியபடி, கர்
சியத்தைச் செய்கிறதிலும், செய்தாற்போலவே பாவனை செய்யும்”
என்ற கருத்தைத்திக் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

கருணைடயருக்கு— இஃதுத் தேன் மாணவிகை. அதன் தாக்கி. தத்
நினிமிருப்பதால் அமைதியாகிருக்கவேண்டும். காமமேரிட்டால் தவ
தத்திக்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது என்ற உணர்ந்திருக்கின்றேன்.

சீத்திக்கிறும்— பொதுவாகச் சித்திரம் வரைபுகள் கிழிதவது
செய்தது வருபுபெற்றதான். இஃதோ, பிம்பமும் பிரதிபிம்பமும் பே
தலில்லாமல் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பது இவ்வுதல்கள்.

அரசன் — (காஞ்சனாசுர) தேவன்,

இந்த மாளவிகையினுருவத்தைச் சித்திரத்தில் பார்த்த
பொழுது "இவ்வளவும் ஓரற்கு இருக்குமோ" என்று என்
மனம் ஐயங்கொண்டது. இப்பொழுதே, இவளை வரைந்த
வனுக்கு மனவொதுக்கிட்டு தளர்த்திடுக்கவேண்டும் என்று
எண்ணுகின்றேன்.

கணிகாபலன் — பெண்ணே, பரம்பலயன் உனது இயற்கை
நிலை இது.

அரசன் — (மனத்துள்) ஆஹ! என்னை உருவத்தின் உயர்வு
புகளது இவ்வளவு!

முகம், நீண்ட கண்களையுடையதாய் கத்தகாவசத்திரிண
யொப்பக் காந்தி பொருத்தி விளங்குகின்றது. கைகள், தொள்
பாகங்களில் சிறிது சரிந்து நிற்கின்றன. மாப்பு, நெருங்கிய
நீந்த மூதனங்களுள்ளதாய் இடைவேளி குறுகியிருக்கின்றது.
உடலின் இரு மகங்களுக்கும், விழல் சதை விழலமல் துண்ட
த்துவிட்டாற்போலிருக்கின்றன. இடை, கைக்குளடங்கு
மாநிருக்கின்றது. நிதம்பம் பருந்து விளங்குகின்றது. கால்
கள் சிறிது வணங்கிய வீரல்களுடனிருக்கின்றன. ஒரு கால்
டியாசாரியன், பாத்திரத்தின் உருவம் எவ்வாறிருக்கவேண்டு
மென்று தன் மனத்தில் எண்ணுவானோ, அவ்வாறே இவ
ளது உருவம் அமைந்திருக்கின்றது.

அரசன் — சித்திரத்தைப் பார்த்து உன்மையில் இவ்வுருவம் சிறந்தது உன்
இருள் அரசன். இங்குத்தான், சித்திரத்திலும் காணப்படுகின்றது.
"சித்திரமாதிரி" என்ற உட கொல்லுக்குச் செல், வானை குறைந்த
வன் என்றும், உபகரணங்கள் (வேண்டிய வஸ்துக்கள்) குறைந்தவன்
என்றும் பொருள் உருவம்.

அரசன் — "சிக்கலாகும்..." என்ற மூல உபகாரத்தில் சமையலுத்
தை அனுபவித்த முதன் முதலாகக் கண்ணியை சித்திரத்தின் உருவத்தி
லுள் மறக்க. இங்குப் பார்த்திருக்கிற உருவத்தைப் பார்த்து, இவ்வள
வளையும் சித்திரத்தில் பாக்கக் காண்க. "உடமொழிக்கவிகள் உன்
மான்ப் பெருங்கோப் புருத்தி கண்ணியார்க்கொய்ந்தி இயற்கை அ
மைப்பை கண்டேன் அகத்தொலையாது என்ம பித்தற்பவரி இவ்வளவு
நினைவு கண்டு உய்த்துணர்வாரே.

மாஸீதை— (மாதாபவம் செய்து, தாக்கீதானது பாணம் பாடுகிறது)

மனமே, நீ விரும்பும் பருஷன் கிடைப்பதற்கிடவன், அவனிடம் விருப்பங் கொள்ளாமலிரு. (2) ஆ ஆ எனது இடக்கடைக்கண் ஏதோ சிறிது தடிக்கின்றது. (3) நெடுநீரோட நீசுந்தியி னுன்றே காண்க கிடைத்த இவனை நான் மனமுறை காண்பது எவ்வளம்? (4) ஏ நாந், நான் பிறர் வசத்திலிருப்பவள் என்பதையும், உன்னிடம் காதுக் கேட்க டவள் என்பதையும் நீ அறியவேண்டும்.

(சமீபத்தில் உயிர்ப்பாது அருளியிருக்கிறார்கள்.)

1736 விபரம்— உபவதுளம், உபபாளம், என இரு பாடகர்
குறும். தூதர்வந்தும் சாலைபாளமென்பதே பொருளெனச் சொல்
துகின்றனர். செல், உபவதுளமென்பது பாட்டிலுள் ஆட்டம் ஆதி
கதற்கு முன் தான் துரைத்துப் பார்க்கச் செய்கும் கெதும் ஆட்டம்
வந்தின்றுள்.

[illegible]

வினாக்கள்— (13.11.1964) ஏ தேர்தல் மதிப்பிற்குரிய மாணவியை, இந்த நாண்டிச் செய்யுள்வழியாகத் தன்னைப் உமக்கு உரிமைபாக்கிவிட்டான்.

இங்கு காங்கு அடியில் முகநயை கிடுவதம் (புலதப்பு), விக்க (விப்ப)த்துடன் உடன ஹ்வும் (மெழவு), சிந்தா(வெலை), கதம்பம் (கதம்போரி) என்ற என்னு பாவ(ஹ்)ம் (உன் கிழ்ச்சி) குறிப்பிடப்பட்டன. கிடுவதம் என்பது, தன்னைத் தானே இழந்தலாம். அந்நாறு, தான் வாழ்ந்து வின் என்ற கிழைத்தலாம். இது பிரியமான பொருளின் பிரியமுதலியகற்குள் உண்டாகும். இவ்வுடமான பொருள் கைடப்பத முதலியகற்குண்டாகும் மனமெழ்ச்சிதான், ஹ்வுமென்பது. இவ்வுட கந்த மிட்டாகும் முதலியகற்குள் ஏற்படும் கதத்தின் நிபாணத்து, சிந்தை என்பதாம். ஏதத்தாச்சியம்(கவத்தாழப் பொருளம்) முதலியகற்குள் ஏற்படும் மனச்சோச்சு கை (மெ) என்பமென்பதும். இவ்விவக்கைக்களை என்னாராய்ந்த பொருத்தம். இவ்வுட பாகுக்கெழி வாக இங்கு ச்ருங்காராகம் (உவகைச்சகை) வெளிப்படுகின்றது. இவ்வுட பாகினைப் பூச்சுதாரைவிப்பகம்ப ச்ருங்காத்திற்று (பிரிவுகதாவின்பதின் ஒரு பிரியான உருவமென்ப) உதாஹ்ணமாக சிவப்பாவன் காட்டியிருக்கின்றான். இவ்வுட பல்வெறு வகையில் பாகபெதர்சை ஏதத்தக் காட்டவாமையினால் பிரிவருள் விடுத்தோம். தெவ்வாயியம் மெய்ப்பாட்டியலாயம் இவ்வகைப்பொருளையுள் கங்கு சத்தித்த தமிழ்ப் பவகாங்கும். கைமொழியில் கவகம்பிரதாபத்தை கங்குயுகித்த பங்குதர்சனும் இவ்வுதத்தோடு பல விவகங்கையும் உய்த்துணர்வதாக. இங்கு காண்டுகளில் முகநயை கவகாச்சம், ஏதத்தாச்சம், கதம்பம், ஆதமோபவார்ப்பணம் என்ற என்னும் தெரிவிக்கப்பட்டன என்பது ஒருவரின் உரை. கட்டத் தெரிவையாய் கிழவும் செய்தியையும் வரும் செய்தியையும் கட்டத்தின் ஆக்காங்கு அடியாகக் குறிப்பிடுகின்றது மறுமலையில் கழக்கம். அங்காதே இங்கும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். முதலியலாய் மாகாவிஷுக்கு தேர்ந்த இடைபுறம்களும், இவ்வுடாய் அடியாய் அவர்க்கு ஒப்போது கிழவும் பாக்கிய சிவமமாயும், மூன்றாம் அடியாய் இவ்வுடாய்மென்றது அவகாத விருப்பமும், காண்டுகளாய் அது கிழநயை அகலன் செய்கமென்றது காரியமும் குறிப்பிடப்பட்டன எனக் கொள்ளலாம்.

ஏ தேர்தல்— “முதலாவதில் கட்டத் ஒரு காரியத்தை விவாதுமாகக் கொண்டு தனது மனமும் வெளிப்படுகின்ற தோராய அபிவிருத்திப் படுகின்ற கட்டியத்திற்குச் சலிதம் (சலிதம்) என்பது பொருள்.” என்ற இவ்வுட

அரசன்— (உத்தரவாக) நான், கம்பிருவசெண்ணமும் இவ்
வாதே. இவ்வோ.

தாரீனி அடுத்திருப்பதால் தனது வேண்டுகோளை வெ
ளியிட வேறு வழி காணாமல், “ஓ நாத, இவனைக் காதல
டைவவளாகக் கதுங்க” என்ற பாட்டின்போதுரைத் தனது
அங்கத்தைத் தொட்டுக் காட்டி அபிநயித்து, இத்தொழலமாக
இனிய முறையில் என்னையே வேண்டிக் கொண்டனள்
பொலும்.

(மானவிகை பாட்டு முடிந்ததும் புறப்பட்டுத் தொடங்கினாள்.)

விதவையன்— அம்மா, சற்று நில், மறதியால் முறை தவறி
ஒன்று நடத்திடுகின்றது. அதனைவினவப்போகின்றேன்.

தணதாசன்—பெண்ணே, நில். நான் கற்பித்தது குற்றமத்
தது எனத் தெளிவித்தபின் போகலாம்.

(மானவிகை திரும்பி நிற்குகள்.)

அரசன்— (மனத்துள்) ஆச்சரியம். அழகு எந்த நிலைமையி
லும் பிறதோற்றனைப் பயக்கின்றது. அவ்வாறன்றோ.

மனிக்காட்டில் வனைகள் வந்து தங்கி அசையாவுண்
னம் தூது கைகையே தீதம்பத்தில் வைத்தும், வலதுகையை
தூழற்கொடிக் கொப்பாகத் தவளத் தொங்கலிட்டும், அரங்க
மேடையில் கிடக்கும் பூக்களைத் தனது காற்பெருவிரலால்
தூழத்தும், அங்கேயே பார்வையைச் செலுத்தியும், உடம்பு
கூனாமல் நிரிந்தும் நிற்கும் இவளுடைய நிலை, ஆட்டத்தி
னும், அழகம் அழகு பெற்று விளங்குகின்றது.

சைப்படி, விதவையன் உறியதும் உண்மையாகவே இருக்கவேண்டும
கொடு.

தாரீனி—“தாரீனி அடுத்திருப்பதால் நான் எனது காதலை வெ
ளியிட முடியாமலிருந்தமையால், என்னை வேண்டுகொண்டனள்போ
தும்” என்பது காடலெனினின் உரை.

மனிக்காட்டில்—அங்கத்திலுமு் நடத்துமகைய் புஷ்பங்களை வளியி
தைப்பது அழக்கம். “ஆறுவந்த” என்ற நட்சொல்லுக்கு “தெய்க்கப்பட்டி”
என்ற பொருளும் பொருத்தம். தலை குனிந்து பூக்களை விரலால் தூவு.

அரசி— ஆகிரியர் கொதமனது வர்த்தகத்தைப் கூட மனத்தில் கொள்ளவேண்டுமா?

கணதாஸன்— தேவி, அவ்வாறன்று. ஆயினும் பழக்கத்தால் கொதமருக்கும் அண்ணாதின பிறத்திருக்கக்கூடும்.

கலங்கிய நீர் தேற்றும் வினையை உரைத்துச் சேர்ப்பதால் தேனிலு பெருவழிபோல, அறிவிலியும் அறிஞனது ரேகையை அறிவு பெறுகின்றான்.

(விநாயகனைப் பார்க்கு) நீர் சொல்ல விரும்புவது என்ன? கேட்குகிறேன்.

விநாயகன்— (கணதாஸனைப் பார்க்கு) ஸாக்ஷியாக இருந்த பகவதியைப் கேட்க, நிறகு நான் கண்ட முறைத் தப்பினர் சொல்கின்றேன்.

கணதாஸன்— பகவதி, குணமோ தோஷமோ ஏதாயினும் தாக்கம் கண்டவண்ணம் சொல்றாக.

ப்பதும் தேவப்பதம் கெட்கதின் ஈரியங்காரம். “ஆட்ட மயவற்றிப் பூக்கன் மிறக்கப்பட்டான்” என்று உரை எழுதுவோர், “காற்பெருவிரவால்” என்கதிலிருக்கும் கலியன் கருத்தை அறிந்தினர். “எத்த நிலையிலும் செவ்வாகக் கெட்கலியனாயிருப்பது மாதர்மாமம்.” என்ற இவக்கணம் உதறிட்டு அதற்கு இத்தச் செவ்விர உதாரணமாகக் கடைபிடிக்கின்றான் கங்கையாலன்.

ரூபியர்— அட்டவிரகுத்த தாரினியின் பொருளும் கெடுவாகத் தலை துக்கத் தொட்குமின்றது. மாயவிரகையை அங்கத்திற்கு வரவரவரவரவர தடுக்க முடியாமைவால், அவனது ஆட்டத்தையும் அனுகந்தகேண்டியதாயிற்று. அது முடிந்தபின்மே மாயவிரகையை அரசர் கொடுவோர் காணத் தாரினிப் பட்டப்படுவானோ?

தேவி— இன்னும் கணதாஸர் தனது மனகெண்டியையே காட்டுகின்றான். இப்பொழுது கூட திரிபின் ஓர்ப்பு இவன் அறிந்தானிக்கு; கங்கி விடப்பட்டால் காணத்தகுதல் தனது மோசமையே இவன் கீழ் நெத்த விரும்புகின்றான்.

ஸாக்ஷியாகிருத்த— ஒரு விடயத்தை மேலும் அறிக்கோ ஸாக்ஷியாக இருக்க மாட்டேன் என்றும் உறுத்திக். இன்னும் சிறிது விளம்பல் கெட்கக்கூடாது விடுவாக இவ்வாறு விஞ்ஞானம் கேட்டுவது காணத்தகுந்தது.

[illegible]

கணதர்க்கண் — இன்றுதான் கத்திராசாரியனுயினேன்.

தீயிலிட்ட தங்கம்போல உங்களிடம் சாட்டிய எந்த உபதேசம், கருமையுமாறு திருக்கின்றதோ, ஆழிரியளவு அந்த உபதேசத்தைத்தான் நாயதெனப் பகுத்தறிவுள்ளவர் பகிரின்றுவர்.

அரசி — ஸத்தோஷம். பரிவாகச் செய்தவர்கள் திருப்பதியுற்றதாய் ஆசிரியருக்கு நம் மற்மம் ஏற்பட்டது.

கணதர்க்கண் — தேவியார் அங்கீகரித்திருப்பதுதான் எனது மேன்மைக்குக் காரணம். (விநயவுலகப் பார்க்கு) கௌதமனோ, உமது மனத்தினுள்ளதை இப்போது உலகமே.

விநயவுலகன் — முதன்முதலாக உபதேசத்தைக் காட்டத் தொடங்குவதால் கோமண வழிபாடு குதறித் செய்யவேண்டும். இதனை நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்கள்.

பிக்குணி — ஆ! ஆ! அடியையத்தினுட் புருத்த கேள்வி!!!

விநயவுலகன் — பகவதி, வேறு என்ன! "தாய் ஒருவரே என் சாமந்திதவர்" என்று கிணத்தாக் கொண்டிருக்கின்றீர்.

தீயிலிட்ட — தீயிலிட்ட உபதேசம் முதலாகப் பத்தாம் பகுதியிலுள்ளதே.

ஸத்தோஷம் — இன்றுதான் கத்திராசாரியனுயினேன். திருக்கணதர்க்கண் உபதேசம், "தாய் ஒருவரே என் சாமந்திதவர்" என்று கிணத்தாக் கொண்டிருக்கின்றீர். "முன்னாது உமக்குக் கடைத்த பாயம் யாத, ஐயோ மேன்மை!" என்று தாய் தூத்தம் உதிருமெனக் கொண்டதுமாம்.

தேவியாள் — தீயிலிட்ட உபதேசம் முதலாகப் பத்தாம் பகுதியிலுள்ளதே. தீயிலிட்ட உபதேசம், "தாய் ஒருவரே என் சாமந்திதவர்" என்று கிணத்தாக் கொண்டிருக்கின்றீர். "முன்னாது உமக்குக் கடைத்த பாயம் யாத, ஐயோ மேன்மை!" என்று தாய் தூத்தம் உதிருமெனக் கொண்டதுமாம்.

முதன் முதலாக — தாய் ஒரு விநாயகனிடம் பேச்சு. மாணவிகளையச் சிறிது வேம் சிறிது இவ்வுருபாபிஷ்டேரு.

பகவதி — மாணவிகளாக. எல்லாகும் சிறிப்பதற்காகவும், தாசினியின் கோபத்தைச் சிறிது தணிப்பதற்காகவும் கிருஷ்ணன் இவ்வாறு பகவதியைப் பரிபூரணப்படுத்துகின்றான்.

மா. 6

சொழக்கட்டையாகக் கடிக்கவும் வல்லவையென்ற உமக்கு வேறு என்ன தெரியும்? வெண்மதிக்கதிளை பொத்த உத்தரவால் இவ்விருப்பவர்களைப் பதப்படுத்துகின்றீர்.

(அப்பாநம் உத்தரவு சீர்க்கின்றனர். மாளவிகையும் புன்னைகொள்கின்றாள்.)

அரசன்— (மனத்துள்) எனது கண், தனக்குப் புலனாகக் கூடிய பொருள்களும் நெந்த பொருளைக் கண்டெடுத்துக்கொண்டது. இத்தக கண்ணன்றோ,

பற்கள் அழகாகச் சிறிது வெளித்தெரியும்வண்ணம் புன்னகை பூத்த ஏராளத்த கண்ணியாகிய மாளவினையின் முகத்தைப் பூத்தது முழுவதும் புலப்படாதவாறு சிறிது விரிந்த தாமரைப் பூவையொப்பக் கண்டது.

கனகதாஸன்— நெந்த அத்தனாவே, இஃது அரங்கவழிபாடாய். அத்தேய், பூக்களுக்குரிய உம்மைப் புலிக்காது விடுவோமா?

விதூஷகன்— எனது விருப்பம், வெதும் முழக்கமிடும் வானம் மேகமுள்ள வானத்தை நோக்கி நீர் அருக்கக் கருதி நீதரும் சாததப்பறையின் விருப்பம் போலவா ஆயிற்று?

பிக்குணி— அங்ஙனமே.

விதூஷகன்— பகவதி! அறிவினிகள், ஒரு காரிபத்தின் மேன்மையை அறிஞரின் அகக் கவிப்பைக் கொண்டுநா

எனது கண்— "உபாத்தலா: சக-தா மே ம்மலிஷய." என் பது மூலம். "தனக்குப் புலனாகும் மாளவிகையின் புன்னகை வந்த காரணத்தால் எனது கண் செறித்தது." எனச் சிவன் அருத்துக் கூறுவர். "தன்னைக்குப் புலனாகக் கூடிய பொருள்களின் துப்போகைய நிலையிலும் மாளவிகையின் முகமே நெந்தபொருள். அதனை இத்தக கண் கண்டதன்றோ." எனப் பொருள் கொள்வது அங்கு பொருத்தம்.

பற்கள்— இத்தருத்த தண்டயகத்தாம் வாத்ஸவாத்த உமையின் கண்.

னே அனுகூலமாகவும், நீர் அபிமானம் என்னுமிருப்பதனால்
சொல்லுகிறேன். ஆகையால் இவனுக்கு இந்நிலைப் பரிசை
அளிக்கின்றேன்.

(அரசருடைய கையில்லுத்து விலையைக் கட்டித்
தொடங்குகின்றான்.)

அரசி—நீதக, சிந்தக, பண்பறிபாத நீ எதற்காக ஆபாசத்தை
கொடுக்கவந்தாய்?

வினாசுந்தர்— பிறருடையது என்றே.

அரசி— (புரீயிலைப் பார்த்து) சூரிய கனகாம்பரே, நக்கர
டைவ மானவி உபதேசத்தைக் கரட்டி விட்டாண்டவா?

கனகாம்பரே— பெண்ணே, இப்பொழுது புறப்படுகே.

(மானவிகை புரீயிலைக் கெட்டுத்.

வினாசுந்தர்— (புரீயைப் பார்த்து, கனகாம்பரே) தங்களை என்
தோஷப்படுத்துவதில் என் புத்திக்குள்ள வல்லாமல் இவ்வ
கடுமை.

நீதி, நீதி— வினாசுந்தர் இந்த அடாச்செயலைத் தாமினி என்
வாறு பொறுக்கமுடியும். வினாசுந்தர் இவ்வளவு தூரம் கானலிகை
வயத்தில் சிந்தனை வைத்து அவரை அரசனது முன்னிலையில் கொ
ண்டு வந்து சிறுத்தியதோடு சிந்தாமல், அரசனது விலையைப் கொ
டுக்க முயல்கிறது, துணியுள்ள காரியமே. "வினாசுந்தரின் காலகால்
காலகாலக் குமாரி என் வினா முதலிய ஆபாசங்களைக் கொடுக்கவேண்
டும்." என்று கூறுகிறதில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்நிலை மனத்திற்
கொண்டதான் மறு காலகால சாருத்தனத்தில் கொடுத்ததையும் இங்
கு கனகாம்பரே முன்பாகவே பிரகடனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கி
ன்றார். கனகாம்பரே இதை கூறுகிறமுறைவை வினாசுந்தரின் அநி
யத்திற்குக் கூறும்.

பிறருடையது— இது வெளிப்படையில் ஒரு பரிசுரைப் பேச்சு.
"இனி அரசர் மாசலிகைமாரை எப்பற்றப் போகது சிந்தாமலாவா
ம் அவர் அப்பொழுது கொடுக்கவேண்டிய ஒரு பொருளுக்கு இப்பொழுது
உரிமை மாசலிகைக்கு உட்பட்டதிலிட்டது. பிறருடைய பொருள் பிறரை
யே சாவுவென்றுள்ளது. ஆகையால் அரசர் அதனைக் கொடுக்கமுயல்கிறது.
என்பது வினாசுந்தர் உட்கருத்தாகும்.

நீதி— அரசன் தன்னைப் புத்தி எல்ல வந்தவரையும் கொ
ல்லவேண்டுமென்ற விருப்பியே வினாசுந்தர் இங்குதே பேசுகின்றான்.

அரசன்— (கண்ணகியை) வேண்டாம், வண்பதற்குக் கூடுவ
 டாம். இப்பொழுதே,

இந்த மாளிகை திரையினுட் சென்று மறைத்து,
 கண்களின் பாக்கியம் போய்விட்டாற்போலவும், என் மன
 த்தின் பெருமகிழ்ச்சி முடிவுற்றற்போலவும் என் தையத்தின்
 “வழி யடைபட்டாற் போலவும் எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

விதூஷகன்— உன் உன் !, எதிரே கோயகவி, வைத்தி
 யனுடைய செவியில் மருந்தை விருட்டிவது பேசுகுந்
 தென்றது தங்களுடைய விருப்பம்.

(பேசுவதில்லை)

ஹரிதத்தன்— பேசுவே, எனது உபதேசத்தைப் பார்க்க
 அருள் புரியவேண்டும்.

அரசன்— (மனத்துடன்) கண்ணேண்டியாதக, கண்டாய்விட்
 டது. (நாடிக்கொண்டிருக்க, வெளிப்பெய்யுக) தரைத்தரே,
 நாம் ஆவதுமன்னவர்களுக்கே இருக்கின்றோம்.

ஹரிதத்தன்— இவ்வாறு வணக்குப் பொருளே.

(கொண்டிருக்கிறார்)

வைதாளிதன்— பேசுவே, தேவரீருக்கு மென்மை மேன்மை
 தான் மென்மை. ஒவ்வியன் உச்சிக்காலத்திலிருக்கின்றான்.
 ஆம், அவ்வாறே—

அன்னங்கள், வளவியியுள்ள தாமரை இலைகளின் கிழ
 ல்களில் தங்கிக் கண்களைத் துடிக்கொண்டிருக்கின்றன. மா
 டங்கள் மிகு வெப்பங்கொண்டமையால் புறங்கள் அங்குள்ள
 கொடுங்கைகளினின்ற அகன்றிருக்கின்றன. மயில்கள் நீர்
 த்திவலைகளைக் கொள்ளக் கருதிச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்
 இலயந்திரத்தை அணுகுகின்றன. தாங்கள் அரசர்க்கு உரிய
 குணங்கள் எல்லாம் பொருந்தி விளங்குவதைப்போல, ஹரி
 தியன் எல்லாக் கிரணங்களையும் ஏற்றத் துலங்குகின்றான்.

சுமந்தனக்கொண்டே— “கவ பாய்தன் தா வவ வயம்” என்ப
 து மூலம். ஏதாவது உயர்வம் உண்டாயும் போல உண்மையில் மாணவிகை
 விடம் அரசருக்கு உண்டாய்விட்டது. அவர் பொருத்தமாகப் பொதுவாகப்
 பேசியிருக்கின்றான் அரசன்.

வினாவுதன்— ஐயா ஐயா; அரசர் தீரடி உன்னும் வம்பளி
கூத்தமிட்டது. உரிய காலத்தை மீறி/கடப்பது குற்ற
மென கவந்திபர்கன் உறுதிக்குள்ளே, ஐந்தத்தரே,
என்ன சொன்னவன்.

ஐந்தத்தன்— நான் வேறு வார்த்தை உதீ இடமில்லையே.

அரசன்— (ஐந்தத்தனைப் பார்த்து) எனவே, உமது உபதேசத்
தை கவனிக்கும் பரப்பேயாம். இன்று நீர் ஒய்வு எடுத்துக்
கொள்ளலாம்.

ஐந்தத்தன்— மிஷுகின் ஆணைப்படி.

[சேங்குதல்.]

அரசி— ஐயர் கடுப்பகதுக்குரிய காரியங்களைக் செய்வதொ
ட்டம்மைமன்றே.

வினாவுதன்— தேவி, உன்முயை கிசேஷமாத கிளையில்
வித்தப்படுத்துக.

ஐந்தத்தன்— அந்த அந்த வரமத்திற்குரிய காலத்தில் தானியம்
காலம் காலத்தைக் குறிக்கும் செய்யுளைப் பாடிவரை "ஐந்தத்தனின்"
என்பபுகிக்குள். பெரும்பான்மையான மற்றை காடகங்களில் காலதர
கிளையைப் புகுத்துவது அந்த அந்தத்தை முடிப்பதற்காகவே யிருக்கும்.
எனது கையின் காலகவியிலே, ஐந்தத்தனின் கருவது பெருத்ததொரு
பயனைக்குறிப்பியிருக்கும். இங்கு ஐந்தத்தனுடைய உபதேசத்தைக்
காண இடங்கொடுக்காதிருப்பதற்காகவே "ஐந்தத்தனின்" மெது கவி
அகழத்திருக்கின்றார். நூலவதின் காலகவியைத் தானாகவே, ஐந்த
த்தனது கையிலேயும் திறமையைப் புலங்கோ, அரசனுக்கும் மற்றவர்
களுக்கும் உபயோகக்கும் என்னமயில் விருப்பம் இடுவதாய்
ட்டாதன்றே.

அக்கவுதன்— அரசனை கவிரியனோடு ஒப்பிட்டிருப்பதை, கிசே
மோகவியத்திலும் ஐந்தத்தனின் காலத்தில் காண்க.

தேவி— "பவதி கிசேஷேண பானபோஜனம் த்நாவது" என்பது
நூலம். "கிசேஷேண" என்பதற்கு "த்நாவது" என்பதோடு சேர்த்து
"அதிவேதத்தில் உன்முயை வித்தப்படுத்துக" என்ற பொருள் உத
வேண்டும். இது கொளிப்படைவான கருத்து. "கிசேஷேண" என்பதை
"பானபோஜனம்" என்பதோடு சேர்த்தால் "திறந்த உன்முயைவித்த

பிக்குணி— (சுழிதல்) விபுலே, சேஷமம் உண்டாகாதா.

பிக்குணிகள் மாசியும் பரிந்துவந்ததைச் சொற்கள்.

விநாயகன்— மானகை அழகில் மட்டும். நிகரற்றவனல்லன், கலைமும் நிகரற்றவனே.

அரசன்— உன்ப.

பிரமதேவர் திருநெகழ்க்கியதில் இந்த மானகைக்கு இனிய கலைஞானத்தையும் சேர்த்திருப்பது, காமன் கலைக்குக் கடும் விஷம் பூசியதேயாம்.

பலவாறு போகப் பயன் என்? எண்ணப்பற்றிய நிலைவு உனக்கு இருக்கவேண்டும்.

விநாயகன்— தாங்களும் எண்ண மறக்கலாகாது. அம்மாதிலிதில் வறுப்பதற்குள்ள சட்டியைப்போல எனது வறிந்நிலைப்பறம் எரிசின்றது.

அரசன்— நீ உன்பனுடைய காரியத்தில் இவ்வாதே கிணர்ந்து நிற்கவேண்டும்.

விநாயகன்— ஒதுப்பட்டுவிட்டேன். என்னாலும், மேகத் தால் மறைக்கப்பட்ட நிலைவர் காண்பதபோல, பிரவசத்திலிருக்கும் மேல்மையுள்ள மானகையைக் காண்பதும் அரிதாசிரிசுக்கின்றது. தாங்களே, முடிந்தின்பிதா வட்டமிடும் பருக்கிபோல ஆயிஷத்தில் ஆனகையும் பாவமும்

ப்படுத்தல் என்பது கருத்தி. இவ்வு அசாசுக்கு விவரணமே நேர்த்தவழர்வமக்கையாகையால், அதற்குத் தக்கவாறு போஜனம் இருக்கவேண்டியவரை என்ற கருத்தின், அசாசும் பரிதாபிக்கக் கருதி இவ்வாத விதவான் பேசினான் எனக் கொள்ளலாம். இது மொழிபெயர்ப்பினும் பொருத்தம்.

இவ்வாதே— "இப்போதுதான் உத்தமகாண்டதைப் போவதில்" என்பது ஒரு கருத்து. உன்மயில் உனக்குக்கும் மனகைக்கும் என்பது அரிதாசிரியும் கேள்வி என்பது மற்றொரு கருத்தாம்.

புயிஷம்— ஆவதொத்ததிக்கு மாயம், அல்லபிக்க விரும்பியும் பொருள், வந்த இரண்டித்தவ்வையும் இவ்வுக் கொள்வ. முடிந்தி.

கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆகையால், தங்கள் ஆத்ம
மைகளை வெளிக்காட்டாமல் அமைதியுடன் இருந்து தாங்களி
ந்த கிறிஸ்தவர்கள் பார்ப்பதைதான் (நாங்கள்) பிடித்
தென்றது.

அரசன் — ஆத்மமைப்பற்றியவன் எவ்வளவு? என்னென்று,

எனது மனம் கந்தப்புர ஸ்திரீகள் எவ்வாறிருந்தும்
நீரும்பிவிட்டமையால், கண்ணாடியான அந்த மானவிகை
ஒருவனே என் அன்பு முழுவதுக்கும் தங்குமிடமாயினேன்.

[பாட்டாரும் செங்கீமனம்]

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

முன்றும் அங்கம்.

—*—

(பித்த பித்தனின் வேலைக்காரி மாதென்க்கிறான்.)

வேலைக்காரி — அங்கிருக் கைவழி மரக்க மரதாண்டியும்
முன்று கொண்டு வரும்படி பகவதாரர் எனக்குக் கட்டின
விட்டார். ஆகையால் பித்தவனாக்தில் காவல் புரியும்
மதுகரிசைபைக் காணத் தேடுகின்றேன். (பெரும்பு. 188-ம்)

வேந்திய சக்தைத் திண்ண, ஆகையால் குயத்திவ்விது காணத்தில் ப
ருத்த விட்டமும், அடுத்த வந்து திண்ணம் தருகம்.

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

அதிகு — அங்கு — பரிசு, காண்கொண்டே புத்தகத்தில், பித்
ருயி அரசன் கண்ணப்பாவதால் பாடும்ருக்கின்றது. நுறு பொ
ருத்தது. பித்தனிற்கு அரசன் காணக் காணாதுப்பதாகத் தெரி
யவில்லை. மலர்ந்தவகாலத்தில் (வழங்கியாக அரசன்யக்காண
காலது என்பது பொருத்தம். அங்ஙனம் இந்த உதாரணத்தில்

அதோ அவன் எவ்வளவு அனாதை மாததைப் பார்த்துக் கொண்டு திகிலுற்றான். அவளாண்ட செவ்வென்றேன்.

(பிறகு பூட்டியவன் உலங்கார் பிடிவெச்சுக்கொண்டான்.)

பாபிருதிகை— (பிறகு கேள்வி) மதுகரிகை, தொட்டத்தொட்டில் உனக்கு இனிதரவிரும்புகின்றதா?

மதுகரிகை— ஓ தோ, பாபிருதிகையா? தேடி, உன் யாவு என்னவாகுக.

பாபிருதிகை— “என்னைப் போன்றவர் தெய்வம் வாயுடன் மேன்மை தங்கிய அரவியைக் காணலாகாது. ஆதலின் மதுகரிகை பழத்தின் வேர்ப்பெருந்தேவியைக் காணக் கருதுகின்றேன்.” எனப் புகழ்ப்பாசகட்டியிலிருந்து.

மதுகரிகை— இதோ அடுத்தத் தெய்வத்தின் மதுகரிகை பழம், அடுத்தாச்சரிவர் இருவரும் தம்முள் பொருளும் கொண்டு வந்து செவ்வாக்கின; இவர்களுள் எவருடைய உபதேசத்தைப் பகவதியர் ஒப்பிப் புரந்தனர்?

பாபிருதிகை— இருவரும் சான்றித்திலும் அபிவையத்திலும் திறமையுள்ளவர்களே. ஆயினும் மதுகரிகையின் திறந்த திறமையென்கொண்டு கண்டதான் தாம் உயர்ந்தனர்.

மதுகரிகை— இஃது இருக்கட்டும். மாணிக்காக்கினியப் பந்தி என்னமோ பேசிக் கொள்கின்றார்களே; அந்த விஷயம் எப்படி?

பிக்குனியும் அரசனும் என்னவாகுதவாம். இஃது புத்தகங்களில் “மாணிக்காக்கினிய” என்று பெயர்க்கரிவின் பெயர்க்காரணப்படுகின்றது. பாச சான்றித்தில் உதவியாக “மதுகரிகை” என்ற பெயருக்கு அதுருள மாக “பாபிருதிகை” என்றிருப்பதான் யந்தது.

இருவரும்— இவரும் மாதத்தினுடைய உபதேசமும் பரிசுத்தப் பட்டதாத் தெரிந்தது. “எனவியவாத பாசத்தை ஆகக் காட்டவேண்டாம்.” என்ற பாச சான்றி மூன்றப்படி துக்கு மாதத்தன் விஷயத்தை அங்கத்திற்குக் கொண்டு வரவில்லை எனக் கொள்.

பாபிருநினை— அச்சர் அவனிடம் ஆர்த்த காதலன் அவரையி
ருக்கின்றார். ஆயினும், தாரினிதேவிவாசது மனம் நேரக
க் கூடாது என்று எண்ணித் தமது சுவந்தந்திரியத்தைக்
காட்டினின்று. இக்காள் மாலையையும், ரூபக் கழந்தியை
திறப்பட்ட ஜாதிப் பூமாலைபெர்ப்பா மிகவும் வாடியன
ளாகக் காணப்படுகின்றார். இதற்கப்பற்றம் எனக்குத் தெ
ரியாது. நான் போக அனுபவிக்கேன்.

மதுகரினா— இத்தக்கோரின் நெருங்கும் மாதுளம் பழத்தைப்
பறித்துக் கொள்.

பாபிருநினை— (பறித்ததாஃ அஃ. கவீத்து) ஊது, பெரியாருக்குப்
பணியிடை செய்வதின் பயனை இன்னமும் நிறப்பாய் நீ
அடைவாயாது.

மதுகரினா— தொழி, இஃதா தெய்வம் வாய்வு அசேக
மாய் காணாயும் துக்காதிருக்கின்றமைவால், இதற்கு
வகாவிடையாதுமென்று தெவியாவிடம் தெரிவிக்கப் போ
கின்றேன். நாம் இருவரும் சென்று போகலாமே.

பாபிருநினை— ஆம். போவாமே. உனது வேலையன்றோ அது.
நிவேசகம் முற்றிற்று.

அங்கம்— “பாபுந் தர்சயதி” என்பது மூலம். எனர் “பா
புந் தர்சயதி” என்ற பாடத்தை ஆதரித்த. “தாரினியின் மனம்
கோக்கடாதெனக் கருதித், தம் விஷயத்தை மறைப்பதில் லாப
பதிவத்தைக் காட்டுகின்றார்” எனக் கருத்துக் கூறவர்.

பறித்ததாஃ— இது வேஷந் பூண்டவர்களின் செய்கையாதலின்,
“காட்டியேன கருதித் தா— பறித்ததாஃ அயினலித்த” என்ற, கூறு
கது கழங்கம்.

தொழி— “தொழித (தொழி) வித்தம்” என்பது மூலம்.
“மாம் கொடி கொடி முதலியவற்றை அகலத்திலும் பூக்கள் செய்ய உப
யோகிக்கும் தருவித மயக்காரம் (பண்படுத்தம்) தொழிதம் எனப்படு
ம்.” என்ற வகையம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை நாம் “கொடி”
என்ற மொழிபெயர்த்தோம். “கொடி” எனவும் கூறலாம்.

நிவேசகம்— இது விஷயம் போலவேயாம். ஆனால் பார்த்தி
யவன் தீர்மானாவர். இதனை முதலங்கத்தில் உபயோகிக்கக்கூடாது.
மர. 6.

(பிறகு காமியின் வேண்டியதான ஆசையும், விதிகளும்
பிரேசிக்கின்றன.)

ஆரசன்— (தன் கைப் பார்த்து)

அன்பிற்குரிய அண்ணல்களே அண்ணந்து ஆனந்தம் அடை
யாணமுள்ள எனது உடலம் இன்னிதனுப் போகலாம். கண்பு
பொழுதெனும் காதலினைக் காணாமையால் எனது கண் நீர்
பெருநீர் நிற்கலாம். ஏ மனமே, நீயொரு பொழுதும் அத்த மா
னையு கோக்கியுரை விட்டுப் பிரியவில்லை. ஆகையால் நீ பெரு
வகையைப் பெறவண்டியிருக்க, அத்தற்கு மாறாக ஏன் இவ்
வாறு தாடப் படுகின்றாய்?

விதிகள்கள்— நாய்கள் காதலித்ததை விட்டு இவ்வாறு புலம்
பலாகாது. வீமணமையுள்ள மாணவிகளின் அருமைநீதோ
ழியாகிய வஞ்சனாவகையைப் பார்த்தேன். நாய்கள் அவ
ளிடம் சொல்லச்சொன்னதையும் சொல்லிவிடுக்கின்றேன்.

ஆரசன்— பிறகு அவன் என்ன சொன்னான்?

விதிகள்கள்—“இவ்வாறு கட்டிவிட்டது, என்னிடம் கட்ட
யுப போகவே, தேவியார், இவ்வுத்தற்குரிய இவ்வாறு
கையை இப்பொழுது விடு உறுதியுடன் பாதுகாத்த
வருவீங்கள். ஆதலின், பாம்பு காக்கும் சத்தின்காதல்
போன்ற இயைவனத்திற் பெறமுடியாது. ஆதிதும் நான்
காசியம் கைகூடப்பாடுபடுவேன்.” என்று தன்கவிடம்
சொல்லச் சொன்னான்.

ஆரசன்— மனமத பசுவானே, தாடையுள்ள விஷவன்களில்
என்னை ஆகுதிருக்கச் சிறிதுகாலம் கட்டப் பொறுத்திருக்க

காமியன்— “உன் அபிவிப்பதால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.”

அன்பிற்கு— எப்பொழுதும் மாணவிகளைப்பற்றிய நிலைகே நிற
பதாய் உடலம் இன்னிதன்றது. என்னச் பெருகுமன்றது. ஆதற்குப்
பரிந்துரை அண்ண அணையதும் கண்ணதமே என்பது கருத்தது. இந்
தவைய கூறப்பட்டதின் இப்படி உடலுக்கும் உயிர்த்திற்கும் வகை
கூறத்தப் போகது எனினானது வஞ்சனையென்பதைச் சான்றதானி
னிலும் என்க.

புறப்பாடலானே— “செடதற்குரிய விஷவத்தில் ஆழங்காற்படு

முடிபாதவகுசுச் செய்து வருத்தமென்றுயே. (வியப்புடன்)

கெஞ்சல்ப் பிளக்கும் இஃத நெய்வு எங்கே? நம்பத்தகு
பிய உணவு ஆயதம் எங்கே? “மெல்லிய வந்து, மிது கடின
மாலிடுப்பதுண்டு” என்று சொல்வது, உன்னிடம் கண்டிட
கக் காணப்படுகின்றது.

விதுவதன்— நான் அந்தக் காரியம் கைக் கடுவதற்குள்ள
திலில் இறக்கியிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றேனே. அது
கொண்டு மனத்தை அடக்கி அமைதியாயிருங்கள்.

அரசன்— உரிய காரியங்களிலும் எனது உணர்வு சொல்வதில்
லை. இந்நிலையிலும், பாக்கிப் பதலை நான் எங்குச் செய்து
எவ்வாறு உழிப்பேன்.

விதுவதன்— இராகுநி, வளந்தருதலின் வாகை அறிவித்
தும் செவ்வகோகமொட்டுக்கோத் தங்களுக்குக் கையறை
பாக அதுபுரிக் காமத்திருவிழாவை முன்னிட்டித் தங்களு

த்தகாள் மதகை” என்று விளம்பொருத்தியுள்ளது. “பதா
துணையம் காலாதத காமோ உபகதி” என்பது ழாயம், “கெரு கா
மம் ழிவிக்காதபடி செய்கின்றான்” என்பது சீவகண்டனது சிற்றங்க.

நெஞ்சை— ஸ், மெல்லியதானதாயல் ஒன்றும் செய்யாது என்று
வாகரும் கம்பந்தும். “செவ் வந்துக்கள் உருகத்தின் மெல்லியவ கையி
ருப்பிலும், காரியத்தின் இடையைப் போய் கெரு கடினக்கொண்டிருந்து,”
என்று உலகத்தார் பேசுகிறதக் கேட்டிருக்கின்றேன். அதன் உண்மை
கைய இப்பொழுது அனுபவித்தல் அறிந்துகொண்டேன் என்பது கருத்
து. இச்செய்தியின் கருத்தாக “தவ குணமாததகம்” என்ற கருத்த
கள் செய்கின்றன என்பது. “மிருதுவான வஸது மிருதுவான பதார்த்த
த்தகைச் சொன்னே தாக்கப்படுகின்றது. தாமதாப் பெய்க்கையை அ
ழிக்கப் பாரியங்கு கருவியாக சித்திசின்றது.” என்ற கருத்தான் கரு
கம்தம் வட்டாம் கார்த்தம் ஸாத்தத்தத்தத்தம் கருவியும் இங்கு விவரி
கற்பாவது. “கரும்பு மிதிலும், கரும்பு காணும், அரும்பு கண்ணமாக வி
கிந்து உலகத்தை செய்கின்றான் காமன்” என்பது கவினது மொன்
மை. குமாரகம்பயம் முதல் கங்கைம் காத்தத்தொன்றும் செய்யுக்கு
கைம் கருவியை குறிப்பையும் காண்க.

கலங்கத்து— இவ்வாறும் கலங்கப்பட்டுத் தீவிலில் விள
கொருக்கேதிலு மிருப்பதைக் காண்க. பரிசுராதானருடைய காரிய

உன் னகலாடேயென்றுமென்று சிபுணிசைமுலமாகத் தன்
கனை வேண்டுகொண்டாள்வா? தாங்களும் அதற்கு
உடன்பட்டுக் கொல்லியனுப்பினீர்களே. ஆகையால், என்
பிசமதவனத்திற்குப் பேசுகலாடு.

அரசன்— இவ்வ ஏற்றதல்ல.

வினாவுகன்— ஏன்?

அரசன்— என், இயற்கையாகவே மதிதட்பமுண்டியவர்
என் மாதர்கள். ஆகையால், உனது தொழிலாய் இர
வதிலை நான் எவ்வளவு கிறப்பாகக் கொண்டாடினாலும்,
அவன், என் மனம் வேறொருத்தியிடம் பாய்ந்திருப்பதைக்
கண்டறியாதிருப்பாணா? ஆதலின் எனக்குத் தோன்
துறது—

அவ் வேண்டுதோன் உசிதமாயினும், அதனைத் தட்டுவது
தான் சிறிதேனும் என்று. கண்டனத்திற்குரிய பல காரணங்க
ளும்இப்பொழுது(என்னிடம்)காணப்படுகின்றன.மானமேற்ற
மங்கையனை முன்னிலும் கிறப்பாகக் கொண்டாடினும்,
உள்ளன்புடனும் இல்லாவிட்டால், அக்கொண்டாட்டம்
அவர்களுக்கு உண்ணமயில் உபகாரச் செயலாக மாட்டாது.

அவனிலும் காலகாலிலும் வகைதவர்களை இரகசியமாக. இந்த க
டகத்திலும் விக்கமோர்க்குபத்திலும் பூக்கானுரை விப்பலம்ப காவத்தி
ல் கவத்தினா எமது மறாகவி அகழத்திருக்கின்றார். காலத்தவத்தி
லுடனும் விப்பலம்ப (கவத்தின் பிசிய) காலத்திற் கவத்தினா அகழத்தி
ருவர். காலத்தின் உணமைத் திப்பலா எம் மறாகவி சூதமாய
னத்திலுள்ளவரப் பிப்பற்றியே தாலும் அங்வாற செவ்விருக்கின்றார்.
அங்காது காலத்தவத்தின் செவ்வறந்ருவர் மற்றைக் காலகால
காலத்தவக் குறிப்பின் உறுகோம்.

தம்ப— புத்திரனும் அகிகழிதபடுதலும்" என்ற காலத்தவத்தி
லுமுண்டு. "தே என்" என்பது மூலம். தொழனது மனவிகையடித் தொ
ழி என்னு பேசுவதுண்டு. இதனைப் பாரதத்திலும் விஷ்ணுபுராணத்தி
லும் காணலாம்.

அங்கெண்டுதோன்— 'உரித' பன்னயோ கைம் வினாத்தும்" என்
து மூலம். "அங்கெண்டுதோன்" காலகாலப்பத தான் உசிதமானது.

வினாவுதகன்—தாங்கள், அந்தப் பரஸ்திரிகளிடம் கன்கு வன்
திரை நாகுரின்பவம் முழுதாயும் திரைநிலிற் புறக்க
ணிப்பது தகவது.

அரசன்— (ஆனேகித்து) அவ்வாறாயின், பிரமதவனத்திற்குப்
பேரரும் வழிவகை காட்டுக.

வினாவுதகன்— தாங்கள் இவ்வழி வரவேண்டும், இவ்வழி வ
ரவண்டும்.

[இதுவரும் செங்கிசுநகர்.]

வினாவுதகன்— இந்தப் பூக்கா, காற்றில் அசையும் தாசிகள்
என்னும் கிரங்குகள் தங்களை வினாந்துவரும்படி அழைத்
தென்றது போலும். ஆதலின், தாங்கள் உட்செய்துங்கள்.

அரசன்— (காற்றைத் தவிர்த்துப் படநகர் உண்டான கூகத்தை அ
ழைத்துக்கொண்ட) சுதந்திரப்பாளனன்றோ வந்தான். (தொழி
பாடி.)

இங் வந்தான், மதம்பூண்டு செலிக்கின்றதாமாறு கூறும்
குயில்களுண்டாய் நீக்குல்களைக் கொண்டு “காமநோய் உன்
னாப் போறுக்கக் கூடியதாயிடுக்கின்றதா?” என்று என்
னைப் பரவான் வினவிவிட்டுத், தன் கையால் என் அங்கத்
தைத் தடவிக் கொடுப்பவன்போல, “மீரீம்பூமணம் கீசும்
தென்றை என் உடம்பெய்கும் கன்கு படுமாறு உபயோகிக்
கின்றான்.

வினாவுதகன்— வாகுங்கள், உன்மம் குளிர உட்செய்வோம்,
(இதுவரும் செங்கிசுநகர்.)

து சிந்திதாலும் கண்ட.” என்றம் மொழிபெயர்க்குகாம். “புறநா. ந
கண்டனதெனதவோத்ய (புரிந்துகொண்ட):” என்பது மூலம். கண்டனம் =
சொல்லல், வெறுத்தல். “தனது கையகமுண்டாய் தகவதங்களைக் கண்டு
கொய்க்கொய்க்பவன், க (வ) ன்றுதான் என்ற கையகமுண்டாய்?” என்று
அங்ககாரார்திரை உறும். மகாவிவாதிடவே தன் மனம் ரொந்திரு
ப்பதால் தனது கைகம் இறைத்திருப்பதாயும் சித்திரையில்லாமல் கண்
கிவந்து கவகியிருப்பதாயும் கண்டு, இவ்வழி தங்களைக் கண்டிக்கக் கூ
டுமென்பதற்கு அரசன். “நீக்குப்பார்” என்றிருப்பதால். “இவ்வழி
முன்பே உடல்கொல்லு முறையே கண்டனகாரணத்தால் அறிவான்” எ-

வினாவுகண்—தொழு, வகந்திப் பருக்கள். இந்த உத்தியா
ன லக்ஷி, தங்கையா மனத்தை மயக்கம் கருதி, வகந்த
காந்திப் பிச்சைக்கொண்டு, மங்கையரும் கண்டு காணா
யது கோண்டு செவ்வகொண்டிருக்கின்றன.

அரசன்—ஆம், சிவப்புகள் காண்கின்றேன்.

செவ்வகொண்டி, கோணவக்கணியோன்ற உத்தியா
முதும் செம்புகுக்க குழம்பினவிடச் சிறந்த காந்தி பெற்று
விளங்குகின்றது. பசுத்தும் வெளுத்தும் சிவந்துமுள்ளு தூவ
கமலர், மகசிகாதி பத்திரஸ்கைகைய மறுப்ட தாய்க்குகின்றது.
வண்டாகும் எம் பதிந்த திலகப்பூ, பொட்டின் கீழையப் பி
டித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. எனவே, முகக் கோலம் செ
ய்துகொள்வதில் வகந்த வகந்திக்கு அங்கணமாசிடம் அவம
திப்பு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

(இதற்குப் பிறகுவிட்டு அரசன் பரிந்துரைக்கின்றன.)

கந்த கொள்ளல் வேண்டுகிறார். மானம்—“தலைவன் தலைவியை
தம்முள் ஒருக்கொருவர் கொண்ட போதின் காணத்தானும்
பொருமை காணத்தானும் எழுதி ஒருவரைக் கிற கோபத்திற்கு
மாணமுண்ட பெயர். இது நினைவானமென்றும் இருபடி மகனெ
ன்றும் இருவரைப்படிம், பிரணாமானம்—காணத்திப் போதின்
மேர்ட்டால் உண்டாகும் கிறவேயம். இஃது காணல் என்றும் பெயர்
பெறும். இருபடிமான்—தனதலைவன் கந்தொரு கையியினிடத்தில்
இருக்கொண்டானென்ற தெரிந்தபேற்றும் தன்னையம் தூக்க
கொண்டபேற்றும் உண்டாகும் பொருமைகொண்ட கோமான்”
என காடக வியாசராவின் உரப்படுத்திடுகின்றது. இந்தக் கருத்தை
“பிரியவாசனதேர்பி” என்ற கிராமோர்ஷியச் செய்யுளிலும் காண்க.
“உபகாசனாவது இடத்தையும் காலத்தையும் அணுகித்த. இவ்விடப்படி
குறுகு ஆபரணம் சத்தனம் பூமிய முடி பகர்ந்த கொடுத்தக் காத
லியைக் கொண்டுவந்தோம்” என்பது உபகாசனத்தின் வகணம்.

உத்தியாசனம்—உத்தியாசனம் என்பது உத்தியாசன
கை, இந்தப் பதம் பெண்பாவாகையால், இந்த வகையவை ஒரு பெண்
கொண்ட பாவிகையென்றும். இங்குக் குமாரஸம்பகம் மூன்றாம் காத்
கம் முப்பதாம் செய்யுள் கிணிக்கப்படுகிறது.

கொண்டகொண்டி—கொண்டகொண்டி—செம்புகள் பெருக்கு
கூடு என்றும், செம்புகள் முள் கிணியினின்றும் உருவாக், “இதழி

(பிறகு அப்படிப்பட்ட மானவிக் குரல்கள்கள்தான்.)

மகளிவிறை— பிரபுவின் மனமறிவாமல், பிழையிடம் வரல். கா
முற்றதைப் பற்றி நினைக்கும்போது எழக்கெ வெட்டி முன்
டாடுதல். இவ்வாறு இருக்க, இந்தச் செய்தியை என்ன பி
யலுயிரிடம் தெரிவிக்க வானக்குத் துணிவு வருமோ? கான்
ன், பரிஹாசமற்ற, இத்தகைய விபரம் வாதனைக்கு வான
எத்தனைக் காலம் ஆறாக்கப் போகின்றது; பான் அ
றிவேன், (சில நாட்கள் அபத்தம்) வான் வந்துப் புறப்ப
ட்டேன். (குடொத்தது) சந்திரா, சந்திர வந்தது. “அடி

வெளிப்புறம் பரிவாயாடும், உட்புறம் வெறுத்தல் தாது செந்திரகுத்
கும் இம்மவர்” என்பது ஒருவர். வந்தும் இம்மூன்று கதவ்கள் கைத்தி
ருக்கலாம். இவ்வாறு வந்தவர்களை வான் வந்திருக்கும். ஆதலின், மூன்
று கதவ்களுக்குத் தனித்தனியாக மூன்று துடங்கள் அமைக்கவேண்டிய
தில்லை. “குரவகமயர்வன் தனித்தனியாக மூன்று கதவ்களிலுமுண்டு.
எவ்வகற்றையும் சேர்த்தும், ‘குரவகம்’ என்று ஒருமனைய ருதலின்
கூற்தும் “குரவகம் சம்பவகதாநாமம்” என்று மறவாகுகிறதும்
என்ற சொல் கூறலாம். “தயிருடனும் துடமும் கூடிய புறவ துள்
வாது கூறினார். தயிர் கூற்தது, துடம் பசுத்தது, பு வெறுத்தது”
என்பது வேறு சொல்லு கருத்து. “அக்கே மத்தி கபடமும் குரவகம்
சம்பவம் தயிவார்ப்பாடுதல்” என்று வித்தியேசுவரத்தில் சொல்ல
ப்பட்டுள்ளது. இரு பத்தங்களிலும் பொருளாகும், துளியில் சொல்
ததாம், மிருப்பதாம் துக்குவாமன் அங்கு வந்தவர்களைவது அதுவா
சித்தது. இதன் இருபத்களும் பசுத்தம் அல்லது கருத்தும். துளியி
ல் சொல்லும், இவையின் துக்களுக்கு வெறுத்ததிலுக்கும் துடமவர் வான
கதவ்களது தெர்த்தது. குரவகம்பவத்தினால் குரவகம்போல துக்கு
ம் குரவகம், வதனம் ஆம்பம் என்ற துரு பொருள்களுடையது.

குரவகம்—“பரிவாயாடும் மானவிக்” என்பது மூன்று. பரிவாயா
டை என்பது உத்தமஸ்து. அவனைச் சொல்வதுண்டு. உத்தமஸ்துயின்
கருணாததப் பின்னர் கூறுவாம். காவகளைக் காணுற்று, அவனை அ
வையாமையால் கருத்திடுவாய்ப்படுவதின் துய்வாது கூறவது கருத்து.

மனம்—“பரிவாயாடும் அபிவாயாதி” என்பது மூன்று. கெடுக்காதி
பிரபுவை (தயிவனை) விருப்பவது கெடுக்கத்திற்குத் துணிவு வருமென்
வது கருத்து. “கெடுக்கம் சம்பவம்” என்பது மூன்று. சம்பவகதா து
கவகச்செய்வது, அல்லது அவர் வந்தவது. “தயி வாயாடும் உட்காத்தி

மாளவிகே, கெயதமனுடைய தப்பாஸ்செய்கையால் நான்
 வசன்கிடுக்த நமூலி கிழந்துவிட்டேன். என்னுடைய
 கால்கள் செல்லுகின்றன. ஆகையால் ஸாவர்ண அசோ
 கமாதந்தித்ருபாஸம் கொடுத்தே என்னுமாகாது. நீயே அத
 ற்குத் தேஹநம் சொல்லுமுடி. அந்த மால் ஜ்ஞநா நான்
 னூர் பூக்கத் கொடவ்கொள், நான் உணவாடுநிலை நே ருநி
 (த்து) கிருபாயம் கிணையெழையா உன்விடம் கருணை கா
 ட்டுமேன்," என்று தேவிபாசர் வணக்குத் கட்டிவெட்டிப்பா
 ன்ரு. ஆகையால் அந்த ஆற்காடையா கிணையெழையென்
 டிய இடத்திற்று முதலில் நான் பேசுகின்றேன். என் காலுக்
 குச் செய்யவேண்டி. அவர்காங்களை கருத்துக்கொண்டு
 வகுநாவலிகை உடனே அவ்ரு வுத்த கேருவால், அவன்
 வருவதற்கு நான் தனிகமயில் அச்சமற்றா சிறிது
 நேரம் வாய் விட்டுப் போய்வேன்.

[கொக்கிறன்]

ஹூலி விழாதிருக்கச் சங்கிலி முடிவிலுந் துறப்பாழ் துத் கொவ்வதற்கு
 முன்பாசனே, விதுக்கன் ஈன்வறவும் உய்த்தப்பாசாமம் கருதினே. கு
 ட்டிவிட்டபடியால் கருவிவிழ நேர்ந்தது. தேவிகாழ மகன் கொருமா
 ற மாசலிகை விடுவதில் நான் உ ட்டிவினான். மையால், அந்தக் கு
 த்தந்தை கெயதம மாதக்கருவிடி, தேவியின் துப்பாளைபயன்பு
 போக்கை அறிய விரும்பினார் விதுக்கன் அரசுபட்டினு சனிமையினே
 அரசலிவரு கு தேன் து தித்தமாதவும் ஹால்ய
 மாசலி பவடிம் பேபி அரசலிக்குத் தன் மீ
 தம் அரசன் மீதுமுன்ன கொடக்கைத் தணித்திருக்கவேண்டும். அரச
 னுன் பவமொழினைச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். அரசிவது மனப்பான்
 மையம் மாறபட்டிருக்கவேண்டும். ஆகையால் நான் அரசி, மாளவிகை
 விடம் கருணை காத் கொடக்குவிஞ்ரு. இராவதிபேரவ இவரும் அரச
 னுக்குக் காதல்வாஸத்தில் அரசிக்கு அதிகம் பொருமை இப்போது உ
 ண்டாகாதிருக்கலாம். அரசனுடைய கழந்த காதலக் கண்டு, "இனி
 மெது தடை பவன்படாது. எங்காற்றானும் அரசர் தம் காரியத்தை நி
 கைநெற்றியினை. ஆகையால் காமே துத்த காரியத்தை முடித்துவிடு
 கோம்." என்று அரசி விளத்திருக்கக் கவம். அரசோடும் அரசிய கக்கு
 கையால் உறத்தால் கட்டுமே பூக்குமாநலால், இவ்வழியில், அந்நித்
 தித்த மாளவிகையின் குடிப்பிதப்பையும் வறுத்திதயகா மென்றம்,
 கற்குமகையின் உபத்தியம் கொட்டாது வன்றம் சிறித்து அரசி இவ்

வினாவுகள்— (பார்த்து) ஸ்ரீமதா தேவா. மதுவைக் குடித் துறைமுகத்திலுக்கு இதே காலகால சிவந்ததுகிட்டது.

மது மானவிலைக்குக் கட்டிடப்பட்டிருக்கலாம். இவை யானதும் தாரிணியின் உயர்ந்த வயபாவத்தை விடக்குறித்தன. இவ்வாறாயின் முதலில் அரசு பெருகுகப்பட்டது, மானவிலையை அரசின் காலத்தாகச் செய்தும், காலடியமாதாதிருந்த தகை செயலப் பார்த்ததும் பொருத்தமோவெனின், பொருத்தம்—துறை பெண்பாலார்க்கு இயற்கையில் உண்டாகியிருக்கலானவற்றே. அதற்கென், தாரிணி, தாய்வாகவல்லவோருக்கென்கூடும். பின்னர், கையவையு மனப்போக்கை அதித்த, அதிதம் குதக்கிடாமல் இயன்றவையால் உதவி செய்வதற்கு அந்ருகியவரின் தெர்த செயற்கைக்குளாம். இக்கருத்தை என்சென் அப்பத்தியும் (மதபெருகையுக்குத்தயா க்குத்தேத்ப்பயாயா) இத்தாய்க்கை பத்தொன்பதாம் செயலிலும் மது மதுவாகியே காட்டிப்புகுக்கின்றார். மேலே மானவிலையைக் கையவையுடையதும், இவ்வாறியின் பிடிவாதத்தாலேயே என்சென் வெளிப்படையுந்தே. “மானவிலையை மனத்தற்க்கு குதி இவ்வாறு குடிவாத காரியத்தொழிப் பகைட்டாம் அது.” எனக் கருத்தும் கொள்வது அப்பித்தொழிவைய தாரிணியுடம் தவறிகழத்தலேயாம். மத்தா தகைக்கிணப் போலன்றித் தனித்தொரு மேன்மை பொருத்தியுத்த தந்திரியின் ஆட்குடிப இத்த அல்லவானுள்ள இத்த காலத்தொ, மத்தா அகோகமர்க்கிணப் போலன்றிப் புக்காத தின்ற பின்பு தேவதைப் பெற்ற இத்தாம் தினம் பூத்தச் சித்தத்தொரு மேம்பாட்டகை அடைத்த ஸுபகர்ஷ அகோகமாத்நொடு ஒப்பிட்டிப் பார்த்த எம் மதுவாகி கைக்கு அனுமதி கொடுப்பாராக.

ஓ தேவா— “ஹ் ஹ். இவம் து ததபாநோத்தேஜிதல்ய மத்யங்குதா உபாதா” என்பது குலம். “பக்குவமான கருப்பின் கத்திரியும் உண்டாக்கப்படுப் மத்தியம் “தே” (பீட்டா) எனப்படும் கந்த ஸயத்ப்பாதலம் கத்தின்றது. மத்யங்குதா என்பது ஒரு வகைச் சர்க்கரையாம். “வாழ்வோய ப்ருகம் கத்தியா காம்கித்தா கத்தியங்குதா, மத்யங்குதாக்குத்தொத்தியலோகை மத்யங்குதா கத்தியா.” என்பது அதன் வகை. மனாஸபெரப்ப பித்திதிர தாய், கிவங்கதாய், மருதன் கெருப்பாய், மின் முட்டையையப்போல இவர்க்கும் சர்க்கரை மத்யங்குதா எனப்படும்” என்பது வகைக் செய்யலின் பொருள். இவ்வு துப்பொருது வத்க்கும் அப்பாக்காம் சர்க்கரையால்குத்தமென்று தேவந்துகின்றது. பெர் தோண்டம் (கல்கு) பத்திருக்கம். துடிமபக்கம் கல்கென்குமாரும், மத்யங்குதா. 10.

வினாக்கள்—**மாண்புமிகு பேரவைத் துறைத்தலைவர்:** உறுப்பினர் அவர்கள் கேள்விக்குரிய பணிகளை, அந்த அமைப்புகள் திறமையாகச் செயல்படுத்தும் வகையில், அவைகளை நிறுவுவதற்கு உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது.

வினாக்கள் - 4ம்.

தண்ணீர் லீடாயெடுத்த வழிப் போக்கொருவன், எம் பத்தில் நதியோன்று மாங்களின் மறைவிலிருப்பதை அங்கெ ழும் அன்னப்பறையின் தோளியால் அறிவாளுகில், அப் பொழுது அவன் மனம் எவ்வாறு களிப்பண்டயமோ; அவ்வா றே என்உள்ளமும், எனது மனத்திற்கிசிய மானலினை அந் திருப்பதாக நீ சொல்வக் கேட்டதற்கு களிப்பண்டுகின்றது.

(வி) துணைத்தலைவர் : மாண்புமிகு அடுத்த கமிஷனராக அடச்சுதா ரித்தும் மாண்புமிகு இலாப விவரித்து வெளிக்கிளம்பி இந் தப் பக்கமாதிரே வகுத்தியுடனாகக் காணப்படுகின்றன.

கருணை உபயோகிக்கவேண்டும் என்று அறிவிக்கும் மந்திரியில் உத்தரவிட்டிருக்கின்றது. குடியரசு நாளிதழைப்படி தயார்ப்பினை, கதாசலையடிமை மதச் சங்கடத்தை மாற்றுதலென்பது ஒருகரிவூரை. குடியரசு உத்தரவும் நேரடித்தரத்தின் மதச் சங்கடத்தை வலுவாக உபயோகப்படுத்தினதோ, அங்காதே காலநேரங்கள் வலுவாக அரசாங்க தயாரித்த விவகாரங்களின் கால உபயோகப்படுத்தப்படாத கருத்து. "மதச் சங்கடத்தை வலுவாக அடிக்கின்றனரும். அதை விரிவாக்கப்படுத்தாமல் கொண்டிருக்கும், விரிவாக்க அடிக்கல் எவ்வாறு அதிகம் உபயோகம் கொடுத்ததோ, அங்காதே காலநேரம் பிடித்த அரசாங்கத்தின் கால நேரத்தில் இருந்ததில் உள்புறம்." என்ற பணம் கருத்து உறுதியாக மேட்டிருக்கின்றன. குறுத்தல் உள்புறம் "நியம்" என்னும் சொல்லு மதச்சங்கடத்தை அங்காதிவாக்கி நாம் கொழிபெயர்ந்திருக்கும் பிரகாரம் நியம் அளி, குடியரசுமே தீவிரம். "நியம்" வலிபுற மானவிதத்தை குறிப்பதாகச் சொல்லி உறுதி, அங்காதிவாக்கி அங்காதி உறுதியாக. அப்பொழுது "நியம், குறுத்தல் மதமேவியுள்ளது மதச் சங்கடத்தை வலுவாக அங்காதிவாக்கி" என்ற கொழிபெயர்ச்சியென்றும்.

அரசன்— நோழி, இவனைக் காண்கின்றேன்.

கிதம்பங்களில் பதத்தும், இடைவில் சிறத்தும், கைகளில் உயர்ந்தும், கண்களில் பெரிதும் நீண்டோடிகள் எனது உயிர் இதே வகுகின்றது.

என்ப, இவ்வாறே நீண்டமாம் நீண்டபு அம்மதிருத்த நானாபட்டிருக்கின்றது. அம், அம்மாதே—

கன்னங்கள் காணற்குடையவை போல வெளுத்தும் சூப்பாண்டுகள் குறைந்தும் இந் தமளவிகை, வலந்த காலத்தில் இவைகள் உலர்ந்து வெளுத்தும், பூக்கள் குறைந்தும் இவ்வாறு குத்தக்கொடியேனா விளங்குகின்றன.

வினாக்கள்— தங்களைப்போல இவ்வாறு காண்கோர் பிறர் திருக்களம்.

அரசன்— என்னிடம் உலக்குந்ல கட்டி இவ்வாறு நீனைக் காண்கின்றது.

மாளவிகை— இது நான் அந்த அரசோசமாம். அந்திய வளந் தை அபேஷித்தும் பூக்களைத் தன்னை அலங்கரித்தும் கொள்ளாமலிருக்கும் இவ்வாறே அந்தின் நிலைமை, ஆகையால் கவியும் கிதம்பம் எனது நிலைமையை ஒத்திருக்கின்றது. கிழங்கும் குளிர்ச்சியும் பெற்ற இவ்வாறும் கிடக்கும் கற்பகங்களில் அமர்ந்து எனது மனத்தை ஆற்றுகின்றேன்.

இது நான்— “உத்தமந்தரம் மரம்” என்பது நான். “எந்தப் பொருள் கிடந்தால் எவ்வாறு பொருளாகும்” என்பதை அடைவது உமென்ற நிலைக்கப்படுகிற, அந்தப் பொருள் அடைவதில் உதவியாக உள்ள கிருப்பம் உத்தமந்தரம் எனப்படும்” என்று உத்தமந்தரமில் கவியும் உலர்ப்படுகின்றது. கருந்த பொருளை அடைய கிருப்பமும், அதை அடையாமலான கருந்தமும், அதை அடைந்தால் கந்தோஷிக்கவாமென்ற கண்ணமும், அதை எப்படி அடைவதென்ற கவியும் நான் இடத்தில் நான் இந்த உத்தமந்தரத்தைப் பெரும்பான்மை யாக உபயோகிப்பது கருந்தம்.

வினாவுகள்— மாயகினை, தான் உத்கண்டினை என்ற சொல்லுதல் தாமதம் சென்றுத்திரியம் ?

அரசன்— இதைக்கொண்டே உத்கண்டினை தெரிவுப்பதா என் நான் திரியக்கருதுவது, ஏன் ?

குலவகப் பூய் பொழிகளைக் கொணர்ந்து ஒன்றோடொன்ற பற்றிய தளிக்களைத் தனியாகப் பிரியம் வண்ணம் விரித்தும், அவற்றிலுள்ள நீர்த்துளிகளோடு கலத்தும் உலாவும் இந்த மலயமலைக் காற்று, காரணமின்றியே மனத்தில் ஓர் உத்கண்டியை உண்டாக்கக்கூடியது.

(மாணவிகை வ. கர்த்தாய்.)

அரசன்— ஆஃப, இவ்ரு நாம் கொடிப் பாப்பின் மறைத்திருப்போமே.

வினாவுகள்— இராவதி, அடுத்த வருகின்றபோல எவர்குத் தோன்றுகிறது.

அரசன்— வாஃ, தாமரைப் பொய்கைவைக் கண்டபின் முதலாகப் பற்றிக் கையாளுத.

(பரிந்துக்கொண்டெயிந்திரிக்ருக.)

இராவதி— “இராவதியில் விப துரே உயர்த்தேய” என்பது மூலம். “விப” என்ற பிரிவுதம் ஒரு சொல்வாரிசுதாய் “இவ(= பொய்)” என்பது அதற்கு எம்மிருத பதமாகும். “வி” என்பதைத் தனிப் பதமாகக்கொண்டால், அதற்கு எம்மிருத பதம் “அய்” என்பதாகும். எனவே, “இராவதியில் துரே உயர்த்தேய” என்றும், இராவதியில் துரே உயர்த்தேய” என்றும் இருவிதத்தில் எம்மிருத வாகியெய் ஏதயுட்கூறும். முதல் வாகியத்திற்கு “அதேயிரித தூத்திம் இராவதி கருகின்ற பொய்க் தோன்றுகின்றது” என்பது பொருள். “முன் சொல்லியிருக்கிறபடி இராவதி வாகியெய் உய்யமுன் கொடுக்கின்றது” என்பது இரண்டாம் வாகியத்திற்குத்திரியம். முதல் வாகியத்திம் “துரே” என்பது இடத்தைக் குறிப்பதாகவும், இரண்டாம் வாகியத்திம் “அதேய” என்பது உயர்த்தைக் குறிப்பதாகவும் கொண்கவேண்டும். முதல் வாகியத்தை அங்கேரித்த “இது அரசனைப் பலமுதத்தக் கருதி விதவாள் இவ்வாறு பரிஹாஸமாகப் பேசுகின்றது” என்ற சொல் கருத்துக் கூறுகின்றன.

முன்கூட்டும் அங்கம்.

மாளவிகை—மனமே, பந்தம் கொம்போன் தழிந்தி, வினா
என்னைம் என்னுதே, ஒழிந்தகிடு. என்னை என்
கருத்தென்றாய்?

(வினாவுக்கே அரைநைப் பார்த்திக்நக.)

அரசன்— (மனத்துன்) மனத்தித்தெனிய மீளவிகை, அன்பின்
அவரைப் போக்கைப் பார—

ஈ. உனது கவனியின் காணத்ததை வலயிட்டுச் சொல்ல
வில்லை. உள்ளதை உள்ளபடியே காட்டுமன்ற சியதி
ஈ. உனத் திலில்லாமையால் அதன் தூலம் ஒன்றையும் கிச்சலி
த்தறிய முடியாது. இவ்வாறிருப்பினும், ஏ வானைப் போன்ற
தொண்டியுடையவளே, ஈ. புலம்புவனவெல்லாம் என்னைத்
குறித்தே என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றன.

வினாவுக்கன்— இப்பொழுது தங்களுக்கு ஐயமறத் தெரி
யப் போகின்றது. தங்களுடைய காமத்துதமொழியை என்
காணிகைக் கேட்டறிந்த வருகாவகிலை, ஏகாந்தமான
இந்த இடத்திற்கு இதோ வருகின்றாய்.

அரசன்— எமது வேண்டுகோள், அவையது கிணலில் நிற்குமா?

வினாவுக்கன்— இவ்வேகி மகன், கெடவுவும் பொருத்திய தம்
கருணைய துதினை இப்பொழுது மறப்பதாய், காண
மல்வலா அதனை இப்பொழுதும் மறவாமலிருக்கின்றேன்.
(காணத்தெரிய அங்ககாணகங்கை கிணலுக்குக்கொண்டிடு,
கையெடுத்திடு)

வருளாவலிகை— கோழி, வெண்கம்பம் தானே?

மனத்தித்த— “பிரியே பசிய காமதாம் கெடவல்ல” என்பதமுறம்.
காமம் என்னும், விபரிதமாயிருக்கின்றது என்பதபொருள். இங்கு விப
ரிதம் தன்மைபடவது, இவ்வாற விஷயத்தையும் இருப்பததைத் தோற்ற
வித்தலேயாம்.

ஈ. உனது—“கிச்சலம் கிச்சலம்.. காலி கிச்சலம் பசியதி” என்ப
காருத்தம் செய்யும் இங்கு கிண்கிண்பாவது.

இப்பொழுது— “அர்ப்பிதமனை கர்த்தோ” என்பது மூலம். கம்
தோமென்பது ததமொழியாம்.

மாணவிகை— ஓ ஹோ, வருடாவலிகையா? உன் காலு க்கு வலாகு, உட்காரு.

வருடாவலிகை— (உட்காந்து) ஹி, உவா தகைமையை உத்த ரோகியே, தேவியார் உன்னை இந்தக் காரியம் செய்யப்படி ஆற்றாதித்திருக்கின்றார். ஆகையால் ஒரு காலி நீட்டு. அதற்குச் செம்பளகக் குறம்பு பூசிச் சிலம்பு புட்டுகின்றேன்.

மாணவிகை— (மனத்துக்) மகமே, இந்தப் பாக்டியம் கடைத் தாவிட்டதென்று நினைத்து நீ மெழுவெண்டாம். இதிலி ருத்த வண்ண எவ்வாறு விடுவித்தக்கொள்வென். அம் மது, இதனே எனக்குப் பிணக்கோலமாக முடியட்டுமே.

வருடாவலிகை— என்ன சித்திக்கின்றாய்? இந்த ஸாவர்ண அசோகமாம் சித்திரம் பூக்கவேண்டுமென்பதில் தேவியார் பெரிதும் கவனிப்படுகின்றார்.

அரசன்— இம் முயற்சி முழுதும் அசோக மாத் திற்கு வளம் கொடுப்பதற்காகவா?

ஹி— வருடாவலிகை தூய்மிக்கும்போதே “உன் தகைமை அறிந்த தேவியார் இவ்வாறு ஆற்றாதித்திருக்கின்றார்” எனச் சொல் னீ, மாணவிகையைக் கொண்டாடி வரப்படுத்த முயல்கின்றார். வருடா வலிகையின் காமர்த்தியத்தை இது முதலாகப் பார்த்தவருள்.

பிணக்கோலி— “மருதமண்டனம் பவிஷ்பதி” என்பது மூலம். பிணத்திற்கு அகம்மாரம் செய்வது இப்போது உடர் சில ஜாதியாரிப் பரணப்படுகிறது.

என்ன— தேவியாருக்கு இவ்வசோகம் பூக்கவேண்டு மென்று பெரியா இருக்கின்றது என்று பேசு. “இப்போழுது தேவியாருடைய மனப்பான்மை என்னிடம் ஸாமுக்கமாவே இருக்கின்றது. இது பூத் தாக, நான் கடுமையாகச் சித்திரமாய் நினைவேனென்றான் அசரிடம் எனது காதலை எட்டினாலும் தேவியார் மூன்றோசைப் பேசுதலுமப்படுகி ரோயிதிக் கொள்ளமாட்டார்”. என்று மாணவிகையது மனத்திலு ள்ளொன்றை மூன்றாம் சொல்லுகுள் வருடாவலிகை.

வினாவுதல்—இந்த கங்கையிடம் தங்களுக்கும் தவறியதற்குக் கும்.

அரசன்—காரில் கிததையைக் கண்டு போகப் பிரமணத்தார்ந்ததைவயப்பற்றக் கொண்டேன்.

(பிறகு மதம் பூண்ட சூரன்தீயம், அவதூறு வ வேலைகாரியர் பிரமணத்தார்ந்தார்.)

இராவதி—அடி, மதம் வன்பது மாதர்க்குச் சிறந்த அணி கண் என்று வலதும் சேரல்வக் கேட்டிருக்கின்றேன், இந்த உலகப் பேரிக உண்மைதானே?

நிபுணியை—மூன்று இவ்வு ஓர் உலகப் பேச்சே. குறும் இப்பொழுது இது மெப்பே.

இராவதி—என்னிடம் கேசம் காட்டிப் பேசுவதுபோதுமடி. அரசர் வசலாழியிடத்திற்கு மூண்டே செல்பிருக்கிறார் என்பதை நீ எங்கிருந்து தெரிந்துகொண்டாய்?

நிபுணியை—தங்களுடைய அரசர் வயத்திற்கும் குறும்வற்ற அங்கிலிருந்து.

இராவதி—அடி, இச்சகம் வேண்டாம். கடுக்கவமலிலிருந்து பேசு.

சென்ற அசோகமரம்" என்றும் பொருள் கூறலாம். "தேரத்தார்பே கயா" என்பதை அப்பனிலும் சேர்த்து "ஒரு விளைவாட்டித்தாரகத் தவறியதத்த உலகமும் அப்பன்" எனச்சிவ் உலக எழுதுகின்றனர். இவரின் "தேரத்தார்பேகயா வர பரணத்திரகம் வ" என்ற வர பரணை உபத்தப்பார்த்தவியை.

அடி மதம்—"மத்தியம் முதலியவற்றால் உண்டாகும் களிப்புகல க்த மயக்கம், மதமெனப்படுகி." என்று வளவக் கூறும். இம் மதம் தரு ணம் மத்தியமும் அதமம் எனக் - றவாடுகிறது. கலையில் கல் தனத் தி, கடக்கமுடியாதவை சினைவும் குறைய முதலியவை, அதம் மதத்தின் குறிகளாம். கானிதாவர் இவ்வு இராவதியின் கவபாவத்தை அவன் பே கம் முதல் காச்சிவத்தியேயே வெளிப்படுத்தியிட்டார்.

தங்களுடைய—அரசர் தங்களுடம் விடுவதான அன்பு வயத்திருப் பதால், தங்களுடைய வேண்டுகோளைத் தட்டாமல் அங்கு வந்திருப்பா இவ்வு வான் வந்துக்கிறேனென்கிருன் கியுயிரை, இந்த வேலைகாரி

திருநினை— வந்ததானத்தில் கொடுத்தும் பரிசில் ஆன
கொண்ட ஆரிய கொள்கைச் சொன்னார். ஆகவே, நான்
அங் காலம் தாழ்த்தாது விவரம் சொல்கேன்.

இதுவதி— (கொள்கைத் தக்கவாடி நடந்து) அடி, என்னை மறம்
வாட்டுகின்றது. மனம் ஸ்பந்தக்காரணங்கொண்ட செவ்வத்
முண்டுகின்றது. காங்குவோ, வழியில் அடி வடுத்து மனம்
அத் தயக்குகின்றது.

திருநினை— வசனமும் இடத்திற்கு வந்துவிட்டோமே.

இதுவதி— அடி, இங்கு ஸ்பந்தக் காணுகேன்.

திருநினை— தேடிப் பாராக்கன், தந்த காங் பரிந்துவிக்கக் க
ருகி யோ, எங்காவது முண்டுகுக்கக் கூடு. காணும் ஸ்ர
மத்தொடி முண்ட அடி, கா தெருவ அசோகமாத்தடியிது
என வந்தவாறாய் வேகத்திச் செவ்வோம்.

இதுவதி— அடி, யோ.

திருநினை— (யாதித்து) காங்கன், பாராக்கன், மொழைப்பத
தேடுகையில் வந்தவாறாய் அடி, காங்குத்துவிட்டன.

மத்தும் காங்கிடுமும் வந்தவாறாய் அடி, காங்குத்து "திருநினை" என்
து போர் கொடுத்தப் பட்டிக்குக்கள்.

மத்தக்கிட்டு— "காங்கிடுமாய் போலுப்பை" என்மது
முதல். உபாயங்காவது— பரிசு, காங்கு, பக்கா என்மது சொல்லு
படும்கொருகையம். "கொளுக்கட்டை முறையினை உபாயமும்" என்மது
கொள்கும், "மாம்பதத் ததலினை உபாயம்" என்மது தேடு மெருகும் ஒரு
ததின் துக்கம். வந்தவாறாய்த் தவ விருத்திகள் உக்கன. விருதம்
வந்தித் முறையில் கொளுக்கத் கொருக், உபாயங்கொண்ட வட்டிமாதி
யில் உருப்பதம். விருதமுறில் கொளுக்கத் கொளுக்கட்டை முற
லியுயற்றை "காங்கு" என்மது வந்துகொண்டது. "காவம் தாழ்த்தாது
விவரம் சொன்னார்" என்மது விவரம் கொண்டு வந்தவாறாய் வந்த
கொள்கின்றனர்.

...மொழை அடி— காங்கிடுமாய் ததடுகையில் அது வந்தவாற
தும் ததீ வந்தபுறமும் வந்துவிட்டாற்போய், காங்குத் ததடுக
யில் அடி கொளுக்கட்டை ததும் ததீ இங்கு அருகாவந்தபுறம் காங்கி
கா. 11.

இராவதி— தூது எவன் ?

திருநாணக— அதோ அநோக மாற்றில் வதுராயகினை, மாணவிகையின் காணிகேளும் செய்தகொண்டிருக்கின்றான்.

இராவதி— (நினைக்கி) தூது இவனுக்குத் தராததன்றோ? என்ன நினைக்கின்றாய் ?

திருநாணக— தேவியர் வாயினின்று புழுகி விழுந்ததில் காய்கள் சொல்கின்றிருப்பதால், இந்த அநோகத்திற்குத் தேவதூதம் கொடுக்கும்படி மாணவிகையை அனுப்பியிருப்பார் என்று என்னுடையே நேர்ம். அப்பேய், தேவியர், தாம் அணியும் சிலம்புகளை வேலைக்காரி அணிவ அனுமதி கொடுப்பாரா ?

இராவதி— தூது இவனுக்குப் பெரிது கெருமதெய்வம்.

திருநாணக— அரசரைத் தேடிப்பிடிக்கவேண்டாமா?

இராவதி— அடி, என்னுடைய காதல் இவ்வியும் கருகென்றால், அதனும் என் மனத்தை என்னமோ தடுமாறச் செய்து விட்டது. ஐயப்பட்ட விஷயத்தின் துடிக்கைப் பார்த்தே

மாணவிகை காணவும் நேரிட்டது என்று விஷயம் பகர்கின்றேன். இங்கு விஷயம் காணத்தையும் விதாங்கத்தையும் காண்க.

நினைக்கி— “தங்கை ருபரீதம்” என்பது நூலும். மாணவிகை வேலைக்காரியாக இவனுக்கு வந்து கொண்டா? என்னுள் தூதராகி. குட்டத்தில் தன் தோற்றப்போதும் தூதரின் நினைவுக்கு இப்போது வருகின்றேன்.

இராவதி— தன்னையே பற்றிப் பெரிதும் மதித்திருந்த தூதரின் தூய்மைப் பொருளையும் தக்கமும் உண்டாகத் தொடங்கிவிட்டன. தேவியர், தன்னையே புறக்கணித்த, வேலைக்காரியாகிய மாணவிகையைத் தோலுறத்தற்கு வலியுறுத்திச் செருக்குகின்ற தூதரின் வக்கரப் பொருள் பார்.

மாணவிகை— இங்கு அதன் மதமாய்வை “காய்கள் கருகென்றால்” எனப் பேசப்பட்டது. மாணவிகையைப் பார்த்ததும், இவனுக்குத் தன் தோற்றம் அறிவாய்ந்தால் கதம் பிதந்துவிட்ட தென்பதையும்

னும். (மாணவிகையா நன்றாகப் பார்த்து, மனத்தில்) என்ன உன்னை எடுத்துவை உதவியே.

வருளாவலினை— (காலைக் காண்பதில்) நேரத்தி மாலையினை? 11, 12 மணி நேரத்தில் நான் செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன். உயர்த்தி, குழம்பு உனக்குப் பிடிக்கின்றதா?

மாணவிகை— மனது காலாகாலம் புதுமெட்டுமாலையாகி வருகிறது. இவ்வாறு நேரத்தி, செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்திருக்கிறது. உன்னை எடுத்துவை உதவியே.

வருளாவலினை— என் இவ்வியைத்தின் அச்சுடைபு மாணவிகை.

இவ்வுருக் கவி உருவியிட்டுக்குள். இவ்வாறு, மாணவிகையா உருவியிட்டுக்குள் அங்கம் அங்கம் என்னிடம், அச்சுடைபு மாணவிகையா உருவியிட்டுக்குள், உருவியிட்டுக்குள் செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன். உயர்த்தி, குழம்பு உனக்குப் பிடிக்கின்றதா?

மாணவிகை— (காலம் செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன்) "செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன்" என்று என்னிடம், மாணவிகை உருவியிட்டுக்குள் அங்கம் அங்கம் என்னிடம், அச்சுடைபு மாணவிகையா உருவியிட்டுக்குள், உருவியிட்டுக்குள் செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன். உயர்த்தி, குழம்பு உனக்குப் பிடிக்கின்றதா?

மாணவிகை— (காலம் செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன்) "செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன்" என்று என்னிடம், மாணவிகை உருவியிட்டுக்குள் அங்கம் அங்கம் என்னிடம், அச்சுடைபு மாணவிகையா உருவியிட்டுக்குள், உருவியிட்டுக்குள் செம்பஞ்சுக் குழம்பாய் வந்தேன். உயர்த்தி, குழம்பு உனக்குப் பிடிக்கின்றதா?

வினாவுதன்—தேவநாருதன்க்க வரங்க விரகத்தொழுக.

மாளவிகை—தேவநா, நீ செருக்கடைவா திருப்பதை மிகவும் பாசாட்டுகின்றேன்.

செருளாவலிகை—என் பயிற்சுவைக் காட்டத் தருக்த என் தன் சடைத்தமைவால் இப்பொழுது என் கவப்படுவேன், (மனத்துள்) ஆ. ஆ. உதை கூ. த பயன்பெற்றது. (செம்பக்க கீட்டியதைப்பார்த்துக்கொண்டே நொடிப்பாணவாக) தேவநா, ஒரு காலம் செம்பஞ்சு எழுதி முடித்தவிட்டது. இஃது உலர வாவால் பாதுகைதான் உ மட்டுமே, இனிச் செய்கிறவாண்டிவ காசியம். அல்லது, இது கோண்டாம்; இந்த இடமே என்னை காற்றடைபுதல்குது.

அரசன்—“என், பாசாட்டு”

இந்த மாளவிகையின் காலில் காட்டப்பட்ட உலராதி ருக்கும் செம்பஞ்சுக் குழம்பு உவருமாறு வரியால் ஊதித் தொண்டு புரியத் தக்கதொரு வாய்ப்பம். இதோ எனக்கு முதன் முதலாக வாய்த்திருக்கின்றது.

வினாவுதன்—என் தங்களுக்கு இத்தனை மாணத்தடிப்பு? காலக் கெமத்தில் தாங்கள் வெகுநாள் கட்டத்தென்றவு காரியமன்றோ இது?

தேவநா—“குருதலிசையா மாளவிகையைப் பெறவாம்” என்று பரிநாலை வார்த்தையைப் போய்ப் பேசி, கொடுப்பாரும் காரியத்தைக் குறிப்பாதுணர்ந்துகின்றான் வினாவுதன்.

தேவநா—“எவ்வாறியிடம்ருந்து அந்நகையைப் பெறப்படப் பதின் தம் நீ கவம் கொள்ளாதுருப்பதைப் பாசாட்டுகின்றேன்” என்றுமே மாளவிகை. மாளவிகைக்கு அரசனிடம் காலம் ஒதுகுதலே கழுத் தொடங்குகிறது.

அன்—என்னே வகுக்கவிகையின் மிகுக்கு! மாளவிகையின் அப் போகைய நிலைமையை உற்றுப் பார்த்துணர்ந்த வகுக்கவிகை “என் தது பவித்தது” என்று உறுத்கொண்டு மெழுகின்றாள்.

சன்—ஒரு மயலம் காமமெரிட்டான் அரசன் மாளவிகையின் காலை உதங்குகும். இஃது அரசனது கவலைமக்குத் தகாதது என்று கிரகந்த, வினாவுதன் அரசனைத் தடுத்திருக்கான். எனவே, முன்பு குரு

வருளாவலினை—தொழி, உனது கால் செந்தாமரை போல
என் செவ்வியதாரிக்குக்கீழ்தது. பக்காநீருதும் நீ பர்த்
தாவின் மடியிது புனருவாரா.

(சொருநி நபுணியைவிட முத்தமடிப் பரிச்சித்தம்.)

அரசன்—இஃது என்னு ஆனொருநினை.

தமிழகத்தார் வினாற்ற செவ்வியம் சொன்ன விதமானத வாக்கி
யத்தொழு இவ்வாக்கியத்திதது ஞானப்பாடியும்.

உனது கால்—பெய்யயல்பாதையே சொல்லிப் புனருத்த மான
வினாவையத் தன் உயர்ப்படுத்திவரும் உருவாவலினை. தொழ்க்கும்
வற்றியில் மயங்கிவிடுவதென்று. "கால்தா பர்த்து: அக்கப்பி
வர்த்தினி பக" என்பத ஞானம். அக்கப்பதத்திக்கு காரியமென்று பொரு
ளுமுண்டு. இஃது வகுநாமலினைப் புதித உய்யுமைய உய்த்துணர்வ,
கண்ணிவர்கு ஆதி உயர்ப்பெருது "அம்ம அருண்டபால் மெடப்பா
ளு" என்று மொழியுது, எத்தகை கருத்தினெய்தமைய ஒரு
விதமும். உய்யுத்தகை அதுவர்த்தப் பொருளாகப் பெருபகம்
போலவகத்த "பர்த்து அக்க பரிவர்த்தினி பக" என்றும், பர்த்தா
வர்க்கும் கலையன் என்ற பொருள் வெளிப்படையாம். வெவ்வேறு
முதலியோர் அரசனாக் குறித்த "பர்த்தா" (பரிவர்த்தன்) என்ற உய்யுத
கருத்து. "அம்ம வெறு பதக்கை உய்யொடுக்கமம், "பர்த்தா" என்ற
பதத்தையே உய்யொடுக்கின்றோம். பர்த்துபுதமோ, அரசனைக்குறி
த்தே வர்த்தன், இவ்வேறும் உய்யுதவரும் பதம். இஃது வர்த்தமையன்
கெட்டபின் மானவினாவின் மறுமொழியும் ஞானிவர்த்தனாகும் என்
காறு இருக்கின்றன என்பதை உய்த்துணர்வேன். அது அந்த வினை
மைக்குத் தக்கபடி மறுமொழிசொடுத்த எனது உய்யுதகை வாக்கிவகை
தொடங்குகென்" என்பத ஞானாவலினைவிட உய்யுதத்தாம். ஞானா
வலினை எப்பொழுதும் அத்தப்பதக்கை உய்யொடுக்கும் கருவர்த்த
அதுவரித்தம் "கருவ வர்த்தம்" உய்யுதப்படியும், இத்தப் பர்த்து
பதம், அரசனக்கு, கருவர்த்தினியின்-உய்யுதத்தப்படியே பொருள்
தத்தது.

ஞானநி—ஞானநிவையம் இத்தப் பர்த்துபதம் எவ்வெத் தன்
புதத்தாயன் விடுமோ? நபுணியையது முத்தமடிப் பர்த்துபதத் தவிர்
தது இப்பொழுது ஞானநி என்னவென்பகூடும்.

சொருநி—கண்ணிவர்த்துபுத்களும் பொருத்தி மானவினாவக்கு 'பர்த்து
அக்க பரிவர்த்தினி பக' என்பத ஆயொடுக்கின்றும், இஃது தனக்குத்
தன் ஆயொடு என்னும் அரசன் வினாக்கென்று.

மாணவிகை— என்னடி பேசத் தகாததைப் பேசுகின்றாய்.

வருளாவலிகை— பேசத் தக்கதைத்தான் பேசுகிறேன்.

மாணவிகை— என் உனக்குப் பிரியமானவனாகவா ?

வருளாவலிகை— உன் தம்பட்டிமகள்.

மாணவிகை— வேறு யாருக்கு ?

வருளாவலிகை— குணங்களை மிக்க பரிவு காட்டும் பர்த் தாய்க்கும்.

என்னடி.—மாணவிகையும், தனது சாதுரியத்தைப் பேசியவாட்டி
கெட்டுத். கன்னிப்பெண்ண இவ்வாறு உறையும், அவன் வெட்டு,
நவத்தட்டியை எழுந்தருளியே, "என் ஒரு வேண்டுகோள், என்னை
கொள்க. என் பேசக்கூடாததைப் பேசுகின்றாய்" என்பது வெளிப்
படைபாடு கருத்து. "அது உனது பர்த்து பர்த்தின் உட்கருத்தை
என் அறிந்தகொண்டேன். என்னை ஆவல்நான். அலையும் பூத்தவிட
யம் பேசப்படக்கூடுமோ? சிலே ஆராய்ந்துபார்" என்பது உட்கருத்தாய்.

பேசு.—வருளாவலிகையும் தனது உட்கருத்தை ஐயமற்ற கார்த்
தைகளை வெளிப்படுத்திகொண்டேன். "உன்னிப்பென். உனக்கு
எப்படியும் விவாஹ மேற்படாமலிருக்குமோ, என் பேசினால் தகா
தம் என்று" என்ற கருத்துப்படிப் பேசுகின்றான். உட்கருத்தோ
இக்கு எப்படிமாதா.

நான்.—"என்னிடம் உனக்கு அன்பு இருப்பதால் இவ்வாறு ஆதி
உதவியுள்பேரேன்" என்ற நோன்றமாத மாணவிகையும் பேசுகின்
றான். "உனக்கு என்னிடம் அன்பு அதிகமாகவாய் பேசுவது ஒன்
னது காரிதத்தையும் உன் கருத்துப்படி நிறைவேற்றிவைப்பாய் என்று
மெய்யிருக்கின்றேன்" என்பது உட்கருத்தாய்.

எனக்குட்கொண்டேன்.—வருளாவலிகையின் சாதுரியமே சாதுரியம்.
இந்தச் சாதுரியத்தைப் பிரியமுள்ள அரசன் பொய்ப்பப் பொருளை
கொண்ட கபுடிகைகளையும் கொண்டாடாமலிருக்க முடியவில்லை.

பேசு.—வருளாவலிகை, பெரும்பாலும் அரசனையே குறிப்பிடக்
கொண்டபலா மாணவிகை எழுந்தருளிகொண்டேன். வெளிப்படலாக
வருளாவலிகையின் காவலிருந்து செட்டியே, இவ்வாறு அவன் விள
குகின்றான்.

குணங்களை.—வேண்டுகோளைய பரிவு விருப்பமுடைய என்ற கம்
தெர்த்தாத் திருக்கேய, இந்த அமைக்கொழி பர்த்தாய்க்குக் கொடுத்தேன்

வள்ளலினை— சின் பொய்யோசையென்னடாமே இஃத என்னிடம் இல்லையென்பே.

வகுனாவலினை— உன்மை தான். உய்யுடத்தில் இவ்வீடு இஃததம் வெகுத்தம் அழகுற்ற பீர்ப்பின் அங்கங்களை என்னே இது காணப்படுகின்றது.

திபுணரினை— பாழெண்ணக் கொண்ட இந்தப் பாவி யகுனாவலினை, முன்னரே முடிவுசெய்திருப்பவன் போலவன் சேரு உடனக்குடன் தக்கவாறு மதமொழி உதவின்கூன்.

பட்டிருக்கிறது. குணம் பிரதானமென்பதில் ஐயுடையவன் முக்கியம் என் அங்ங னைக் குறிப்பிடுகின்றான். கருணாவலினை, துன்பொழுதே முன்பு தாழ்ப்போலித்த பரித்தருபதத்தின் உண்மையெனவென வெளியிடத் தொடங்குகின்றான். பரித்தருபதம் பெயர் தனவனை மாதிரித் குறிப்பிடுவதற்குத்தான் "குணவடி" அபிஷேகத்தோடு பரித்து அபி" என்று முன்பு பரிசு ஏற்பட்டிருப்பதற்கு உதவது பொருத்தமன்றே. இந்தப் பெயரிலிருந்து முன்பு உதித்த பரித்தரு பதத்தின் உண்மையெனவென காணலினை, அதித்தொன்மையென என்பது கருணாவலியின் கருத்தாம்.

சின்— அஃதன் மத்தியமே. மத்தியம் யது பாதம்" என்பது மூலம். கருணாவலியை உபயோகித்து சொல்லுகின்றான் என்று கருதி, கருணாவலியை மத்தியமாகக் காணலினை மதமொழி உதவின்கூன். "இஃத என்னிடம் இல்லையென்பே" என்றான் வள்ளலினை, இங்கு "இஃத" என்பது எது? "தான் என்னினைவாதவரன் எனக்குக் கணவர் உண்டோ? கணவரின்மாத சிலையில் பரித்தரவின் பரிசு எனக்கு எப்படி வேக உதும்" என்று கருத்தித் தொன்றம் விதம்மறுமொழி உதவின்கூன். "அஃதீ மனைக்கிறபடி எனக்குக் குணங்கள் உண்டோ? அஃதது பரிசுதான் எனக்கு எவ்வாறு உதவின்கூன்" என்ற கருத்தினைத் தொளிப்பிடுகின்றான்.

உய்யுடத்தான்— இனி எவ்வாறு காணம் இவ்வாறு யுரைத்தல் உதவது என்று என்ன வகுனாவலியை என்னுத்தனை அப்பிரதானத்தை வெளியிடுகின்றான். "இஃததம் உணர்த்தம் அழகுற்ற" என்பதற்குள் இஃத்பு முன்புள்ள காமதரபத்தினால் எனத் தெரிவிக்கின்றான். கருணாவலியைத் துன்புத்தி உதவின்கூன், உய்யுடத்தோடு அஃத வரக்கிந்த தில் புத்தியுதவன் தான் புத்தியுட விடுவோம். 3

வெஞ்சாமின்கை-- "அன்பின் அன்பினால் அன்புதர்பதென்றும்" என்ற ஆங்குள் மொழியைச் சான்றாகக் கொங்க, முன்னிறை-- வன்மையு, உன் மனம்போனவா தென்பாடு பேசு கென்றுரை.

வருவாவனிகை-- அன்பு, அன்பு, அன்பு தெரந்த இம் மென்விய மொழிகள் பிரபுவினிடமிருந்து வன் முடிபாசை வெளிப்படுகின்றன.

முன்னிறை-- தெளி, தெளிவாயவா கெனத் துன்பம், வன்மையம் இவற்றை நம்புகின்ற.

வெஞ்சாமின்கை-- மடத்தாய், எவனாவது வான்மொடிக்கு அஞ்சி, வனத்தருளின் தெரந்த பொருளாயிவ மாம்பழங்களைப் பரித்தச் சிவமற் குடாமலிருப்பாரை!

அன்பின-- தந்த வாக்மெய், பூதப்பெய்கின் பிற்பகுதியாக. "உன் வார்த்தையிலிருந்து உனக்கு அச்சிடம் காது இருப்பதாய்த் தெரி தெறு. தூத உன்வமதானு" அவ்வாறாயின் அங்குக்கும் உன்மீது காதுருப்பதாய் உன் மனத்தக்கடாது. மனமுத்த மனமே வாக்மெய் உனபத பதமொழியுக்கு" என்குள் அருளவளிகை. "நீருதயம் தகைவானுந் பரிதீயசகம் பாப்பாம்" என்ற சாமரணம் தூத க்கொக்கப்பலது.

உன்மனம்-- "வெய்தம் மனம் வெண். எம். வன் வந்ததையிலிருந்து அச்சித வனத்தருள் காது கீ அறிந்தாற்போய், அங்குக்கு வந்த காதுருப்பதாய் அவருடைய வாக்மொழிகொண்டே அறிந் தினாய். அங்கு உன் மனம்போனபடி பேசுகின்றவா?" என்று வாக்மெய் வளவள்குள். இவ்வினா, உன்மனத்தித மகிழ்கதந்தகைகெ.

அன்பு அன்பு-- "உனவது வுன்னமும் வாக்மெய் உதவினியை, அச்சோ வெளப்பகடாய்க்கெ வன்மையம் உதவிருக்கின்றார். அவர் கூறியவற்றையெ வன் உனத்த தெருவித்தேன்" வன்மையம் அருள வளிகை.

தெளிவாக-- "தெளிவிடம் மனம் அன்பும் அச்சமும் கொண்டவ காதுவாய், அச்ச தெளியின் தெளிவாக்மெய் வன்மையம் காதுருப்ப தென்பது என்குள் வம்புமையாததாய்க்குக்கிதது. அருளவன் வனது இவ்வென்னம் வம்பும காதுகெதகை?" என்ற வன்மையம் குறுத்த வாக்மெய்க்குள் மனவளிகை.

மடத்தாய்-- "உன்கே உனது மடமாய்" என்குள், "நீவும் தெளி

மூன்றாம் அங்கம்.

யானவியை—அடி, யானக்கு அநேகம் துன்பம் கொடுமதி
ய், அப்பொழுது நீ யானக்கு மிகவும் உதவி புரியுமாக.

வருளாவலியை—வாய்ப்பொழுதும் யானைகிடத்தவருள
வலிகையல்லவா நான்?

அரசன்—உன்து, வருளாவலிகையே, உன்து.

யானவியை—மனதற்குப் பின்னர் பிரஸ்தாவிக்கத்
தொடங்கினும், அவர் மறுத்துக் கூறியபொழுது தக்கவாறு
விடை அளித்தார். இவ்வாறு செய்து, உன் வார்த்தைப்படி
படக்கும் வண்ணம் அவளை வாய்ப்புத்திக்கொண்டாய். ஆக
வே “காமிகளின் சூலி நாடிகளின் கையில்” என்பது எத்
துணை ஏற்புடையது.

இராவணன்—அடி, பார்த்தனைவா பார்த்தனைவா? வருளாவலி
கை, யானவியையை அரசன் விஷயத்தில் மெல்ல மெல்ல
இறக்கவிட்டானே.

பிரணவியை—அம்மா, காயுறுதவனாரும் காமுறச் செய்வ
காயவன்றோ வருளாவலியை உபதேசமிருக்கின்றது.

இராவணன்—என் மனம், நெடுகய்தில் பிழைபொன்றுமிக்க
இருக்கட்டும். செய்திமுழுதும் தெரிந்துகொண்டு, இதற்கு
படக்கவெண்டியயதப் பற்றி ஆலோசிக்கலாம்.

கவலியை—அஞ்சாதே” என்பதை உலகம் முயமாகக் குறிப்பிட்டு,
யானவியையை கரும் காயத்திற்குத் தாழியத்தடன் தருப்பட்டிசிறத்
தன்முகின்குள்.

செனமுகி—சூன் ஈம்பதியுடன் உதவியை எடுக்கின்றா யான
வியை. மேலே தூருவருமாவே சிவையகடைக்கெப்பவதால், இவ்வாற
ததை உண்மையாகவே பவித்தலிடுகிறது.

வாய்ப்பொழுதும்.—வருளாவலியை—மகிழ்ந்த மாதிரி, மகிழ்ந்து
காமுறுதும், அதன் காலனை பிழைத்து, என்ன அதனை பெர்க்குது.
“என்ன கடி” மவந்தானம் உனக்கு உதவிசெய்யாமலிருக்கமாட்டோன்.
இது நினைவம், மாகுசு உடர்தான் என்பவருளே மாதிரி மறுபெரிட்டு
கண்ணை அழைக்கலாம்” என்று வருளாவலியை சபதம் செய்கின்றான்
போலும்.

யானவியை—வருளாவலியை, “அச்சுருடய மானுதி” என்று
மா, 12.

வகுளாவலிகை—தோழி, உமது மற்றைக் காலிலும் கோலம் செத்துவிட்டேன். இன்னதும் கிணம்புகளைப் பூட்டுகின்றேன்.

(கிணம்புகளைப் பூ அலாதா அடையித்து)

தோழி, எழுந்திரு. இந்த அசோகமரம் பூக்கும்கண்ணம் தெரியாத கட்டளைபை நிறையேறறு.

(குதுங்கி எழுந்திருக்கின்றாள்.)

திபுணிகை—தெலியாத கட்டளை எப்பதை இப்பொழுது கேட்குகளா?

வகுளாவலிகை—தாமதமென்று அதுபலிக்கத் தக்க கண்ணம் இதோ முன்பில் நிற்பதைப் பாள்.

மாணவிகை—(கந்தோஷத்துடன்) யார்? அரசர்?

வகுளாவலிகை—(புகழுகைபடிக்) அரசர் அன்று. அசோகமரம் சொன்னதற்கு மாணவிகை கூறிய மறுமொழியிலிருந்து அகநாடைய அயிப்பிராயத்தை அறிந்த தோள் மொத்தம் எண்ணத்தையெனியிடத் தொடங்கினாள். “போத்தகாததைப் பேசுகின்றாயே” என்றும் “இஃது என்னிடம் இவ்வகையில்” என்றும் மாணவிகை மறத்தல் கூறியபொழுது தன் எண்ணத்தையெனியிடத் தக்கபடி மறுமொழி கூறினாள். இப்படிச் செய்து ‘உறவி புரிவாயா’ என்று மாணவிகை தன்மையே கேண்டிச்சொல்லுமாறு அவரைத் தன் வரப் படுத்திவிட்டாள் வகுளாவலிகை.

தாமதமென்று—“எனது உபாநாடகம் உபபோகையு; புரதஸ்தே த்ருச்யதே” என்பது மூலம். “கவது” என்பது ஆண்பாள். அரசனையும், பங்கைருக்கத்தையும் குறிப்பிடுவதற்காகவே இவ்வாறு பிரயோகிக்கப்பட்டது. இந்த வாக்ஸியம் தலம் தரவியுள்ளது. “எனது” என்பது பொதுச் சொல். ‘கவது’—கவது, காதல். உபபோகம்—அனுபவம். மாணவிகையின் அப்போதைய நிலைமையை என்னைத்த வகுளாவலிகை, மாணவிகையின் பாவனாவிரேஷத்தால் அவன் முன்பு அரசன் தோற்றம் உருமென்று எண்ணியும் பரிதாபிக்கக் கருதியும் இவ்வாறு சிவையையில் பேசினாள். அரசனுடைய பிரவேசமும் இங்கு காண்பிக்கப்பட்டது.

அரசர்?—இது மாணவிகையின் மனப்போக்கை உணர்த்துகிறது.

மாத்தின் கிரியைத் தொங்கும் தனிச் சொத்து. இதனைப் பறித்துக் காதிற் அணிந்துகொள்,

வினாக்கள்— கேட்டபக்கமா ?

அரசன்— தேழு, காதலாடையார்க்கு இயல்பு மட்டுமே போதும்.

தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் காதல் ஒத்திருக்கும், கூடிக்குலாவ வுழியில்லாமல் ஏங்கி மணமுண்டாக உடலழித்து உயிர் நீக்குவதாயின், இதனைச் சிறிதளவு சிறித்தெனக் கொள்வேனென்றே, இருவரும் ஒருவர் காழற்றும், மற்றவர் காழ்மறவியுக்கும் கிரியைமயில் இவர்க்கு ஏற்படும் கலவி யைப் பெரிதேன காண் கொண்டாடமாட்டான்.

(மாணவிகை தரிக்கொத்தைப் பறித்துக் காதிற் அணிந்துகொ ண்டு அரோகணத்திசையி லுலகாகக் காணு உபயோகிக்கென)

அரசன்— தேழு,

மாணவிகை, இந்த அனோகமத்திலிருந்து காதிற் அணி தத்தரிய தளிரைப் பறித்துக்கொண்டு, தனது சேவலிய யாத நதை இதற்கு உதவினாள். இவ்வாறு இருவரும் தக்கபடி னைக்கொண்டு வழங்கியதைக் காணும்போது, " இக் கலனிற்கு தவன் காணே " என்று எண்ணுகின்றேன்.

வகுளாவலினை— தேழு, நீ காலம் கொடுத்த இத்தக் சிறி த் வெகுமதியைப் பெறும், " இவ் வரோகம், பூக்கத்

வாசி அன்று— " பல்லவருத்த " என்பது மூலம். ஆன்பாலாச " எழுத " என்ற பதம் அனாமொழியாகக் கூடிய விசேஷம் இங்குப் போடப்பட்டது.

தலைவனும்— " எதிர் உபயோகத்தினு குருதே " என்ற கருத்த னச் சொல்லும் இதை கருத்தாகக் கொண்டது.

மாணவிகை— மாணவியைத் தாங் அரோகணத்தினைப் பொப் பச் சொல்லியதாயிருக்கின்றது என்பது கருத்தே. இங்கு அணி பரிசு ருத்தியாம். " ஆதமாவகத்திதம் மற்பே " என்றம் பாடமுண்டு. அப்பொழுது " இருவரும்.....காணும்பொழுது, இவ்விருவரும் எமாற்ற னாடயின்பினை என்று எண்ணுகின்றேன் " என்பது பொருள்.

காலம் தாழ்க்குமெய்யானும், அந்தச் சூதம் உண்டாக்
காசாது. இம் மரம் குண்டில்லாதது என்மே ஏற்படும்.
அரசன்—

ஏ அசோகமாமே, துடியிடை யாளாகிய மாளவிகை, புதிய
தளமண மலரைப் போல மெல்லிய தனது காலால் சிலம்
பொலிக்க உன்னை உதைத்தது, உனக்குப் பெரிப வெகு
மதியன்றோ. இத்தனைப் பெற்றும் நீ உடனே அரும்பு விடத்
தெடங்காவிடின, ஸைகனான கர்தலனுக்கும் உரியதான
இத்தத் தேர்ஹதத்தை நீ பாற்படுத்தினாய் என்றே நான்
எண்ணுவேன்.

தோழ, ஏதாவதொரு வர்த்தையை (காணத்தை)
முன்னிட்டுக் கொண்டு, உட்கொல்ல விரும்புகின்றேன்.

வினாவுகண்— போலேமம் வருக, இவனைப் பரிசுணிக்கப்
போகிறேன்.

(இருவரும் வ செல்கின்றனர்.)

திபுலிகை— அம்மா, நிர்ப்ப இவ்ருக் தான் வருகின்றார்.

இராவதி— இதனை என் மலம் முன்னமேயே ஷதகித்த
கிட்டது.

வினாவுகண்— (அந்த சென்று) அம்மா, மேன்மை பொருந்
திய அசருடன் தோழமை கொண்ட இவ் வசோகத்
தை இவ்வாறு இடக்காலை உலகக்கலாசா?

இருவரும்— ஆ! ஆ! அரசர்.

அசோகமாமே—அரசன் தனது மனோரத்தை இவன் எழுவாத
கெளியிடுகின்றான். இந்த கெருகி தனக்குத் திடக்காசாதா என்று
விரும்புகின்றான். ஆகையினாலும் அசோக மரத்தை மாளவிகை, அச்
சிலமையில் தன்மேலு தய்ப்பிடிகுகிறான்? அரசனே, உதைக்கப்படும்
சிலமையில் அதனைத் தன்மேலு தய்ப்பிட விரும்புகின்றான்.

மேன்மை—“உதைபடுங் கும்மகம், அரசாது விரும்பப்படு அரு
டன் தோழமைகொண்டதன்றோ. அரசரையே அரசா உதைக்கிறான்
தயிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல், அவருடைய தோழமை மற்ற அரசோ
கத்தை உதைத்த தருமா” என்பது பரிசுணக்கென வினாவுகனின்
புக்கருத்தம்.

வினாவுதல்— வகுளாவனிகே, நீ விஷயம் தெரிந்தவனாக
லவா? மரணவிகை, இவ்வாறு தகாத காரியம் செய்யும்
பொழுது நீ அவனை என் தடுக்கவில்லை?

(மரணவிகை வந்ததைத் தாட்ங்கிறான்.)

திபுனிகை— அம்மா, ஆசிரியகௌதமருடைய பேர்க்கைப்
பார்த்தீர்களா?

இராவதி— இந்தக் கெட்ட பார்ப்பான் இவ்வாறன்றிப்
பிழைப்பது எங்கனம்?

வகுளாவனிகை— ஐயா, இவன் தேவியாரின் கட்டளைப்படி
இவ்வாறு செய்தான். இக்குற்றம், பிறர் வசத்திலிருக்
கும் இவனைச் சாராது. பிரபுவே, அருள் புரியவேண்டும்.
(வகுளாவனியாரி, அவளால் தாண்டப்பட்ட மரணவிகைமீது
அடிப்பன்கின்றாள்.)

அரசன்— இவ்வாறாயின், உன் பித குற்றமில்லை. எழுந்திரு
அம்மா.

நீ விஷயம்—முன் வந்தவத்திற்கு கைக்கதிய உட்கருத்தே இவ்
வாக்கியத்திற்கும் உட்கருத்தாம். “நீ அரசரை மறமொழியை
கவனிப்பிடுவது தெரிந்தகொண்டவாக்கியம்? அதற்குத் தக்கபடி
கடக்கவேண்டாமா” என்றுன் விதமாகும்.

ஐயா இவன்—புத்தொதரியம் மிகவும் பொருத்திய வகுளாவனிகை
எங்கனவு அழகான மறமொழி கூறுகின்றான். “ஐயா, அகோசத்தத
உரைத்தத தேவியாரின் கட்டளைப்படியே. நீங்கள் குறிப்பித்தபடி
அரசரை ஊடவில் உரைத்த இவனுக்கு ம்வாதத்தியம் உத. ஆகையால்
அரசரை உரைக்காமல் அவருடன் தோழமைகொண்ட இவ்வகோசத்
தை உரைக்கும்படி கேர்த்த குற்றம், பிறர் வசத்திலிருக்கும் இவனைச்
சாராது. இஃது அரசரையே சார்ந்தது. இனிவேனும் இக்குற்றம்
கொல்லுண்ணர் அரசர் அருள்புரியாரா” என்று தொனரிக்கும்வண்ணம்
அரசனுடைய முன்பில் விதவகனிடம் கொல்லுகுறன் வகுளாவனிகை.

இவ்வாறாயின்—பாமாவிகை அரசன், வகுளாவனிகையின் குறிப்
பிய உணர்ச்சிதே, அதற்கு மறமொழியாமாத இவ்வண்ணம் உத
கின்றான். மரணவிகை, கதோ பெரிசுகுற்றம் செய்தாவிட்டாற்போன

(மாணவிகையைக் கையால் தாக்கி எழுப்புகிறது.)

வினாவுதல்—கியாபம். இந்த விஷயத்தில் தேவியாளை வெரு
மதிக்கவேண்டும்.

அரசன்—(சீர்த்துக் கொண்டு) நோடையுமுதல் மலர்ச்சியுமுள்ள
மாணவிகை, கடினமான இல்லசெய்கமரக் கிணையை உதைத்
ததில், தளிர்போல மெல்லிய உன் இடக் கால் இப்பெரு
முது போலுபடவில்லையா?

(மாணவிகை வெட்கத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு நிற்கிறது.)

இரவுதி—என்னே ஐயகின் உன்சம்! வெண்ணைப் போ
கிருக்கின்றது.

அம், அதனைத் தான் பொறுத்தருளினுந் போனவும் அரசன் போவதும்
அப்போது மாணவிகையைச் செறித அச்சுத்தி, அவனைத் தன் கிருப்
பத்திற்கு உடன்படச் செய்வதற்கேயாம். "உத்திரந்த பதே" என்
பது மூலம். "பதே" என்ற பதத்திற்கு "மண்ணுடைபுகளை" என்
பது பொருள். சேரட்டும்பொழுது செறியோர்க்கேயும் "அம்மா" என்
ததையும் வழக்கந்த அனுமரித்த 'காம்' 'பதே' என்பதை 'அம்மா'
என்று மொழிபெயர்த்தோம்.

கியாபம்.—அரசன் தேவிகை மதித்துக் கோய்க்காநிருப்பதான
மாணவிகைக்குத் தோஷமேயடி பேசுகின்றான். "இவ்வாறு மாணவிகை
வை இவ்ஞாநம் காண்கோர்த்தது, தேவியாமிட்ட கட்டளையாவன்றோ.
ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் தேவியிடம் கன்றியாராட்ட வேண்டும்"
என்பது உட்கருத்தி.

நோடையுதல்— "விவாவிகை" என்ற பதத்தை "மலர்ச்சியுள்
கையே" என்று மொழி பெயர்த்தோம். "மலர்ச்சி—இதனை வடநா
லார் 'விவாசம்' என்று உறுப. தான் கிருமேய நயவனைக் கண்டக்
கால் நிலையினது திற்கும்விவாவினும் இருக்கும்விவாவினும் உண்டாகுந்
செய்விய தோற்றமும் மந்தகாரமும் மதர்த்தபரவையும்மலர்ச்சியாம்."
என்பது காலகவியுரை. மாணவிகைக்கு இப்போது விவாவம் உண்
டாகத் தகையுண்டோ? அரசனது வினா யாகவும் மையோசெய்கமரது.
"கடினமான மலர்ச்சியை உதையாமல் மெதுவான என் கரீரத்தை
உதைக்கவாசாது" என்ற குறிப்பாறுஸர்த்தவிற்குக் அரசன்.

என்றோ— "கலீரத் துருதல:" என்பது பாடம். வெண்ணைவை

மாளவியை— வசுளாவலியே, ஸா. போவோம். கட்டளைகளை நிறைவேற்றி கிட்டோமென்று தேவியாரிடம் தெரிவிப்போம்.

வசுளாவலியை— அவ்வாறே. ஆதலின்! “என்னை அணுப்ப வேண்டும்” என்று அரசரிடம் விண்ணப்பம் செய்த விடை பெற்றுக்கொள்.

அரசன்—அம்மா போகலாம். இப்பொழுதுக்கேற்ற ஏனது வேண்டுகோளொன்றைக் கேள்.

வசுளாவலியை— தேவழி, மனமிருத்திக் கேள். செபுவை கட்டளைவிடலாம்.

அரசன்— இவ்வகோகத்தை யொப்ப இந்த மனிதனும் மகிழ்வவன்னும் மலரை நெடு ளாளாகப் பெறவில்லை. ஆதலின், வேறு விசுவம்மற்ற இவனுக்கும் உன் ஸ்பரிசுமென்னும் அமுதத்தால் நீ தோஷத்தத்தை நிறைவேற்றுவாயாக.

இராவணி—(திரைமறைத் தொழி) நிறைவேற்றா. அம்மா, நிறைவேற்றா. அசோகம் பூக்குமோ, பூக்காதோ, கிச்சையிடுக.

யொப்ப மனம் உருகுந்ததே என்ற பரிதாபிக்குள்ளும். “அவித்த நஞ்சாய்” என்ற பாடலானும் “பொய்லா மனவுடையவன்” என்பது பொருள்.

ஸா. போவோம்— இது, காலியையின் கிருவார வஸ்துவுகளைக் குறிப்பிடும் காலியமாக.

இவ்வகோகத்தை— “பூவ தோஷதமகம்பாய்வாய்வுசே.” என்பது நூலம். தோஷதம்—வசம், ஆகா. ஸ்பரிசம்— தொடுதல், அதாவது இங்கு அணைதலாக. அசோகத்திற்குக் காலுதை தோஷதமாகவது போல், குவாத்திற்கு அணைதல் தோஷதமாகின்றது. பரியக்கு மாதத்திற்குத் தொடுதலே தோஷதமாகும். “அவ்யருசே.” என்பதற்கு வேற ஒன்றிலும் ஆகையிலாத, ஸ்பரிசாக்குதல் ஒன்றையே யிருக்கும் என்று பொருள் கூறுவர். “வேற ஒன்றினிடம் விசுவப்பரிசுவாத” என்பது சொந்த உரை.

நிறைவேற்றா— இராவணியின் குணத்தைக் கிணத்தான். இவன் இதனை பொதத்திருத்ததே ஆச்சரியம். 3 இவனுடைய பொருளை

இவர் பூப்பார், மேளம், பரிப்பார். இது தின்னம்.

(அல்லாதும் இராவதின்மகன் கண்டு திடுக்கிட்டான்.)

அரசன்— (மறைவாக) தோழ, இப்பொழுது கமக்கு வழி என்ன?

வினாவுதான்—வேறு என்ன? முழுத்தானின் வலிமைதான்.

இராவதி—வருவாவனிகே, உன் வற்பாடு கண்ட, மாவளிகே, ஐயருடைய வேண்டுகோளை முதலில் கிறைவேற்ற.

இருவரும்—அய்யா, அருள்புரிக. பிரபுவின் கேசம் கைம் கொள்ள நாங்கள் யாவர்?

[கேள்விக்.

இராவதி—ஐயோ. புருஷர்களை கம்பனாகாது. தனக்கு கேசம் கேட்டடைச் சிறிதளவும் கித்தியாமல் வேட்டுவனது பாட்டில் ஈடுபட்டு கிற்கும் மரண்பேட்டை யொப்பப் பேசாதபாடு கான், கடுகனவும் ஐயப்படாமலிருக்கமை யால், எனக்கு இய்யா, வ மகர்ந்தம் வற்பாடுமென்று தருதி வேணியில்லை.

சங்கரன் சித்தமயில் வெளிவருகின்றது.

முழுத்தானின்—நீலத்தான் வழி வந்திருக்க. இது பரிதாபம் பெக்க. “முழுத்தான் ராவதுபட கமக்கிடு வேண்டுமென்கிருன்” என்று சிலர் கருத்துக் கூறுவர்.

அப்பா—“கே துளம் பர்த்து பாவப் பரித்தாறாய்” என்பது லுமம். “பிரபுவின் கட்டைப் பெற வாய்கச் யாவர்? எங்களுக்கு அங் காரான தகைமை உண்டோ? இவ்வாததை என்னி வீணாக மனம் கலங்கவேண்டாம்.” என்பது வெளிப்படையான கருத்து. “அரசா து ரோம் (அரசர் ரோத்தாயின்) எங்களை இவ்வாறு கைக்கொண்டாய் அதற்கு வாய்க், என்ன செய்வது” என்பது உட்கருத்தாம். “கா வ மம்” என்ற பன்மையாகக்கொண்டு, “அரசாது ரோத்திற்கு வாய்க்கத் தருகியற்றவர்க்கென்கும், நீயும் தருகியற்றவனே, உனக்குத் தருகி யிருந்தாய் எங்களுக்கு உண்டு” என்று வருவாவனிகை குறிப்பிடுவதா கருவர் உரை எழுதியிருக்கின்றார். மொழி பெயர்ப்பில், பிரபுவின் ரோம் (ரோத்தா) கைக்கொண்ட சான்றம், பிரபுவின் ரோமானது (எங் களைத் தாளுகே) கைக்கொள்ளும்பொழுது என்றும் இருவரையாபு